

HANKA SEKULOVÁ



*Napísané na základe vlastných skúseností
a mimozmyslového vnímania tejto reality.
Táto kniha zmení váš pohľad na realitu,
ktorá nás obklopuje.*



9 788055 148045

ISBN 978-80-551-4804-5

INÝMI OČAMI



INÝMI OČAMI

*Motivačno-demotivačná kniha
za hranicami nášho "Matrixu"*

IKAR



INÝMI OČAMI

Napísané na základe vlastných skúseností
a mimozmyslového vnímania tejto reality.

Táto kniha zmení váš pohľad na realitu,
ktorá nás obklopuje.

*Odtabuizovanie niektorých
informácií a schopností*



Každý z nás je jedinečný neopakovateľný originál. Tak prečo sa opičíme po vzoroch a dobrovoľne vytvárame uniformné klony bez tváre? Anonymná masa spiacich tvárí. Ľahko ovladateľných tvárí.

Lepšie je stratiť sa v dave? Je to ľahšie pravda... to preto, že si neveríme, preto sa schovávame za chrbát druhých.

Tiež sa občas cítim bezpečne schovaná tak, aby ma nikto nevidel a nepočul. Aby som mohla iba tíško pozorovať. Preto nie je pre mňa ľahké vyliezť so svojej ulity a byť v prvej viditeľnej línii, ale potrebujem z vami zdieľať svoje myšlienky. Aby som si to niekedy nevyčítala, že som videla veci inak a nikomu som o tom nedala vedieť.

A možno niekoho budem týmto motivovať aby tiež vyšiel z tej svojej ulity. Aby sa otočil, vyzliekol uniformu, otvoril oči, pohladkal svoju dušu a... vykročil oproti davu.



Text © 2016 by Hana Sekulová
Photos © 2016 by Hana Sekulová
Slovak edition © 2016 by Ikar

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkol'vek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Redigovala Anna Olejárová
Fotografie Hana Sekulová (s. ...), Michal Sekula (s. ...), rodinný archív (s. ...)
Prvé vydanie

Vydalo vydavateľ'stvo Ikar, a. s. – Príroda, Bratislava v roku 2016
ako svoju 4 838. publikáciu
Sadzba, zalomenie do strán a návrh obálky Tomáš Ábel
Ilustrácia Shutterstock/isifa
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN 978-80-551-5117-5

OBSAH

<i>Inými očami alebo na prahu nového poznania</i>	8
<i>Prečo som sa rozhodla napísať túto knihu?</i>	10
<i>Motivácia – demotivácia</i>	14
<i>Varovanie!</i>	16
<i>Matrix – ako ho vnímam ja</i>	18
<i>O mne</i>	22
<i>Dokáže jeden človek zmeniť svet?</i>	26
<i>Ako sa to celé začalo...</i>	30
<i>Realita. Realita?</i>	34
Odkiaľ sme prišli a kam pôjdeme?	35
Ako si vytvárame svoju minulosť, prítomnosť aj budúcnosť	39
Všetci sme prepojení vo veľkom internete	43
Komunikácia so zvieratami	47
Telepatia – realita alebo záhada?	49
Aura je reálna	53
Prúťkáři – šarlatáni alebo len vnímaví ľudia?	56
Geopatogénne zóny – výmysel alebo skutočnosť	58
<i>Vesmír, my a príroda okolo nás</i>	60
Ako hore, tak aj dolu	61
Vznikli sme z opice?	63
Človek – pán tvorstva. Naozaj?	66
Príroda tu nie je preto, aby nám slúžila...	67
List poľovníkom a lesníkom	69
Smetisko okolo nás	72
<i>O nás</i>	78
Pokus pozornosti – sleep mode	79
Uspávači hadov a snehulienok	80

Čaro Vianoc alebo sviatky pokoja, lásky a pohody...(?)	82	Aké je teda riešenie?	176
Darujme si pozitívne chvíle	84	Jedlé mesto/dedina	179
Hypotéka – pomoc alebo vazalstvo?	86	Rodové statky (rodinné gazdovstvá)	182
Za čím sa to vlastne stále naháňame?	89	Sebestačné ostrovné systémy	184
Som viac, pretože „mám viac“. Sebaláska.	91	Vol'ná energia	189
Výmena energií a informácií	93	Háj múdrosti	191
Láska je len slovo...	96		
Mágia slova	99	Náboženstvo	194
O strate ženskosti a strate mužskosti	101	To, čo nás má spájať, nás oddel'uje	195
Rodina – základ života	106	Záhadná cirkev	197
Mládež naša, tys' držiteľ'kou rána...	108		
Kult tela	113	Veci verejné a veci skryté	199
Sebaláska po druhýkrát	116	Neobyčajné cesty a skúsenosti	202
Sme multidimenzionálne krásne bytosti	119		
Zdravie	124	Tajomný Egypt	203
Aké požičaj, také vráť – pod lupou je zdravie.	125	Chrám bohyne Hathor	203
Chémia a naša voľ'ba	130	Pyramídy po celom svete	208
Choroby ako odkaz tela	134	Byť, či nebyť, alebo keď sa hmota rozhodne nebyť	212
Liečitelia a liečenie	139	Nebezpečný channeling	218
Aj hudba môže bolieť	142	Netreba hladkať hada bosou nohou...	220
Rakovina – výnosný obchod?	145		
Potrava alebo otrava?	149	Politika s ľudskou tvárou...?	224
		Kontrola	228
Poľnohospodárstvo a naše jedlo	154	Čistenie našich hláv	229
Lokálny hospodár/gazda	155	Kontrola všeobecne	232
Lokálne potraviny	157	O strachu...	234
Monokultúrne pestovanie – vyššie výnosy?	159	O dcérkiných zvláštnych návštevách	236
Zdravie z chemického jablka	161	Zhromaždenie víl	240
Veľ'kochovy zvierat – videli ste, ako žijú?	164	Môj namaľ'ovaný obraz – realita	244
Geneticky modifikované potraviny	167	Ak niečomu veríte, nenechajte sa odradiť druhými!	250
GMO na Slovensku	170	Kto som, čo som a prečo som tu a teraz	254
Dôležité včely	173		



Inými očami alebo na prahu nového poznania



Dali ste si niekedy otázku odkiaľ sme, prečo sme tu na svete a aká je naša úloha? Čo je vlastne svet, čo tvorí skutočnosť a čo je len ilúzia vytvorená našimi myšlienkami? Tiež tápete v tomto svete a nevíete si vysvetliť, čo a hlavne prečo sa vám to deje?

*Táto kniha je venovaná všetkým, ktorí sú
na prahu nového poznania, majú pocity
a tušenia, ktoré si nevedia vysvetliť,
ale vedia, že všetko okolo sa začína
prebúdzat' z dlhého sna...*

A tak tu sedím a píšem. Asi to tak malo byť. Asi si nemám nechať len pre seba pocity, ktoré majú okrem mňa aj INÍ ľudia na tomto svete, v tomto čase. Možno im táto kniha pomôže vyrovnať sa s pocitom odlišnosti a lepšie pochopiť, ako a prečo sú iní. A možno im táto kniha pomôže prebudiť sa a prestanú sa báť sami seba a svojich schopností. Tak ako ja...





Prečo som sa rozhodla napísať túto knihu?



Moja motivácia je veľmi jednoduchá a zámer je viac než pochopiteľný... Aby som zmenila svet okolo seba. K lepšiemu. Teda podľa mňa. Nemusíte s tým súhlasiť, aspoň niektorí určite nebudú. Veď koľko ľudí, toľko názorov. A tiež toľko úrovní vnímania a vedomia. Nebudem vás presviedčať.

V každom prípade vám na svojich vlastných skúsenostiach opíšem, ako sa dá zmeniť svet každého z nás. Aké silné možnosti a schopnosti má každý jeden človek. Ako zmena každého z nás dokáže zmeniť svet.

Odkryjem vám veľmi veľa zo svojho života, vnútra a prežívania. Idem so svojou kožou na trh, nie preto, aby som niekoho šokovala, alebo aby kniha bola šokujúcim čítaním (ako hlásajú titulky v médiách, aby pritiahli pozornosť...).

Nechcem šokovať. Chcem motivovať a tiež varovať.

Dávam svoju kožu na trh preto, aby som niektorým pomohla sa zobudiť, niektorým pomohla si spomenúť a niektorým možno dala odpovede na otázky, ktoré hľadajú.

Niektorým možno dám iba iný uhol pohľadu na zamyslenie.

Myšlienky budem klásť na papier (teda do počítača) tak, ako sa mi budú vynárať pred mojím vnútorným zrakom.

Niektorých určite nahnevám. Viem o tom a počítam s tým. Aj to je riziko, ktoré podstupujem.

Niektoré veci nebudem môcť napísať. Pre viacerých by boli príliš neuveriteľné na to, aby ich prijali. Preto sa budem snažiť napísať veci ľahkou formou, ktorá bude pochopiteľná pre väčší počet čítajúcich a hľadajúcich.

Niektoré myšlienky zakódujem medzi riadky. Kto ich bude chcieť nájsť, nájde ich.

Ostatné sa budem snažiť vysvetliť veľmi opisným názorným spôsobom tak, ako mi práve príde na myseľ.

Nijaké texty nebudem kopírovať alebo, nedajbože, odpisovať. Písať budem tak, ako mi práve napadne.

Pokiaľ budem chcieť upozorniť na nejaký zdroj alebo ľudí, alebo budem citovať, urobím tak priamo v texte, prípadne v poznámke pod čiarou. Pre hl'adajúcich, ktorí pochopia napísané medzi riadkami a budú sa chcieť dozvedieť niečo viac.

Keďže mám širokú škálu vlastných skúseností, budem písať vlastné názory, zážitky a teórie, „precedené“ cez moje mimozmyslové vnímanie.

Nemusíte s nimi súhlasiť. Stačí, ak sa nad niektorými minimálne zamyslíte. Pretože nič sa nedeje iba tak, každé prečo má aj svoje preto...

Napíšem vám o veciach, ktoré sú okolo nás mimo štandardný matrix, v ktorom sme uväznení a ktorý vnímame ako náš jediný a nemenný.

Napíšem, ako sa dajú prekročiť hranice nášho vlastného obmedzenia. Ako sa dá zmeniť svet okolo nás.

Napíšem, ako každý z nás dokáže zmeniť svet okolo seba.

Budem písať o ťažkých témach čo najľahším spôsobom, aký sa mi v tej chvíli podarí. Niektoré veci zámerne zabalím a budem radšej servírovať po kúskoch.

Niektoré veci pre ťažkú stráviteľnosť nebudem v tejto knihe servírovať vôbec. Aby vám nezapadlo. Aj tak to nebude oddychové čítanie, ale je dobré vedieť, čo sa vlastne okolo nás deje.

Pri čítaní tejto knihy je potrebná otvorená myseľ, niektoré časti bude logická časť našich zaužívaných stereotypov odmietiť.

Napriek tomu verím, že všetko opísané bude časom dokázané a podporené nielen teóriami kvantovej fyziky, ktorá vysvetľuje mnohé veci.



Nezatvárajme oči pred vecami, ktoré nechceme vidieť. To neznamená, že potom prestanú existovať. To len my ich nevidíme.





Motivácia - demotivácia



Nie, nie je v tom rozpor. Rada by som vás motivovala v rozvíjaní vlastných silných schopností, pretože:

*Každý má svoj vlastný matrix, hranice
ktorého si vymedzuje SÁM! Vo svojej hlave.
Hranice, ktoré vie posunúť.*

Tiež by som vás rada demotivovala.
Demotivovala v rozvíjaní sebaľútosti, apatie, depresí, smútkov, deštrukcie.
Presmerovala vás od sledovania mainstreamových správ a televízie, vysedávania za SMART zariadeniami, pestovania chorôb (áno, choroby sú výplodom nášho psychického stavu) a od iných samodeštrukčných činností.





Varovanie!



V knihe opíšem aj niektoré skúsenosti s rôznymi technikami a energiami. V niektorých prípadoch sa zámerne vyhnem detailom a postupom, aby vám nenapadlo niečo po mne opakovať.

Kedysi som experimentovala s viacerými oblasťami. Aby som pochopila samu seba.

Mám veľmi silný koreň a anjela strážneho, vďaka ktorému som niektoré moje experimenty prežila... Zámerne ich nebudem opisovať.

Som veľmi zvedavý človek. Čo nevyskúšam, tomu neuverím. Senzibil, ale aj silný realista. Mentalista, ale aj človek s logickým úsudkom. To, čo prežijem, analyzujem všetkými svojimi možnosťami.

*Každý z nás má v sebe neuveriteľné
schopnosti, ktorými dokáže zázračné veci.
Všetko je iba o tom, čomu sme schopní
a ochotní uveriť.*

Niekoľko sa s rôznymi schopnosťami narodí (ako sú rôzne nadania na rôzne oblasti), iný sa ich dokáže naučiť, natrénovať. Každému sú voľne dostupné.

Dnes, čím viac viem o niektorých technikách a schopnostiach, tým menej experimentujem a ešte menej ich používam. Naopak, snažím sa ľudí varovať pred používaním niektorých postupov, na ktoré nie sú mentálne pripravení. Kníhkupectvá sú plné rôznych návodov. Aj podrobných. Väčšinu týchto kníh by som najradšej zakázala verejne predávať.

*Sú to nebezpečné náuky, hlavne pre nepripravených. Veľakrát nie sú úplné.
Môžu narobiť (a aj robia) veľmi veľakrát zlého. **Ako zbraň v nesprávnych rukách.
Ako zápalky alebo nôž v rukách malého dieťaťa...***

Každá schopnosť môže byť využitá tvorivým, ale aj ničivým spôsobom. Ako jín a jang, svetlo a tma...

*Môžeme vytvoriť krásny nový svet, ale aj
zničiť, čo sme ešte zničiť nestačili...*



Matrix – ako ho vnímam ja

Mnohí z nás videli kultový film Matrix, ako aj všetky jeho pokračovania. Autori filmu sa veľmi zaujímavým spôsobom popasovali s myšlienkou, že prostredie, ktoré obklopuje hrdinov vo filme, je vlastne iba virtuálna realita, v ktorej sa pohybuje ich myseľ.

Je to niečo podobné na spôsob zdokonalených počítačových virtuálnych hier a simulácií, kde sa celé prežívanie „skutočnosti“ odohráva vlastne iba v hlave – teda v mysli.

Keď som pozerala do výkladového slovníka, pod slovom „matrix“ sa mi ukázalo hneď niekoľko úplne odlišných významov. Niektoré z nich sú: matrica, maternica, látka, matica, živná pôda, základ.

Preklad slova matrix z latinčiny podľa výkladového slovníka znamená „spomienka“.

Okrem toho som narazila pri hľadaní na internete vysvetlenie od Miroslava Zelenku, autora knihy Eleganťní bůh a tiež prispievateľ a do niekoľkých internetových informačných portálov. Opisuje niekoľko úrovní matrixu.

Podľa Miroslava Zelenku sa najčastejšie pod výrazom matrix rozumie na Zemi prevládajúce usporiadanie spoločnosti, zjednodušene trhovú a konzumnú spoločnosť. V druhom význame je matrix vnímaný ako ilúzia našej 3D reality. Nad tým všetkým je vyšší reinkarnačný matrix.

To je v skratke všetko, čo som našla.

Je viac autorov, ktorým sa pomenovanie matrix zapáčilo natoľko, že ho použili vo svojich dielach. Tento termín skoro zľudovel a dnes má veľa ľudí nejaké povedomie, čo si má pod týmto slovom predstaviť.

Ja osobne výraz matrix používam bežne. Pre mňa toto pomenovanie predstavuje realitu, ktorá ma obklopuje. A je úplne jedno akú úroveň reality, keďže aj tak je všetko so všetkým spojené a neoddeliteľné...



*Pre mňa je matrix hracia plocha hry, ktorej
hovoríme život a svet. S herným plánom
a hernými figúrkami. Vráťane všetkých
hráčov a aj tých, ktorí postavili figúrky
na hraciu plochu.*

Niekedy sa hra podobá viac na šach, v ktorom má každá figúrka presne určený spôsob pohybu a aj počet herných políček.

Biele a čierne figúrky, biele a čierne políčka. Kráľ, kráľovná, suita a pešiacy. Presné usporiadanie. Ani o krok ďalej mimo hrací plán. Bieli proti čiernym...

Inokedy mi zasa hra svet pripomína skôr piškvorky, teda krížiky, ktoré sme hrávali ako malé deti. Pri tejto hre sa hráči môžu „rozťahovať“ po hracom pláne dovtedy, kým vidia možnosti ďalších krokov pri dodržaní pravidiel hry.

Tiež sú dni, keď mi matrix pripadá ako hra, pri ktorej sa niektoré figúrky alebo hráči snažia využiť nepozornosť druhej strany a používajú spôsoby hráčov v kasíne...

Takže, keď budem v tejto knihe písať o matrixe, bude to predstavovať realitu sveta okolo nás aj v nás, tak ako ju vnímam ja sama.

Realitu spolu s jej hranicami a je úplne jedno, či sme tie hranice postavili my sami, alebo nám ich niekto pekne pripravil. Alebo si len myslíme, že tam hranice sú, aj keď v skutočnosti neexistujú...

*Ako kôň, ktorý poslušne stojí v ohrade, ktorá
je ohraničená iba tenkou šnúrkou...*



O mne

Nie som žiadny guru, nikdy som ním nebola a ani nikdy nebudem. Uvedomujem si totiž (na rozdiel od veľkej väčšiny samozvaných učiteľov) obrovskú zodpovednosť a dôsledky s tým spojené...

Nemám rada slovo ezoterika, pretože sa mi posledné roky príliš spája s biznisom. Taktiež sa vyhýbam slovnému spojeniu „konšpiračné teórie“.

Som iba bytosť, ktorá prišla na túto Zem, v tomto čase, s danosťami, ktoré som dlho nevedela pochopiť a s ktorými som dlho sama bojovala. A bála som sa ich, pretože som vôbec nechápala, načo ich vlastne mám.

Veci okolo seba totiž cítim a vnímam o niečo výraznejšie ako väčšina mojich spoluobčanov. Vnímam toky energií, cítim myšlienky. Samozrejme, nie vždy a nie všade. A keďže vlastne všetko je energia, tak cítim veľa veľa vecí. Aj tie, ktoré sa nachádzajú za hranicami nášho sveta, nášho matrixu...

Veľakrát mi tento danajský dar¹ spôsobuje akurát tak iba problémy. Vlastne som od detstva dlhé roky nevedela, čo s ním a aj som sa ho ako dieťa bála.

Roky som svoje „danosti“ považovala za prekliatie, až kým som konečne nedospela do svojho stredu a nenašla samu seba. Ale trvalo mi to dlho, predlho, to vám teda poviem...

Narodila som sa totiž ako „empatický telepat“. Citlivec, vnímavec, bosorka, prírodný živel, mimozemšťan, človek so šiestym zmyslom, supersenzitívny človek,... Vyberte si, ktorý výraz sa vám páči viac.

Čo to znamená? Dokážem sa vcítiť do človeka, zvierata, rastliny, kameňa, ovzdušia, počasia, vesmíru...

*Cítim myšlienky a hudbu vnímam celým telom
ako príjemné vlnenie s rôznou hĺbkou.*

¹ Skazonosný dar neprinášajúci úžitok. Pomenovanie podľa dreveného koňa, ktorého Danažci – Gréci darovali Trójanom, ale predtým doň ukryli vojakov.



Nižšie tóny tvoria hrubšie vlny, vyššie tóny kratšie vlny. Celé moje telo je jedno veľké ucho, ktoré pláva v mori rôznych tónov. Tak to vnímam ja.

Nie, nie som blázon. Aj keď si to moja mamina roky myslela (a možno si myslí dodnes). Nevedela sa zmieriť s tým, aká som a tak ma v detstve v snahe presvedčiť okolie, že som divná, vláčila po všetkých možných psychológoch v širokom okolí (rozumej Bratislave). V rôznych časových rozpätiach.

Chcela ma totiž z TOHO vyliečiť. Aby som sa možno lepšie zaradila do beztvaréj masy bežného priemeru. Našťastie pre mňa, nepodarilo sa to. Dnes už tvrdím našťastie, ale boli obdobia, keď som chcela byť len tým sivým priemerom bez nadbytočných tykadiel, ktoré mi prinášali v tých časoch iba samé problémy.

No a vždy som bola taká neriadená zvedavá strela. Neriadený živel s rozvinutým mimozmyslovým vnímaním... hotová pohroma pre mňa, aj pre moje okolie.

A tak som si preskákala všetky možné psychotesty, ktoré mali potvrdiť, že som nezvládnuteľná a blázon.

Na veľké sklamanie mojej mamy, naopak, všetky psychotesty, ako aj rôzni psychológovia potvrdili, že som úplne normálna. S nadpriemerne vysokou inteligenciou, s vyššími hodnotami logického úsudku a schopnosťou analytického a syntetického myslenia.

S veľkou verbálnou zásobou vlastných zažitých skúseností.

A žívá, to áno. Treba ma vraj nejako vhodne upútať a zamestnať. Inak moju zvedavosť a snahu všetko ochutnať a vyskúšať môže pritiahnuť všetko, na čo dočiahnem. Aj to, na čo nedočiahnem.

Narodila som sa INÁ. Vždy som to tak cítila. A vždy som mala pocit, že tu nie som doma, že moji rodičia nie sú mojimi rodičmi a že som na tejto Zemi skôr omylom (mami prepáč, viem, že to budeš čítať, aj tak nepíšem niečo, o čom by som ti nehovorila a viem aj to, že to ani teraz nepochopíš...). Pretože moja „Zem“ bola (a je) veľmi, veľmi ďaleko. Tam hore, na oblohe, medzi hviezdami.

Nie, nie, nie som anjel a neverte ani tvrdeniam tých, ktorí to o sebe vyhlasujú (veľká väčšina, česť výnimkám).

Vyskúšala som si veľmi veľa polôh tohto sveta, aby som vedela rozlíšiť dobré od zlého. Aby som si mohla svoje skúsenosti dať do interného „počítača“, analyzovať ich, roztriediť, zoradiť, posúdiť. Prijatť, alebo odmietnuť.

Nakoniec, v každej dobe žili bytosti, ktoré sa vymykali bežnému priemeru a boli preto považované za čudné, iné, za bláznov, vizionárov, géniov... všetko záviselo od uhla pohľadu „štandardného“ okolia.

Dnes už viem, že všetky moje danosti a skúsenosti mám preto, aby som pomohla zmeniť tento svet.

Aby som sa potom mohla vrátiť DOMOV...

Svet, ktorý vidím a aj som ho vždy videla INÝMI OČAMI.

Je nás tu viac, z rôznych kútov. Niektorí to už o sebe vedia a niektorí sa ešte nezobudili. A niektorí budú meniť svet bez toho, aby sa zobudili.

Halóóó, voláám, budíček!





Dokáže jeden človek zmeniť svet?



Nemá to zmysel, ja sám človek aj tak nič nezmôžem... tak reaguje veľa ľudí na myšlienku ako zmeniť svet okolo seba.

Áno, bola by to pravda vo chvíli, keby každý jeden z nás bol izolovaný samotný ostrovček. No nie sme, aj keď sa často tak cítime. Ako izolované ostrovčeky vo veľkom vesmíre.

V skutočnosti sme ako kvapky v mori. Všetci pospájaní jednou vodnou plochou, v ktorej jediná kvapka s atramentom dokáže zafarbiť celú vodnú hladinu okolo seba. A aj keď už nevidno farbu, tak drobné čiastočky atramentu sú vo forme molekúl rozpustené na veľkom priestore. Oveľa, oveľa väčšom, ako bola samotná maličká kvapka s atramentom.

Tak je to aj s nami. My sme tie kvapky s atramentom. Každá z nich je dôležitá a každá jedna dokáže zafarbiť alebo zmeniť chemické zloženie veľkej vodnej plochy.

Preto záleží na každom jednom z nás. Na každučkej kvapke. Čím viac atramentových kvapiek, tým sýtejšia farba, tým väčšia vodná plocha.

Nemôžeme čakať, že príde niekto veľký a šibnutím čarovného prútika zafarbí celú vodu. To my sami ju pomaly môžeme premieňať.

Ale najskôr musíme zmeniť sami seba. Na kvapku, ktorá namiesto atramentu nesie v sebe svetlo. Namiesto vody môžeme zmeniť svet okolo seba. Ako tú vodu. Každé jedno svetielko bude presvetľovať viac a viac priestoru okolo nás. Každé jedno svetielko zvýši jas až zmení tmavú noc na svetlý deň.

Ja viem, že všetci v najväčšej hĺbke svojej duše túžime po svetlom dňa, akurát veľa ľudí už pomaly zabudlo, ako ten deň vlastne vyzerá, ako chutí, ako vonia, ako svieti...

Je najvyšší čas spomenúť si. O to skôr, že „strážcovia noci“ nespia a snažia sa nastoliť ten svoj svet. Svet bez svetla.

Hrá sa veľká hra na najväčšej šachovnici sveta, ktorá sa schyluje do finále. Nemáme veľa času...

Odporúčam na prečítanie krásnu knihu preloženú do mnohých jazykov sveta s rovnomenným natočeným videom Čo my len vieme. Autormi sú William Arntz, Betsy Chasse a Mark Vicente. Video je aj s českým dabingom, často je súčasťou balenia knihy. Je to príbeh matrixu s našou schopnosťou vnímať a ovplyvňovať realitu okolo seba prerozprávajú kvantovými fyzikmi a inými vedeckými kapacitami s otvorenými myslami a srdcami.





Ako sa to celé začalo...



Mama mi veľakrát hovorila, že ma veľmi ťažko porodila a ešte k tomu aj 3 týždne po stanovenom termíne. No, nečudujem sa, že sa mi veľmi do tohto sveta zmiešaných skúseností nechcelo...

Narodila som sa 25. júla. Počas splnu. Na znamenie leva, v roku draka a v čísle sedem. Vskutku šialená kombinácia. Ohnivá, plná energie a sily. Aj keď to tak navonok nevyzeralo. Bola som totiž veľmi chorľavé dieťa útlej vetchej telesnej konštrukcie.

Tiež som sa narodila ako čierna ovca rodiny... ak to niekto zažil, presne vie, o čom hovorím (teda píšem, samozrejme).

Bola som proste INÁ ako ostatní členovia rodiny, do ktorej som sa rozhodla vpadnúť. Dnes už viem, že som si túto rodinu z nejakého dôvodu vybrala pre svoj život. Ako dieťa som sa však neustále trápila myšlienkami: Prečo ja? Prečo oni? Prečo som iná? Prečo ma nechápu?

Často, keď som večer zaspávala nepochopená a ubolená, zrazu som sa začala zväčšovať, až som zaplnila celú izbu. Visela som pod stropom veľmi veľká a nafúknutá, kým moje telo ležalo na posteli. Niekedy sa mi zväčšili cez celú miestnosť iba zuby alebo ruka. Desila som sa toho.

Vtedy som ešte vôbec nič nevedela o ostatných telách, ktoré máme a ktoré „normálne“ nevnímame. Alebo niektorí ľudia ich vedia vnímať, ale všetci „normálni“ ich nepociťujú...

Otázka vlastne je, čo je a čo nie je vlastne „normálne“?

Áno, dnes, keď sa na seba pozerám očami svojich rodičov, musela som im pripadať ako z iného sveta a vôbec sa im nečudujem, že ma nechápali a snažili sa ma nejakým spôsobom zmeniť, zlomiť. Boli chvíle, keď sa ma naozaj báli. Hlavne mojich očí. Keď som sa na nich tak naozaj, ale naozaj nahnevane pozrela.

Vtedy som ešte nevedela nič o sile myšlienky, ani o sile pohľadu. Dnes už viem, akú majú silu a preto, keď som veľmi nahnevaná, radšej klopím pohľad inam. Aby som nikomu neublížila.



*Takže takto som začala etapu svojej existencie
na tomto svete a tu sú útržkovité spomienky
na udalosti, ktoré sa mi vryli do pamäti...
alebo skôr do duše...*





Realita. Realita?



◀▶ Odkiaľ sme prišli a kam pôjdeme?

Ako malé dieťa som vraj prekvapovala okolie svojimi dospelými otázkami a následnými filozofickými úvahami. Hlavne na tému života a smrti.

Pamätám si, že na moju otázku: „Odkiaľ sme prišli a kam po smrti pôjdeme?“ som dostala od mamy odpoveď, ktorá ma nijako neuspokojila. Odpovedala mi totiž, že sme vznikli z ničoty a večnosti a rozpadneme sa na prach do ničoty a večnosti.

Hrala som sa na dvore na sídlisku pred panelákom, začalo sa stmievať a ja som pozerala na oblohu v snahe nájsť nejakú LEPŠIU odpoveď. Táto o ničote mi nesesedela, niečo v mojom vnútri ju odmietalo. Aj keď mi ju povedal veľký dospelý a ešte k tomu moja mama.

Nemôžeme sa tu predsa objaviť len tak z ničoho nič! Hovorilo moje nesúhlasné vnútro. A nemôžeme sa predsa len tak úplne stratiť a už nikdy, nikdy vôbec neexistovať!

Táto odpoveď nemôže byť pravdivá, cítim to!

O niečo lepšiu odpoveď som dostala od mojej starej mamy, kam sme jazdievali s rodičmi na každé prázdniny a sviatky.

Ak nebudeš poslúchať, pôjdeš do pekla! A keďže som neposlúchala skoro stále, odpoveď starej mamy ma trochu upokojila. Do pekla! No teda, aspoň niečo. Lepšie peklo, ako ničota...

Väčšia hrozba trestu ako samotné peklo (asi som už vtedy neverila na predstavu pekla, v ktorom sa neposlušné duše smažia v kotloch) bola pre mňa predstava, že stará mama splní inú svoju hrozbu. Hrozbu strašenia...

Asi rýchlo zistila, že sa na peklo skôr teším, ako sa ho bojím. A tak ma začala strašiť, že ak nebudem poslúchať, tak ma bude chodiť strašiť aj po smrti. A to jej teda išlo veľmi dobre. Myslím to strašenie. Toho som sa ako dieťa naozaj bála.

Dnes viem, že starká ma už vtedy „trénovala“ na rôzne situácie, ktoré ma v živote následne stretli...

Neviem, kam stará mama nakoniec išla, ale určite to nebola ani ničota a ani peklo.

Okrem toho verím (mám to odskúšané), že peklo alebo nebo si nosíme všetci vo svojej hlave. Aspoň ja si to svoje nebo/peklo vo svojej hlave nosím a ako pozorujem okolie, tak je to aj u druhých veľmi podobné.

Všetko je totiž iba uhol pohľadu. Podľa toho, čo máme v hlave, si vytvárame realitu, ktorá môže byť pre niekoho neznesiteľným peklom alebo sladkou nirvánou.

Ako prvý mal odvahu napísať knihu o chvíľach po smrti americký lekár Raymond A. Moody. Jeho prvá kniha s názvom Život po živote, v ktorej spísal svoje dlhoročné výskumy umierajúcich pacientov, sa stala doslova zo dňa na deň jednou z najvyhl'adávanějších kníh. Bol aj v Bratislave na prednáškovom turné v roku 1991. Tento úžasný lekár bol druhýkrát v Bratislave aj v roku 2010. Ako inak, zasa sme si ho boli po skoro 20 rokoch vypočuť.

Samozrejme, existujú aj oveľa staršie knihy, napríklad Tibetská kniha mŕtvych, ale pre súčasných ľudí boli uveriteľnejšie a pochopiteľnejšie výsledky uznávaného lekára.

Dosť bolo strašenia, dnes už viem, že sú okolo nás rôzne energie, pretože všetko, ale úplne všetko je energia v rôznych podobách a hustote. Niektorú vieme ľahko vnímať svojimi štandardnými piatimi zmyslami, inú nevieme. To ale neznamená, že nie je.

Ved' ani elektrinu nevidíme, ale dnes už nikto nespochybňuje, že je všade okolo nás.

Sú ľudia, ktorí majú rôzne nadania a schopnosti. Niektoré krásne mal'uje, druhý hrá nádherne na husle, ďalší hrá majstrovsky šach alebo rýchlo lyžuje. Každý sme dostali do vienka nejakú sadu rôznych daností a nadaní.

Niektoré dokáže vnímať jemné energie ľudí alebo zvierat, ktorí prešli na „druhú stranu“. Alebo aj iné energie, ktoré sú všade okolo nás. Napríklad aj také myšlienky sú formy energie.

Niektoré ich vidí, niektoré ich počuje. Niektoré má vo vypätých situáciách, veľakrát vo veľkom žiali silný pocit, že vníma dušu, s ktorou sa nevie, nechce, alebo nemôže rozlúčiť.

Ja tieto energie cítim. Ako by som to najlepšie napísala... ako keby skôr pocitovo ich vnímam. Ako keď sa na vás niekto pozerá od chrbta a vy cítite ten pohľad, ktorý je niekedy až taký hmatateľný, že vás to donúti otočiť sa. Poznáte to?

Nevyhľadávam tieto stretnutia, skôr ak môžem, vyhýbam sa im. Nie je dobré miešať dokopy dva svety... Nakoniec, sami to vidíme aj v rámci tohto sveta pri strete dvoch rôznych kultúr...

V každom prípade vnímam, že žijú ďalej a niekedy majú silnú potrebu utešiť alebo pomôcť tým, ktorí zostali ešte v tejto našej „škole života“.

Tiež verím, že žijeme viac životov, z toho tieto životy môžu byť v rôznych priestoroch a časoch.

Životy mnohí prirovnávajú ku škole, počas ktorej zbierame rôzne skúsenosti, na základe ktorých sa učíme a vyvíjame. Skúšame aj to zlé, aj to dobré. Ako slané a sladké chuť. Aby sme vedeli, čo nám chutí a nechutí, potrebujeme ochutnať z každej chute aspoň kúsok. Následne je na nás, čím sa budeme ďalej kŕmiť. A s akými dôsledkami... Pretože tak to funguje.

V období medzi životmi sa tiež učíme a vyvíjame. Akurát sa nachádzame v jemnejšej hmote aj spolu s okolitým priestorom. Sme vo svete, ktorý je pre ľudí nachádzajúcich sa vo svete „živých“ neviditeľný.

Ako rozhlasové alebo televízne vlny z inej stanice.

O živote medzi životmi veľmi pekne píše americký autori Michael Newton a nezávisle od neho Brian L. Weiss. Obaja ako lekári hypnoterapeuti, ktorí liečia pomocou regresnej hypnózy, sa „náhodou“ dostali pri svojich pacientoch do období medzi dvoma životmi. Knihy obsahujú prepisy zdokumentovaných prípadov. Mám veľmi rada tieto knihy, pretože je v nich opísané veľa pravdivého ľahkým, trochu aj humorným spôsobom (samozrejme, primerane danej vážnej téme).

Takže ja sa už vôbec nebojím žiadnej ničoty alebo pekla, životnú školu vnímam ako prechodnú stanicu, v rámci ktorej mám možnosť (a aj povinnosť) sa veľa vecí naučiť a pochopiť.

Tiež viem, že ma nikto nebude trestať za moje „hriechy“, to ja sama som svojím sudcom a aj odsúdeným. Ja sama potrebujem žiť tak, aby som sa mohla sama seba kedykoľvek pozrieť do očí, pretože sama pred sebou neutečiem NIKAM a NIKDY...

Toto veľa ľudí nevie...

Veľa ľudí žije svoje životy spôsobom „po mne potopa“, pretože si treba užiť čo najviac, kým sme tu. Taká skoro nekonečná párty. A keď nakoniec príde tá konečná, zrazu sa im rozsvieti, ako premárnili svoj život. V hračkách, ktoré si aj tak so sebou nemôžu zobrať. Iní si zase myslia, že si dokážu kúpiť nejaké rozhranie od kňaza v kostole. Najlepšie opakované. Každú nedeľu.

Musím vás sklamať. Tak to nefunguje...

***Každý z nás je zodpovedný za svoj život,
za svoje skutky, ale aj za svoje myšlienky.***

***Za všetko, čo sme vytvorili, vytvárame
a v budúcnosti vytvoríme.***

Áno, my sme tí TVORCOVIA, ktorí si vytvárajú, aký život žijeme. Znie to neuveriteľne, však?

Asi ste už počuli o tom, že ak dáme svojmu želaniu alebo želaniam dostatočné množstvo „živej“ energie, tak sa nám splnia. Alebo veľa krát sa nám splnia. Ako to teda vlastne je?

❖ Ako si vytvárame svoju minulosť, prítomnosť aj budúcnosť

Určite ste už počuli, že všetko máme v hlave a že v hlave si tvoríme svoju vlastnú realitu.

Ale ako to vlastne funguje? Ako si môžeme vytvoriť v hlave svoj svet, ktorý žijeme?

Je veľmi veľa techník, ktoré sú založené na vizualizácii. Sú rôzne štýly a rôzne metódy.

Nebudem opisovať žiadnu zo známych techník. Naopak, skúsím vám vysvetliť princíp, ako to funguje tak, ako to v tejto chvíli cítim. Jednoducho, názorne. A vložím do vysvetľovania kúsok seba, kúsok svojej duše...

Všetko je energia, aj hmota aj myšlienky. Hmota sú vlastne zhmotnené myšlienky alebo myšlienky, ktoré dostali hustejšiu podobu.

Ak namalujeme obrázok na plátno, vdýchneme plátnu život. Čím realistickejšie sme obrázok namalovali, tým živšie vyzerá. Niekedy dokonca až tak živo, že máme pocit, ako keby ožil a vystupoval z plátna. Alebo by sme my sami radi vstúpili do obrazu.

Všetko závisí od toho, ako veľá sme zo svojej energie odovzdali obrázku na plátne, kol'ko času, úsilia a hlavne emócií. Často totiž práve emócie maliara dávajú obrázku tú zvláštnu atmosféru, vdychujú mu život.

Určite ste veľkrát videli rôzne obrazy od rôznych maliarov. Niektoré vám (teda mne určite) mohli pripadať také ploché, nič nehovoriace, aj napriek dokonale zvládnutej technike.

Iné naopak priam vyzývali k nejakej akcii. To vtedy, ak maliar zanechal v obraze kúsok svojej duše, kúsok seba. To najlepšie, čo v tej chvíli vedel vydať.

*Podobne je to so všetkým. Čím viac duše,
teda seba, svojich najsilnejších emócií dáte
do hocičoho, čo práve v tej chvíli robíte,
tým viac to „ožije“.*

Či je to obraz alebo z duše napísaná kniha, či zahratá, alebo zaspievaná pesnička. Môže to byť socha, film, fotografia, dizajn záhrady či domu. Čokol'vek. Všetko je kreatívna tvorba s prítomnosťou duše.

Takisto funguje najdokonalejší zo všetkých kreatívnych modelov – vytváranie (mal'ovanie) nášho obrazu života. Je to najvyššia forma našej tvorby. Podstata je stále rovnaká: čím lepšie a plastickejšie, so všetkými podrobnosťami si „namal'ujeme“ obraz, v akom chceme žiť, tým bude živší. A keď dáme do 3D živého obrazu ešte aj našu dušu, vtedy dielo ožije.

Hovorí sa, že ak dáme obrazu dostatok živej energie (pretože všetko je energia, však áno), dáme (vdýchneme) mu život.

Obraz (teda naša realita) bude živá dovtedy, dokedy ju budeme živiť našou dušou (nie, nie, nejde o Portrét Doriana Graya²).

Čo to znamená oživiť a živiť realitu dušou?

2 Jediný román írskeho spisovateľa Oscara Wilda, v ktorom mladík Dorian Gray namal'ovaný na obraze prestane v reálnom živote starnúť, ale vek a zmeny duše sa zapisujú do obrazu. Namiesto človeka začína starnúť obraz... Z portrétu sa stáva odraz odrážajúci Dorianovu dušu a vek, namiesto samotného Doriana.

Opíšem, ako to cítim. Znamená to, že plastickému obrazu v našom vnútri dodáme emóciu prežitia, teda skúsime ju ako keby „zažiť“...

Napríklad si vytvoríme realitu, že vystupujeme na veľkom koncerte, na ktorom sme veľmi úspešní a všetci nám tlieskajú.

Pri tejto predstave sa naozaj v tej chvíli potrebujeme aj tak cítiť. Potrebujeme cítiť to šťastie a obrovskú vnútornú radosť z potlesku, potrebujeme zažiť tú neopakovateľnú atmosféru koncertnej sály, zvuky nášho nástroja, vôňu pódia... proste všetko tak, ako keby sme na tom pódii práve stáli a užívali si pozornosť a slávu.

„Mal'ujeme“ na našej vnútornej obrazovke, teda obrazovke, ktorú máme uloženú vnútri hlavy. Nieкто vie tvoriť aj mimo obrazovku. Každý, ako mu je lepšie. Veď sú aj maliari, ktorí mal'ujú na drevo, a niektorí zase na kamienky :-).

Obrazu (realite) chvíľu potrvá, kým ožije. Ak to mám znovu k niečomu obrazne prirovnať, tak k ohňu, ktorý sa rozhorí až po chvíli. Horí dovtedy, kým prikľadáme polienka. Tak aj realita. Tá, ktorú chceme, a aj tá, ktorú nechceme, ale vytvorili sme si ju nechtiac (pretože sme ešte nevedeli, ako to funguje, ale teraz už vieme, však?).

Áno, takto to funguje. Nieкто je lepší vo vytváraní si vlastnej reality, s niekým zas naopak realita hádže podľá toho, aký chaos má práve v obrazoch v hlave...

Ešte vám niečo prezradím. Každý obraz je energia. Energia sú vibrácie. Aj tóny sú vibrácie, aj farby. Proste všetko. Aj my. A všetko je plastické a tvárne.

*Každý jeden z nás má v sebe schopnosť
vytvárať si svoje vlastné obrazy (veľkrát
to aj robíme, ale nevedomky).*

Ale je ešte situácia, keď jeden a ten istý obraz tvoria spoločne viacerí maliari. Či už vedome, alebo nevedome.

Proste mal'ujú odušu na jednom obraze, jeden primal'uje strom, druhý dom,

d'alší kvet, ľudí, zvieratá a každý dá do obrazu kúsok seba... Taký obraz/realita má oveľa väčšiu silu, pretože ju oživilo viac duší.

Realita s peknými stromami, prírodou, slniečkom, čistými potokmi, zdravými ľuďmi, zvieratami, pestrými rastlinami... sa mi páči. A vám?

Čo sa ale stane, ak sa kolektív „tvorcov“ zameria na maľovanie spoločného obrazu, na ktorom je hlad, choroby, násilie, strach, vláda peňazí, oligarchov, osamelých ľuďí, detí bez rodín...?

Už vám to dochádza?

My všetci sme tvorcovia. Maľujeme spoločný obraz. Na čo zameriame svoju pozornosť a teda energiu, to sme na obraz/realitu práve „primalovali“.

Niekomu (nebudem menovať komu – ako vo filme o Harry Potterovi) veľmi záleží na tom, aby sme všetci maľovali obraz tmavými farbami. Aby sme upriamovali svoju pozornosť na vytváranie reality plnej strachu, násilia, vojen...

Nie je náhoda, že sa zo všetkých strán na nás valia samé negatívne správy. Filmy sú plné násilia. Je to zámer.

Ten (o ktorom sa nehovorí), kto nám túto záplavu negatívnych myšlienok neustále podsúva a servíruje, veľmi dobre vie, ako funguje kolektívne maľovanie reality.

Veľmi dobre vie, že aké farby nám podstrčí, takými budeme maľovať. Keď čierne, tak realita, ktorú spoločne namalujeme, bude čierna.

Keď nám vo filmoch, knihách, médiách budú ukazovať násilie, budeme nevedomky upriamovať našu pozornosť na násilie a teda budeme zároveň nevedome vytvárať aj realitu plnú násilia.

Zamyslite sa trošku nad tým...

Každý z nás si môže predsa vybrať, čo bude maľovať, aké farby a aj motív si vyberie. Je to na nás, akú realitu budeme vytvárať. Jednoducho stačí prestať upriamovať svoju pozornosť na obrazy, o ktorých nechceme, aby sa ďalej realizovali.

Naša rodina už niekoľko rokov nepozera televízne programy, nečíta noviny a nezúčastňuje sa negatívnych správ. Mne osobne to ani nechýba. O čo zaujímavejší program vysiela sama príroda, sám život!

Nepotrebujem žiť životom seriálových hrdinov a nedajbože hrdinov z rôznych prostoduchých reality šou.

A čo vy? Pridáte sa? Ideme spoločne maľovať krajšiu realitu? Našu realitu?

***TO MY SME TVORCOVIA NAŠEJ REALITY.
MY VŠETCI.***

◀▶ Všetci sme prepojení vo veľkom internete

Všetko je to ako inak, založené na energii, keďže všetko je energia. Aj naše telá, aj miesto, kde bývame, aj ten les, do ktorého chodíme načerpať nové sily (lepší je les ako obchodné nákupné centrum, verte mi), aj ten psík, alebo sýkorka v krmidle. A aj ten priestor, ktorý to všetko spája, hoci to my nevidíme.

A medzi tým všetkým stále prúdi energia, ustavične prebieha akási výmena či komunikácia rôznych energií. Skoro ako dáta v počítači a mobile, spojené wifi sieťou.

Všetko okolo nás a aj v nás je spojené obrovskou neviditeľnou wifi sieťou (teraz píšem o tej prírodnej prirodzenej, nie technickej), v rámci ktorej neustále

prebieha výmena „dát“, teda energií. A každý z nás, či sme ľudia, alebo duchovia, zvieratá, mimozemšťania, kamene, rastliny, lesy, hory, moria, planéty..., sme také živé počítače (áno, aj kamene sú živé), ktoré stále vysielajú svoje dáta do okolia. A tiež prijímajú iné dáta z okolia.

Občas (veľmi často) sa stane, že prijmem dáta s počítačovým vírusom (nie, teraz nemyslím chrípku). Niektorý vygeneruje miniprogram (alebo aj väčší, podľa schopností programátora), v ktorom je zakódovaný vírus (niekedy zámerne, niekedy je to neúmyselná chyba). Určite ste už počuli o urieknutiach, kliatbach, prekliatiach. Nuž, naozaj to nie je iba v rozprávkach. Mám s tým bohaté skúsenosti...

Na Slovensku sa tejto oblasti z vedeckého uhla pohľadu venuje dlhé roky MUDr. Teodor Rosinský, ktorý napísal na túto tému niekoľko odborných publikácií. Známa je kniha Choroby z nenávisti (Urieknutie, porobenie, prekliatie) – Energoinformačný systém človeka v zdraví a v chorobe.

Autor bol dlhoročným primárom v Psychiatrickej nemocnici vo Veľkom Záluží, je zakladateľom energoinformačnej medicíny a priekopníkom akupunktúry na Slovensku.

Podarilo sa mi niekoľko rokov dozadu zúčastniť sa niekoľkých seminárov vedených pánom Rosinským. Semináre boli pre uzavretú spoločnosť Slovenskej homeopatickej spoločnosti, ale keďže náhody neexistujú, podarilo sa mi na semináre dostať na pozvanie.

Keď takýto program prijmem a nemáme v našom „systéme“ vhodný antivírusový program, vírus sa rozšíri a narobí veľkú neplechu v našom počítači. Niekedy nám môže spadnúť celý systém, ktorý musíme prácne „resetovať“.

Snažím sa názorne vysvetliť, ako to celé veľmi zjednodušene funguje. Veľmi pekne (teraz nezávisle od môjho vysvetľovania) je to ukázané v kultovom filme Matrix.³

³ Matrix je americký sci-fi film z roku 1999. Je prvým zo série troch kultových filmov série Matrix, ktoré napísali a režírovali súrodenci Wachowskí.

No a niekedy (často) sa stáva, že náš vlastný počítač je poškodený nevhodným zaobchádzaním zo strany operátora – teda nás.

Tiež dáta, ktoré vysielame my sami, veľakrát obsahujú rôzne škodlivé vírusy (hlavne keď sme na niekoho veľmi, ale veľmi nahnevani, vtedy generujeme poriadne vírusové programy).

Skôr než stlačíme tlačidlo ENTER na konkrétneho adresáta, treba si dávať veľký pozor. Okrem toho, že mu môžeme poškodiť počítač, sa nám vírus vráti naspäť do nášho počítača, ale posilnený tiež vírusom od adresáta... a tak namiesto sladkej pomsty dostaneme rozbitú obrazovku akurát tak my sami.

Keďže všetko je prepojené v univerzálnej sieti univerza, a žiadne dáta sa v nej nestratia (ako by aj mohli), pokiaľ ich vedome nevymažeme, všade okolo nás je more dát (teda informácií), odborne sa tomu hovorí energoinformačné pole. Niektoré tiež nazýva napríklad kronika Akáša.

Môj počítač má akurát viacero „dekodérov“ na čítanie rôznych informácií. Iný počítač má zasa iné „dekodéry“ na čítanie iných informácií. Aj také, ktoré ja neviem dešifrovať.

Každý z nás dostane nejaký počítač, niekto novší, iný zastaranejší model. Niektoré výkonnejšie a niektoré zas rýchlejšie. V každom je základný operačný systém a rôzne nadstavbové programy, ktoré fungujú veľmi podobne u každého z nás.

Okrem štandardnej výbavy má každý z nás špeciálne programy, ktoré sme si napísali (naprogramovali) počas rôznych životov.

Sú ešte špeciálne programy, ktoré do nás vpísali naši rodičia, prežité situácie, spôsob vedenia nášho pôrodu, prežitky našich predkov, prostredie, skúsenosti... a veľa iných okolností, ktoré formujú náš pohľad a vnímanie skutočnosti.

Dobrá správa znie: každý program sa dá opraviť, vylepšiť, alebo prepísať. Na druhej strane, dá sa aj poškodiť a pokaziť. Pokiaľ ste dobrí „programátori“, viete si prepísať aj základné programy, dokonca aj tie, ktoré nám napísali druhí.

A každý program sa dá „aktualizovať“, teda v preklade prejsť na vyššiu verziu (nie vždy lepšiu). Teda vlastne musí sa aktualizovať, poznáme to predsa aj z našich počítačov a mobilov. Stále nám aktualizujú všetky programy... aj tie, ktoré nechceme...

To je vynález, pravda?

A ďalšia skvelá správa je, že sa vieme spojiť s kýmkoľvek, čímkoľvek a kedykoľvek. Akurát príjemca, nech je to už ktokoľvek, čokoľvek, nesmie byť v „sleep mode“ (spiacom stave).

Pri tejto analógii s technológiami mi napadla jedna poznámka... Čím viac budeme využívať „internetové“ spojenia univerza, tým menej budeme cítiť potrebu visieť na štandardnom internete. Pretože o tom to je. Všetci vnútorne cítime veľkú potrebu byť v spojení s ostatnými. Akurát sme už zabudli, že tieto schopnosti máme všetci v sebe.

Nahrádzame si pocit osamelosti a odtrhnutosti vysedávaním za obrazovkami – televíznymi, počítačovými, mobilnými...

Nahrádzame skutočnú realitu virtuálnou realitou, ktorá nám postupne, ale iste začína nahrádzať skutočný svet a skutočný život.

O niekoľko rokov už ani nebudeme vedieť, čo je skutočné a čo nie. Pociť osamelosti sa bude stupňovať s úrovňou pripútanosti k virtuálnym svetom. Ale my sme ŽIVÉ bytosti, ŽIVÉ. Nie sme robotické stroje, aj keď niekto by nás veľmi rád videl ako poslušné roboty bez vôle... Zamyslite sa nad tým... aspoň trochu.

Štáty, svet, rodiny sa rozpadajú, deti vychovávajú počítače a televízia. Svetu vládne chaos, surovosť a podvody sú bežným štandardom.

Toto sme chceli priatelia, toto? Nie je najvyšší čas vypnúť off-line techniku a zapnúť on-line život?

◀▶ Komunikácia so zvieratami

Pokiaľ máte kamaráta alebo kamarátku z ríše zvierat, určite ste boli aspoň raz v situácii, keď ste si povedali, že máte pocit, ako keby vám tá „nemá“ tvár rozumela.

Ako keby ste vy rozumeli jej. Už len začať rozprávať...

Poznáte to? Pokiaľ máte bližší vzťah k zvieratám alebo nejakému konkrétnemu zvieraťu, určite presne viete, o čom teraz píšem. Áno, zvieratá nekonajú iba inštinktívne. Majú tiež svoju dušu, aj keď trochu inak zostavenú ako je tá naša ľudská.

Dokonca aj rastliny majú svoju dušu. Aj kamene. Všetko je to iba o tom, ako vnímajú tok času... a ako my synchronne vnímame svoj tok času s ich tokom času (myslím teraz rastliny a kamene). Aj matka Zem, teda Gaia. Aj iné planéty. Aj Slnko...

*Prezradím vám tajomstvo. Všetko je živé.
A všetci sme so všetkým v spojení. Sami
so sebou aj so zvyškom sveta.*

Ako telo s rukou. Ak si porežem prst na ruke, bolí ma to. Ak ublížim druhému človeku, zvieraťu, stromu, porežem svoj prst...

My ešte máme výsadu vlastnej individuality. Niekedy neviem, či je to výhoda, alebo nevýhoda. Dokáže nás to totiž dostať do izolácie. S celým zvyškom, a aj s nami samými. Zvieratá sú kolektívne, vrátane kolektívnej duše.

Viem, je to ťažko pochopiteľné. Ale ak sa začnete na svet okolo seba pozerat ako na svoju neoddeliteľnú súčasť, pochopíte, o čom teraz píšem.

Tiež viem, že niektoré veci cítim od narodenia a pre mňa je to normálne. Ale čo ostatní, ktorí to necítia?

Už len to, že ste začali čítať túto čudnú knihu s čudným obsahom znamená, že niečo ešte stále cítite a vnímate. To je dobre. To je veľmi dobre...

Všetci sme rôzni. Ja napríklad v tomto živote nepochopím, ak mi budete vysvetľovať, ako mám po ceste trafiť z bodu A do bodu B. Ak mám k tomu všetkému aj šoférovať, môžete si byť istí, že bez GPS netrafiť ani na záchod.

Každý máme jednoducho nejaké danosti. Ja nepochopím, keď mi niekto vysvetľuje cestu autom. Naopak, vnímam celý priestor a dokážem ho navrhnuť multidimenzionálne ako sa hovorí, aj s pocitmi. Ale netrafiť po ceste. Iba ak sa mi spája s nejakým konkrétnym pocitom...

Takto dokážem vnímať duše zvierat a rastlín. Vždy, keď sa lúčim s nejakým zvieratom, ktorému sa končí životná púť, znášam to veľmi ťažko.

Viem, že je vždy veľmi otázne, či sa dotyčná zvieracia dušička dokázala odpútať z kolektívnej duše svojho druhu natoľko, aby sa mohla neskôr vrátiť do tohto sveta s vlastnou individualitou (nie tou zvieracou kolektívnou).

S ľuďmi je to iné. O nich viem, že majú zodpovednosť za všetko minulé aj budúce vo vlastných rukách a v mysli.

So zvieratami je to zasa iné. To ja som za ne zodpovedná, pokiaľ som ich prijala do svojej rodiny...

Ja ich formujem, ja im pomáham na ďalšej púti. Ja som ich učiteľ. Preto sa lúčim vždy veľmi, veľmi ťažko. Odnášajú so sebou vždy aj veľký kus zo mňa. Kúsok mojej duše.

O tom by som mohla rozprávať... vlastne by to vydalo na samostatnú knihu.

Niektorým pasážam by ste ani neverili. Pre mňa sú normálne. Áno, prepojenie človeka a zvierat je veľmi blízke a pevné, zvieratá sú nám najbližšie.

Ako naši sprievodcovia a my ako ich učitelia. Vlastne sa učíme navzájom, ale zvieratá k nám vzhliadajú ako k tým dokonalejším. Sme pre nich niečo ako pre nás anjeli. Áno, neodmietam myšlienku, že anjeli existujú. Vnímam, že sú tu a že sú vyššou (alebo inou) formou nás samých. Veľá ľudia k nim vzhliada, podobne ako zvieratá vzhliadajú k nám.

Pre zvieratá sme my anjeli. Je mi ťažko, keď vnímam, aké strašné sklamanie musia prežívať, keď ich ľudskí „anjeli“ týrajú, konzumujú a inak im ubližujú...

V každom prípade sú chvíle, keď sa zvieratá dokážu naladiť na nás a my zasa naopak na zvieratá. V týchto vzácných momentoch máme zrazu pocit, že sa otvorila „komunikačná diaľnica“ a my celkom presne vnímame, čo nám chce náš zvierací kamarát povedať a naopak. On/ona presne vie, čo mu hovoríme (teda vysielame) zasa my.

Mala som niekolkrát veľmi silných chvíľ, keď výmena medzi mnou a mojím zvieracím partákom prebiehala veľmi silným spôsobom.

Veľakrát to bolo zviera, ktoré som videla po prvýkrát, ale v takej situácii, že moment bol nabitý emóciami. Lebo vtedy je to najsilnejšie. Vybičované emócie dokážu navodiť spojenie, aké za štandardných podmienok nie je celkom možné, alebo bežné.

◀▶ Telepatia - realita alebo záhada?

Pre mňa realita ako každá iná, pre niekoho zasa záhada. Vidíte, ako je všetko relatívne, aj tá individuálna realita.

Veľá ľudia tomu neverí. Je pozoruhodné, ako nemáme problém prijať, že existujú nejaké rádiové vlny či televízny signál prenášajúci obraz aj zvuk, aj napriek tomu, že tieto vlny ani signál nevidíme.

Naopak, viacerí majú problém prijať danosť, ktorá je veky vekov súčasťou všetkého živého okolo nás, aj nás.

Zvieratá sa nad tým vôbec nepozastavujú. Pre ne telepatia funguje ako súčasť prirodzenej komunikácie.

Aj kmene „primitívnych“ ľudí sa nezamýšľajú nad tým, či je telepatia reálna, hlavne keď ju tiež bežne dennodenne používajú ako neverbálnu komunikáciu (otázka je, čím meriame primitivitu, z môjho uhla pohľadu sme primitívnejší my – technicky vyspelá a závislá civilizácia).

V dávnych dobách by sme si tiež nekládli túto otázku.

Dnes si ju kladieme, pretože veľkú časť našej dávno prirodzenej (vraj primitívnej) formy komunikácie prebrala technika, písmo, verbálna reč. Pretože každá danosť, pokiaľ sa nevyužíva, časom zakrpatie. Alebo naopak, častým používaním sa môže pekne rozvinúť. Ako svaly na ruke. Ako ruky vtákov, ktoré sa premenili na krídla. Ako plutvy rýb premenené na končatiny suchozemských živočíchov.

U nás, „civilizovaných“ ľudí, schopnosť telepatie zakrpatela. Ako mnoho iných schopností, ktoré sme kedysi bežne používali.

Dnes na to, aby sme mohli spolu komunikovať, potrebujeme BARLIČKU vo forme techniky.

Nie je to teda žiadna záhada, ale niečo, čo sme na veky vekov odložili do starej zásuvky a zabudli sme, že to v tej zásuvke stále máme. Odložené.

Občas sa nám stane, že záblesky starých schopností sa nám na chvíľu pripomenú, ale väčšinou tomu nevenujeme žiadnu zvýšenú pozornosť.

Ako napríklad, keď si na niekoho spomenieme a dotyčná osoba nám v tej chvíli zavolá na mobil. Každému sa to už stalo, však?

Niektu sa s určitými danosťami narodí, niekto si ich zasa vie natrénovať. Ako tenis, ako hru na klavír, ako počítanie matematických príkladov (to posledné z vlastnej skúsenosti). Skoro všetko sa dá naučiť a rozvíjať.

Skúste žonglovať s tromi loptičkami. Zo začiatku budete loptičky stále iba zbierať zo zeme. Keď vydržíte a budete trpezlivo trénovať (ako ja :-)), loptičky budú padať čoraz zriedkavejšie, až nakoniec sa dopracujete do štádia, keď si budete loptičky prehadzovať, budete sa pritom prechádzať, rozprávať sa, obzerať sa a skúšať všelijaké figúry, pretože loptičky začnú poslúchať.

Časom sa na loptičky nebudete musieť ani pozeráť a budete žonglovať prirodzene tak, ako prirodzene chodíte, dýchate, spíte.

Tak je to so všetkým. Všetko, čo trpezlivo rozvíjame a trénujeme, nás časom začne „poslúchať“ ako tie loptičky. Prirodzene, nenásilne.

Inak len tak mimochodom... žonglovanie s tromi loptičkami som nespomenula náhodou. Daný cvik synchronizuje našu pravú a ľavú mozgovú hemisféru :-).⁴

Takýmto spôsobom aj telepatia prestane byť pre niekoho záhadou, ale schopnosťou, ktorú sa môže naučiť používať vedome (nielen keď si na niekoho spomenie a dotyčný zavolá).

Najskôr sa však veľmi jednoducho a názorne pokúsím vysvetliť, ako vnímam telepatiu ja.

Všetko okolo nás, aj my sami sme tvorení rôznou formou energie rozličnej hustoty.

Aj naše myšlienky sú formou energie, akurát sú menej hmotné a tým pre väčšinu z nás neviditeľné (ako mnoho iných ďalších foriem energie).

⁴ Väčšinou má každý z nás jednu mozgovú hemisféru dominantnejšiu. Pravá časť je kreatívna a ľavá analytická. Za určitých okolností vieme obe mozgové časti podnietiť, aby pracovali rovnako a súčasne. Napríklad aj žonglovaním (teda zapojením nedominantnej ruky) alebo bubnovaním, nekoordinovanými pohybmi a rôznymi inými metódami.

Keď na niekoho myslíme, vysielame k dotyčnému našu myšlienku, ktorá má tvar aj obsah.

Hovorí sa, že svetlo je najrýchlejšie. Nie, dokázalo sa, že myšlienka je rýchlejšia. Svetlo potrebuje určitý čas, kým sa dostane z bodu A do bodu B. Myšlienka je v bode B okamžite, ako si na to pomyslíme.

Pre myšlienku ako keby neexistoval čas, ani priestor. A napriek tomu je svojím spôsobom hmotná. Hmotná natoľko, že sa nás dokáže dotknúť. Pozitívne, aj negatívne.

Je nezávislá od času, pretože dokáže byť v rôznych časoch naraz. Dokáže byť naraz v rôznych priestoroch.

Preto, keď vyšlem nejakú myšlienku ku konkrétnemu človeku (zvieratu, rastline...), dokážem sa ho tou myšlienkou dotknúť. Hneď ako ju vyšlem. Čím silnejší (teda živší) je obraz (myšlienka) toho, čo vysielam, tým viac a silnejšie sa môže dotknúť.

Ako rádiový myšlienkový signál. A ja som ako rádiový myšlienkový vysielateľ. Človek (zvierat, rastlina, kameň – áno, aj kameň je živý) ako vysielateľka.

Každý z nás je vysielateľkou, len nie každý o tom aj vie :-). Pokiaľ je tá druhá vysielacia stanica (človek, zviera, rastlina, kameň...), kam svoje myšlienky vysielam, naladená na „príjem signálu“, tak moju myšlienku/myšlienky, dokáže zachytiť.

Ako intuíciu, ako náhle spomenutie si na mňa, ako obraz, pocit, ako hlas... každý z nás to máme nastavené inak.

Ved' aj technické vysielачky z našich obchodov od rôznych výrobcov majú rôzne funkcionality, no nie? Mobilné telefóny tak isto.

Výhodou našej vysielачky je (okrem iného) aj to, že funguje na našu vnútornú baterku, ktorá má „doživotnú záruku“ a životnosť.

Tiež ju netreba stále vymieňať za novšie modely. Ani recyklovať. Nič nás nestojí. Nie je závislá od služieb žiadnych operátorov, ani od pokrytia signálom. Roaming v celom vesmíre je v cene a dokáže prenášať aj trojrozmerné 3D obrázky a celé filmové priestorové sekvencie.

Stačí sa len naučiť ju obsluhovať :-). Aj vysielanie, aj prijímanie.

Ešte jedna poznámka. Niekedy svojou veľmi urputnou snahou vyslať k niekomu nejakú myšlienku môžeme zapnúť súčasne aj „rušičku signálu“, ktorá je súčasťou nášho zariadenia. Alebo môže byť zapnutá rušička na druhej strane.

Tiež, pokiaľ máme naše „zariadenie“ rozladené, nedá sa dobre obsluhovať. Vysiela vtedy nesúrodé, zmätené protichodné obrazy/myšlienky, ktoré celkom nevedia, čo majú robiť a kam vlastne majú letieť. Pre správne fungovanie potrebuje byť naše zariadenie dobre naladené (najlepšie pozitívne). Toto sa týka aj druhej vysielacej/prijímacej stanice.

Pri obsluhu „nášho telepatického zariadenia“ je kvôli bezpečnosti potrebné riadiť sa naším vnútorným manuálom!

◀▶ **Aura je reálna**

Informačné pole, aura, svätožiara, naše ostatné telá, bioenergetický obal, fluidum... Veľa mien, ktoré majú jedno spoločné: je to všetko, čo nás obklopuje v tesnej blízkosti nášho fyzického tela, všetko, čo s nami súvisí, pretože sme to my sami. Na iných, jemnejších úrovniach nášho bytia...

Naše JA presahuje naše fyzické telá, aj keď to nevidíme (väčšinou a väčšina).

Nevidíme, ale môžeme sa to naučiť. Nie je to také ťažké. Veľa detí naše ďalšie telá, alebo auru vidí celkom spontánne, kým nezistia, že vidia niečo, čo rodičia nevidia. Vtedy väčšinou deti strácajú túto spontánnu schopnosť.

Ved' keď to nevidia rodičia, asi to nie je celkom správne a tak to treba rýchlo zabudnúť, pretože mamka a tatko (dedko, babka, tetka...) sú VEL'KÝ VZOR. Treba sa podobať. Vo všetkom...

Treba zabudnúť, vytesniť všetko, čo nemajú alebo nevidia dospelí.

Naši dospelí mali tiež ako malé deti rôzne schopnosti a danosti, ktoré takisto v sebe potlačili, keď boli deťmi. Lebo sa to nepatrilo, aby nimi boli obdarení.

A tak to išlo z generácie na generáciu. Až do vekov, keď sa za tieto schopnosti ľudia nehanbili, naopak ctili si ich ako niečo vzácne a výnimočné.

A ešte ďalej do minulosti, keď sa to bralo ako niečo úplne bežné a normálne.

Občas dokážem vidieť auru, ale stojí ma to veľa energie, preto sa ju nesnažím pozorovať za normálnych okolností. A tiež rešpektujem súkromie druhých. Mne by sa to totiž tiež nepáčilo.

Schopnosť vidieť auru sa dá natrénovať.

Keďže táto technika a znalosť nie je z môjho pohľadu nebezpečná, opíšem vám, ako sa to môžete naučiť.

Ak si pamätáte, kedysi boli veľmi populárne 3D obrázky. Teraz nemyslím tie holografické, ale také, ktoré vyzerali ako látková potlač s rôznymi (aj geometrickými) tvarmi. Na prvý pohľad ani náznak žiadneho obrázku a už vôbec nie nejakého priestorového.

Volali ich aj magické alebo čarovné obrázky. Kúzlo týchto obrázkov spočívalo v tom, že to bol taký obraz v obrázku.

Obraz bol za normálnych okolností úplne neviditeľný.

Po čase tupého civenia rozostreným zrakom, upriameným niekde do dial'av za obrázkov, sa zrazu niečo v mozgu akoby preplo a zrazu sa celý obrázok premenil na trojrozmerný krásny priestorový obraz, ktorého sme sa stali na chvíľu súčasťou (išlo presne o zosynchronizovanie pravej a ľavej hemisféry).

Prečo vysvetlím nejaké magické obrázky?

Pretože pohľad na auru je presne taký istý.

Najlepšie je tupo „civieť“ za objekt nášho pozerania (ak hľadáme niekomu na hlavu, tak treba pozeráť až za hlavu) rozostreným pohľadom (keď sa dá ešte hovoriť o pohľade).

Za nejakú chvíľu sa hlava prepne a obraz sa rozostrie.

Väčšinou môžeme vidieť okolo pozorovaného objektu svetlo (človek, zviera, rastlina, minerál). Niečo ako svätožiariu. Najlepšie je pozorovať oproti bielemu pozadiu (stena, plátno na nudnej prednáške...).

Zdatnejší môžu rozlišovať aj farby.

V každom prípade je to rovnako vyčerpávajúce, ako pozeranie na magické trojrozmerné obrázky (teda aspoň pre mňa).

Ruský vedec Semjon Kirlian dokázal toto vyžarovanie, teda auru odfotografovať špeciálnou metódou, ktorá sa odvtedy volá Kirlianova fotografia.⁵

Ak sa budete nudiť, pokojne si to skúšajte, časom môžete zistiť, že aura je aj hmotná a jej hranice sa dajú určiť aj citlivou rukou (alebo pre menej citlivé ruky virgul'ou).

Ja som sa kedysi zabávala v záhrade tým, že som skúmala, kam siaha energetický obal okolo našich stromov. Zistila som, že keď sedím v blízkosti stromu, som ponorená v jeho aure, ktorá má rôzny vplyv.

Asi ste už počuli o rôznych pôsobeniach stromov, nie je to môj výmysel.

Takto sa dá aj pohladkať aura iného človeka. Môžeme ju uhladiť, alebo aj rozstrapatiť (strapatiť auru nie je dobré, lepšie je strapatiť vlasy – ak ich dotýčná osoba vlastní).

⁵ Fotografie energetického vyžarovania ako prvý zrealizoval Nikola Tesla v roku 1891. Neskôr, v roku 1939 ich znovuobjavil ruský inžinier Semjon Kirlian. Vyfotografoval elektrický výboj, ktorý vznikol medzi elektródou a dlaňou na ruke.

◀▶ Prútikári – šarlatáni alebo len vnímaví ľudia?

My, ľudia máme takú zvláštnu schopnosť (teda okrem závidi, tou žiaľ trpí väčšina slovenskej populácie).

*Čomu nerozumieme, alebo čo nevieme,
o tom tvrdíme, že neexistuje, alebo že sa nedá.*

Aj napriek tomu, že senzitívnym ľuďom zvyšok sveta vykrikuje, že sú šarlatáni, aj tak sú ľudia s mimoriadnymi schopnosťami hojne navštevovaní a ich služby vyhl'adávané. Napríklad taký prútikár.

Prútikár je človek, ktorý má cit, vďaka ktorému dokáže nájsť vodu, žilu (zlatú, ale rudu, nie tú v tele), zemský zlom, energetické čiary, body, boľavé a choré miesta na tele...

Dá sa to aj naučiť (ako videnie aury) a tiež to nie je až také ťažké.

Samozrejme, vnímaví jedinci majú túto danosť od prírody, zvyšok sveta sa to potrebuje naučiť. Áno, aj vnímavosť a naladenie sa na energie sa dajú naučiť, ako sa dá naučiť vnímanie iných vnútorných pochodov a pocitov.

Akurát sa treba viac pohrúžiť do seba :-).

Kedysi som skúšala všeličo možné, prútiky, virgule, nevynímajúc iné predĺženia podvedomých reakcií tela.

Prečo predĺženia? Pretože my sami sme tie jemné nástroje, ktoré dokážu vyhl'adávať rôzne anomálie alebo hl'adané veci. Naše podvedomie dokáže tie zázraky.

Podvedomie, ako inak – podvedome, mení svalový tonus v našom tele podľa výsledkov hl'adania (odpovede na otázky nájdenia vody, zlata, choroby...). Zmena svalového napätia (tonusu) je však veľmi malá a len veľmi trénovaný alebo citlivý človek ho dokáže zaregistrovať a preložiť si ho do „ľudskej reči“.

Prútik (virgul'a, kyvadlo) nám v tomto prípade slúži ako predĺžená páka, na konci ktorej je zmena svalového napätia viditeľnejšia.

Na zmene svalového napätia je založená napríklad aj kineziológia. Alebo detektor lži, ktorý zmeny sníma a zakresľuje do kriviek :-).

Dá sa to naučiť, dokonca aj môj neveriaci muž sa raz dostal na jedno stretnutie (keď sme behali po žeravých uhlíkoch bosými nohami – o tom píšem neskôr), kde nás lektor chvíľu zabával vysvetľovaním, ako funguje kyvadlo.

Bol prekvapený (myslím môj muž, nie lektor), ako mu kyvadielko v ruke fungovalo.

Ale opäť by som rada na tomto mieste pripomenula, že tieto praktiky môžu byť zneužitá a preto je dobre vedieť, že takéto veci naozaj fungujú a zbytočne ich nepoužívať.

Iba v prípade, ak chceme napríklad nájsť v záhrade vodu na studňu :-).

V tom prípade si najskôr vyskúšame, ako reaguje prútik, keď ideme okolo známeho vodovodného potrubia. Do nášho podvedomia vtedy zadáme príkaz „toto je voda, takto vnímam vodu“.

Zapamätáme si pocit tela v spojení s vodou. A ideme do sveta, teda do záhrady. Chodíme, chodíme, v rukách prútik a snažíme sa zachytiť rovnaký pocit, ako keď sme kráčali okolo vodovodného potrubia.

Samozrejme, chodíme za bezvetria, keď nesneží, neprší, nemrzne a ani inak nás nič nerozptyľuje. Môžeme zatvoriť aj oči, ale pozor, aby sme nenarazili nosom do stromu, alebo nespadli do jazierka.

Prútiky môžu byť rôzne. Ja mám napríklad dve medené zahnuté paličky, ktoré každú držím v inej ruke. Alebo mám aj iné dômyselnejšie menšie virgule, ale najčastejšie nepoužívam nič, pretože zmeny dokážem vnútorne cítiť telom.

Kedysi sa používali čerstvé vrbové prútiky v tvare ypsilonu. Prútikár držal rohy ypsilonu a noha smerovala von. Podľa toho, ako sa noha prútika vychýľovala z vodorovného držania, prútikár registroval rôzne anomálie, alebo aj hl'adané predmety.

Podľa toho, čo zadefinoval do podvedomia, že treba hl'adať. Najčastejšie sa hl'adala, samozrejme, voda.

Neskôr sa hl'adalo všeličo. Napríklad aj geopatogénne zóny.

❖ Geopatogénne zóny – výmysel alebo skutočnosť

Kedysi naši predkovia vedeli, že v energetickom obale zeme existujú rôzne anomálie.

Vedeli, že zvieratá tieto anomálie dokážu bezpečne vycítiť (ako dokážu vycítiť mnoho iných vecí).

V minulosti sa stavalo inak ako dnes. V minulosti sa aj stavba domu robila viac v súlade s prírodou.

Skôr, než začali stavať dom, išli najskôr nájsť najvhodnejšie miesto na stavbu domu. Ako predvoj vyslali najskôr zvieratá. Kde si ľahol pes, tam postavili dom. Pretože pes vyhl'adáva najradšej miesta s dobrým pôsobením.

A na to miesto, kde spával pes, zvyčajne postavili aj posteľ.

Kde si ľahla mačka, tomu miestu sa oblúkom vyhli pri stavbe (aj posteli). Aj mraveniskám.

Keď išli stavať salaš, drevenicu pre baču a tiež maštale, postavili ich na tých miestach, kde sa najradšej združovali ovce alebo dobytok.

Čo to vycítili zvieratá? Čo sú to geopatogénne zóny?

Geopatogénne zóny sú zmeny alebo anomálie v elektromagnetickom poli našej zeme.

Väčšinou vznikajú na miestach rôznych zlomov, podzemných prameňov, pozdĺž elektromagnetickej zemskej mriežky.

Anomálie môžu byť s pozitívnym pôsobením na človeka, zvieratá a rastliny, alebo s negatívnym.

Negatívne pôsobenie sa zvyčajne prejavuje chradnutím, únavou, rôznymi ochoreniami.

Preto je veľmi dobré vedieť, kde sa anomálie nachádzajú.

Pokiaľ ste sa naučili hl'adať s prútikom vodu, môžete skúsiť vyhl'adať aj rôzne geopatogénne zóny – to sú tie s negatívnym dopadom na človeka (patogén = pôvodca choroby), väčšinu zvierat aj rastlín.

Píšem väčšinou, pretože napríklad mačky negatívne zóny dokonca vyhl'adávajú. Aj včely a mravce.

Mačky dokážu negatívnu energiu alebo chorú energiu v sebe spracovať a neutralizovať.

Mačky sú v tomto naozaj veľmi užitočné bytosti, ktoré dokonca dokážu aj liečiť chorú energiu v tele svojho ľudského kamaráta.

Ako? Jednoducho lokalizujú choré miesto, ľahnú si naň a pradá a pradá a popri tom neutralizujú a liečia.

Umelé geopatogénne (teda negatívne) zóny si vytvára človek okolo žiaričov, mobilných zariadení, satelitov, wifi zariadení, elektrických rozvodov, spotrebičov, potrubí...

Samozrejme, s negatívnym (patogénnym) dopadom na zdravie.

Dozvedela som sa, že existuje metóda a metodika, ktorá overuje a potvrdzuje (verifikuje) reakciu prútikára s prútikom pri meraní (aj geopatogénnych zón). Aj u nás na Slovensku.⁶

⁶ Verifikačnými geofyzikálnymi metódami sa zaoberajú na Slovensku na Katedre aplikovanej a environmentálnej geofyziky na Prírodovedeckej fakulte UK v Bratislave.



Vesmír, my a příroda okolo nás



◀▶ Ako hore, tak aj dolu

Často sa v rôznej literatúre píše, že ako hore, tak aj dolu (teraz nemyslím nejaké gymnastické polohy, ale usporiadanie vesmíru).

Vždy ma fascinovalo, ako je usporiadaný vesmír. Ten pre mňa viditeľný. Ešte viac ma fascinovalo a dodnes ma privádza do úžasu, ako je usporiadaný atóm. Ako malý vesmír.

Ako dieťa som si často kládla otázky:

*Čo ak je aj náš vesmír iba atómom v ešte
väčšom vesmíre? A čo ak je atóm iba d'alším
vesmírom v ešte menšom vesmíre?*

Čo ak sú naše telá tvorené bunkami zloženými z obrovského množstva atómov, celými svetmi s množstvami vesmírov? A my, ako nositelia týchto svetov, sme obrovskou bytosťou nad našimi telesnými vesmírmi... Bytosťou, ktorá v sebe nesie všetky naše svety. Bytosťou, ktorá v sebe obsahuje svety, pretože sú jej súčasťou... (pretože sú to naše bunky, naše atómy, z ktorých sa skladá naše telo...).

Vo svojich úvahách som niekedy zašla ešte ďalej.

A čo je to vlastne vedomie? Je to niečo, čo si uvedomujeme, čoho sme si vedomí?

Naše telo sa skladá z buniek. Rôznych buniek. Každá bunka, keď ju pozorujeme cez mikroskop, sa správa, ako keby mala vlastný život. So svojím vlastným vedomím. Aj keď je to „naša“ bunka, žije si svoj „nezávislý“ malý život. Možno má aj svoje vlastné myšlienky, možno má aj svoje vlastné starosti. Rozmnožuje sa, žije, aby nakoniec zomierala.

Tak je našou súčasťou, alebo je to samostatná jednotka?

Možno sme pre naše bunky niečo ako univerzum. Niečo ako najväčšia nepochopiteľná inteligencia.

Hm, to nevieme. A možno sme my sami iba nejaké malé bunky, ktoré sú súčasťou tela niekoho väčšieho. Možno to väčšie telo je naša planéta Zem. Naša Gaia.

Možno Gaia je zasa súčasťou nejakého väčšieho tela. Možno, možno to takto ide ďalej a ďalej.

Pokiaľ?

Tak tieto otázky ma trápili, keď som bola malá. Okrem iných podobných, nemenej zložitých.

Možno ste už počuli pojem fraktál. Je to niečo (v prírode), čo sa stále opakuje v menších a menších rozmeroch (alebo naopak väčších a väčších). Stále rovnaká schéma. Ako atóm, slnečná sústava, galaxia, zoskupenie galaxií, vesmír, zoskupenie vesmírov...

Čo ma ešte fascinuje je skutočnosť, že vo všetkých častiach fraktálov sa stále opakujú rovnaké obrazy, rovnaké informácie, rovnaké zloženie.

A že v každej čiastočke fraktálu môžeme vidieť celok. Alebo si ho aspoň matematicky dopočítať, či fyzikálne odvodiť.

Skláňam sa pred dokonalosťou tohto sveta (aj keď ho teraz dokážem vnímať iba svojimi obmedzenými zmyslami).

Dokonalosť, ktorá umožní prečítať celého človeka iba z kvapky jeho krvi, kúska vlasu, nechtu, pretože celý človek je „zapísaný“ formou kódov DNA v každej časti svojho tela.

Dokonalosť sveta, ktorá nám poskytuje všetky informácie celého univerza vo svojej „univerzálnej malej kvapke“. Len tú kvapku treba nájsť. Mala by byť ukrytá v každom z nás.

To preto, aby sme si ju mohli prečítať a aby sme k nej mali každý svoj vlastný prístup.

Aby sme sa nemuseli vlámať k niekomu inému.

Ako sa k nej dostaneme? Musíme ju hľadať vo svojom vnútri. Sami. Je v nás celý vesmír, ako fraktál. Sú v nás nekonečné svety bez hraníc. Je v nás všetko.

*DNA nášho sveta, priamo v nás... hľadáme.
Aj ja stále hľadáam, ale už nehľadáam
mimo seba, už nehľadáam vo vesmíre.
Všetky odpovede hľadáam v sebe...
Aj vy všetci, my všetci máme všetky
odpovede priamo v nás.*

◀ Vznikli sme z opice?

Mám rada opice (nemyslím tie z alkoholu), všetky zvieratá, ako aj celú prírodu.

Veľmi si cením ich vklad do nášho ekosystému, ale nejako mi vnútorne neladí teória, že sme vznikli z opice.

Aj napriek zvyšujúcemu sa počtu ľudí, ktorí sa opiciam kvôli množstvu vypitého alkoholu približujú. Ale iba vzhľadom, mentálne ich v tej chvíli opice vysoko prevyšujú.

Pán Darwin bol určite veľmi múdry a vzdelaný muž, ale nikto z nás nie je neomylný. Tak, ako žiadna teória, ktorá je iba teóriou do momentu, kým nie je dokázaná a podložená dôkazmi.

Posledné roky sa veľmi množia dôkazy, ktoré vyvracajú teóriu, že človek vznikol z opice.

Chýbajúce články, ktoré mali teóriu ako takú podporiť, sa síce našli, ale na smútok pána Darwina práve naopak, dokázali, že človek moderný, tak ako ho poznáme, nevznikol postupne vývojom z opice.

Naopak, začali sa objavovať rôzne dôkazy, ktoré potvrdzujú skôr teórie zaradené do kategórie fantastov – Zecharia Sitchina, Ericha von Dänikena a ďalších podobne zmýšľajúcich.

Nakoniec, zmieňuje sa o tom aj kniha kníh Biblia, z ktorej bolo veľmi veľa vecí vymazaných (ako nevhodný obsah), scenzurovaných a prekrútených. Napriek tomu niečo zostalo. Ako si bohovia brali dcéry syna človeka za svoje ženy...⁷

Podľa tejto teórie sme vznikli ako produkt genetického experimentu a kríženia s rôznymi vyvinutejšími mimozemskými rasami, ktoré planétu Zem hojne v minulosti navštevovali (a stále navštevujú, to by sa viacerí čudovali – pekne je to parodované v komédii Muži v čiernom a iných, nielen filmových snímkoch).

Niektoré fragmenty tejto teórie smelo zapracoval do svojho filmu Prometheus filmový priemysel. A do mnohých iných.

O veľa veciach sa nehovorí, veľmi veľa vecí sa zatajuje, aby boli následne zašifrované v kultových filmoch a knihách.

Najnovší film Martan tiež prezrádza veľa, hlavne o kolonizácii planéty Mars. Časom sa to všetko ukáže.

***Čudovali by ste sa, čo všetko nám zabalené
do hračky dokáže ukázať filmový priemysel.
Vidomý a vedomý to vidí. Je to každému na
očiach, stačí sa pozerať.***

Vďaka voľne šírenému internetu sa tiež dnes ľahko zdieľajú informácie a materiály, ktoré nemali uzrieť svetlo sveta.

Áno, šíri sa aj veľmi veľa dezinformácií a bludov. Tiež je veľa platených dezinformátorov, ktorí zámerne zosmiešňujú niektoré teórie, aby im ubrali na dôveryhodnosti. Alebo naopak, vystupujú, ako „očiti“ svedkovia s vymyslenými svedectvami, ktoré majú za úlohu podryť dôveryhodnosť.

Človek aby sa v tom nakoniec vyznal, však?

⁷ Biblia, Genesis, 6. kapitola, 2.verš

***Počúvajte svoje vnútro, ktoré nám povie, kde
je pravda, aj aká je pravda. Aj „dôkazy“
môžu byť podvrh.***

Moje vnútro mi hovorí, že sme nevznikli z opice.

Moje vnútro mi hovorí, že v našich telách máme zmes tak vzácných rôznorodých génov z rôznych kútov vesmíru, že sme veľmi vzácny experiment. Všetci.

Experiment, ktorý sa vymkol spod kontroly a ktorý má v sebe obrovský potenciál. Tvorivý aj ničivý. Je iba na nás, akým smerom ho budeme používať.

Zatiaľ sme my sami pre seba nebezpeční, ako atómová bomba v rukách malého dieťaťa. Nevieme so svojimi silami správne pracovať, nevieme, ako ich vedome používať.

Návod neexistuje a ak nejaký predsa len existuje, je zámerne neúplný a môže sa obrátiť proti nám. V našich telách drieme veľa silných schopností, o svojich možnostiach nemáme ani potuchy. Najskôr musíme dospieť.

Niekoľko jedincov dokáže ovládať tieto sily, ktoré všetci ostatní považujú za zázrak.

***Každý máme svoj zázračný stroj,
ktorý je ovládaný našimi myšlienkami.
Je veľmi dôležité, aby sme sa ho naučili
používať v prospech všetkých. V prospech nás,
prírody, zvierat, rastlín, vody, planéty,
slnečnej sústavy, vesmíru...***



«» Človek – pán tvorstva. Naozaj?

Kto povedal, že človek je pánom tvorstva? Povedal to človek. Aká namyslenosť a neznalosť.

Pripomína mi to, ako keby sa mravec postavil v mravenisku a vyhlásil mravce za najdokonalejšie bytosti, za pánov tvorstva. Mravcom to tak môže pripadať, pretože nevidia ďalej od mraveniska. Že sú jediní a najdokonalejší.

Hm... aj my sme také ľudské mravce. Čo nedovidia ďalej od ľudského mraveniska a myslia si, že sú najdokonalejší.

Niektorí dokážu vidieť ďalej, za hranice ľudského mraveniska a vedia, že nie sme najdokonalejší a že náš svet sa neskladá iba z jedného mraveniska.

Vidia, že sú okolo nás aj iné mraveniská, a nielen mraveniská. Že sme súčasťou celého lesného sveta s množstvom iných bytostí a že lesné spoločenstvo je zas súčasťou inej, ešte väčšej prírody.

Vedia však, že ak by to povedali ostatným mravcom v mravenisku, mravce by tomu aj tak neuverili.

Podobne ako v minulosti, keď ľudia verili, že Zem je plochá doska, pretože nikdy neobišli zemeguľu dookola.

Áno, bolo by veľmi namyslené myslieť si, že sme jediní a že sme pánmi tvorstva...

Inak... človek má naozaj výnimočné postavenie v rámci ostatných živých bytostí na našej Zemi.

Človek je asi jediná bytosť, ktorá je „obdarená“ obrovskou dávkou deštrukcie a samodeštrukcie.

Pre dôkazy tohto tvrdenia nemusíme chodiť ďaleko. Stačí sa poobzerať okolo seba...

Človek má veľké možnosti. Je ničiteľ, ale je aj kreatívny tvorca. Závisí od toho, na čo svoju silu použije.

«» Príroda tu nie je preto, aby nám slúžila...

Ďalší z môjho pohľadu pokazený názor ľudí, ktorí zabudli, že sú súčasťou toho, čo zneužívajú, devastujú a ničia. Pre mnohých je to realita, ktorej úprimne veria.

Nie sme pánmi tvorstva a zvyšok sveta tu naozaj nie je preto, aby nám slúžil.

Zvieratá, rastlinstvo, minerály, príroda ako aj celá Zem sú tu ako naši partneri, spoločníci, nie menejcenné bytosti, ktoré môžeme drancovať podľa našej ľubovôle (a že to veľakrát aj robíme...)

Zvieratá prišli na túto Zem spolu s nami, aby nás sprevádzali. Aby nás dopĺňali. Aby boli našimi kamarátmi, spoločníkmi a my zasa ich kamarátmi. Nemal to byť nerovnocenný vzťah otrokov a otrokárov, ani čistý potravinový reťazec.

Zvieratá majú dušu. Áno, majú. A nekonajú iba inštinktívne. V tom mi dajú za pravdu majitelia (hm, majitelia, už v tom slove je cítiť vlastníctvo) zvierat, ktoré prijali do svojej rodiny ako svoju rovnocennú súčasť.

Zvieratá majú dušu, intelekt, cítia a vnímajú veľakrát lepšie ako ľudia. Prišli na Zem dobrovoľne, aby nás potešili a obohatili svojou prítomnosťou.

Aby nás naplnili svojou energiou. Aby nás naučili, čo vedia len oni. Aby otvorili naše pozatvárané srdcia. Pomáhajú nám čisto a úprimne. A čo im za to vraciamе naspäť?

Vo veľkej miere drancujeme a zaberáme ich prirodzený životný priestor, lovíme ich pre naše zvrátené potešenie, množíme ich v nel'udských podmienkach, vyhadzujeme ich na ulice ako nechcený darček, robíme na nich rôzne pokusy a chováme ich v krutých podmienkach, aby sme ich mohli skoro zaživa rozštvrtiť, zodrať z kože a zjesť, nosiť ich kožu.

Úbohé, zbadačené zvieratá. Toto im vie nadeľiť naozaj iba človek, ktorý si hovorí pán tvorstva.

Naozaj si niekto myslí, že z mäsa týraného zvieraťa môže mať ľudské telo nejaký úžitok? Zviera, ktoré celý život prežije v krutých podmienkach a zomrie ešte krutejším spôsobom, má celé telo, (teda aj steaky a rezne) „zamorené“ strachom, adrenalínom.

Samozrejme, aby zviera vôbec v takýchto podmienkach bolo schopné prežiť, je celý život dopovaný liekmi, hormónmi, antibiotikami a inou chémiou. Šľachtia sa geneticky modifikovaní jedinci, ako aj celé populácie. Všetko je súčasťou tela, teda aj rezňov na tanieri.

Naozaj si niekto myslí, že konzumácia takéhoto mäsa môže nejakému telu prospieť a neuškodiť?

Toto isté robíme aj prírode. Pritom sme jej neoddeliteľnou súčasťou. Nechápem tú krátkozrakosť.

Ale, ako sa hovorí, každý je strojom a tvorcom svojho šťastia aj nešťastia.

***Pokiaľ sa k prírode, rastlinám, zvieratám,
Zemi správame pekne, s úctou, vráti sa
nám to a vracia sa nám to naspäť.
Pokiaľ drancujeme, aj my sami sme
drancovaní. V súlade s vesmírnym zákonom.
Aké požičaj, také vráť.***

Napadla mi taká analógia... Mnohí ľudia majú skúsenosť, že boli unesení a

niekto na nich robil pokusy (či už na Zemi, alebo mimo nej, nebudem konkretizovať, príkladov je veľmi veľa).

Alebo sa veľa ľudí sťažuje, že žije v nel'udských podmienkach. Alebo sú vystavení vojnám, a iným krutostiam.

Pre niekoho sme my sami tie pokusné zvieratá, ktoré sú chované pre úžitok... (viem, sú to silné slová a viem, prečo som ich napísala).

Na to mám jednu odpoveď.

***Nerobme prírode, zvieratám, ostatným ľuďom
a Zemi to, čo nechceme, aby sa dialo nám. Čo
okolo seba vysielame, to zbierame.***

Nemusíte so mnou súhlasiť. Ale skúste sa poobzerať okolo seba.

◀▶ List poľovníkom a lesníkom

Budem teraz zovšeobecňovať a týmto sa vopred ospravedlňujem všetkým poctivým poľovníkom a lesníkom, ktorí to naozaj myslia s lesmi a lesnými obyvateľmi dobre a v súlade s prírodou ako takou.

Ked' som bola malá, myslela som si, že poľovník a lesník je to isté, teda bradatý pán horár, ktorý chodí v zelenej uniforme a stará sa o les a o zvieratká v ňom. Ako v milej rozprávke o Bambul'ke.

Dnes už viem, že lesník je zamestnanec štátnych lesov a jeho úlohou by malo byť starať sa o les, pretože to má napísané aj v koreni slova.

Poľovník je zasa pomenovanie odvodené od slova poľovať, teda loviť.

Jeho náplňou je podľa dostupných informácií manažovanie lesnej zveri tak, aby ju následne mohli v rámci povolených čísel loviť, teda zabíjať. Manažovať stav zveri je výraz, ktorý som si prečítala z oficiálneho dokumentu slovenského poľovného zväzu.

Pravdupovediac, nikdy som nemala z pol'ovníkov dobrý pocit. Teraz zovšeobecňujem.

Podľa dostupných informácií je dnes na Slovensku okolo 60 000 registrovaných pol'ovníkov!

Viete si predstaviť to množstvo? A každý chce uloviť nejaké trofeje. Ved' na to je predsa pol'ovníkom. Pol'ovníci zbierajú body za každé zastrelené zviera a podľa počtu získaných bodov každý rok súťažia o titul najlepšieho strelca. Na tom by, samozrejme, z môjho uhla pohľadu nebolo nič zlé, ak by ciele strelcov neboli živé zvieratá. 60 000 registrovaných pol'ovníkov, strieľajúcich na živé terče (česť výnimkám, ktorým stačia trofeje vo fotoaparátoch...).

Ved' len keď si logicky spočítam, že je 60 000 registrovaných pol'ovníkov a ešte okrem oficiálne registrovaných sú rôzni sviatoční lovci.

Podľa môjho osobného názoru, pol'ovníci a lovci sú premnožení a mali by byť nejakým spôsobom redukovaní.

Pretože keď nemajú čo strieľať, tak lovia domáce zvieratá. Množia sa prípady, keď si lovčtivý pol'ovník urobil terč zo psa alebo mačky. Aj napriek obojku a pánovi, ktorý venčil domáceho kamaráta neďaleko.

Dokonca to majú podchytené aj v našich zákonoch.

Z lovu sa stal výnosný obchodný artikel. Organizujú sa turistické cesty na konci ktorých číha smrť. Bohatší lovci si priplatia za exotickú trofej.

Na oficiálnych stránkach Lesy slovenskej republiky – štátny podnik www.lesy.sk, som našla oficiálny cenník na odstrel rôznych druhov našej lesnej zveri a vtákov. V ponuke sú aj rôzne rodinné balíčky.

V cenníku sú okrem iného zahrnuté aj sumy, ktoré sú platné pri odstrel (odstrelový poplatok) aj za srnu a srnča, alebo jelenicu a jelenča (teda aj za mlád'atá)...

Takže píšem:

*Milí pol'ovníci, milí naši lesníci,
možno ste zabudli, že ste sa zaviazali chrániť prírodu. Sľúbili ste chrániť
lesnú zver a les. Pozrite sa, v akom stave sú naše lesy. Je vás dosť na to, aby*

ste dokázali naše lesy pekne vyčistiť od odpadkov. Tiež krmidlá by potrebovali opraviť. Tie, ktoré vídavam v našom lužnom lese, sú už úplne rozpadnuté. Veľa stromov by bolo treba dosadiť. Hlavne na miesta s neregulovanou čiernou ťažbou.

V lesoch sa vykonáva nelegálna ťažba dreva. Schovaná za legálny výrub vraj nebezpečných a prestarnutých stromov. Tie, ktoré som videla vyrúbané ja, neboli ani nebezpečné a ani prestarnuté. Všetko najlepšia kvalita... Vraj sa naše zdravé stromy zväžajú kvôli nejakému obchodu s drevitou štiepkou...

Vraj sú na to dotácie.

Lesu treba pomôcť. Z pôdy uniká voda, zvieratá sa sťahujú k ľudským príbytkom, pretože nemajú kde byť. Človek zaberá ich životný priestor. Potrebujú aj vašu pomoc. Sú zúfalé a zatlačené do kúta. Medvede rabujú smetné koše.

Z lesov sa stratili veveričky, strácajú sa sovy a iné zvieratá. Srnky hľadajú kúsok potravy na poliach, namiesto v krmelcoch. Už ani nepoznáme, čo sú to lesné divé včely.

Lesný svet zaniká a my tomu veľmi výdatne pomáhame. Príroda plače a my, ktorí by sme sa mali o ňu starať, ju sami devastujeme.

Naše národné parky a zvyšky našich lesov sú chemicky ošetrované najsilnejšími a najagresívnejšími chemickými postrekmi.

Preto vás prosím, otvorte svoje oči, mysle a hlavne srdcia a konečne precitnite. Poobzerajte sa okolo seba na spúšť, akú po sebe zanechávate.

Pre seba, pre svoje deti a deti svojich detí...

Aby raz d'alšie generácie nemuseli rozprávať svojim deťom rozprávky: Kde bolo, tam bolo, v jednej kedysi krásnej krajine, v časoch, keď na mieste vyprahnutej zeme stáli majestátne lesy, v ktorých sa prehánali lesné zvieratá...⁸

⁸ V čase písania týchto riadkov aplikovali lesy SR v katastri obce Liptovská Teplička v Nízkych Tatrách, v dňoch 11. 5. – 12. 5. 2016, niekoľko tisíc litrov roztoku VAZTAK, s látkou cypermetrín, čo je uznaný endokrinný disruptor, **narušujúci hormonálnu sústavu človeka a potenciálny karcinogén...**

◀ Smetisko okolo nás

Každému sa páči pekné prostredie. Preto aj venujeme toľko pozornosti našim príbytkom. Vysávame, čistíme, upratujeme, leštíme.

Ale čo je za hranicami nášho bytu, domu, záhrady, to sa nás už netýka. Môj dom, môj hrad a za bránami potopa. Čo je verejné, to môžeme považovať za smetisko.

Nemáme k tomu vzťah a teda nás nebolí, v akom je to stave.

Sedíme na konári, ktorý si pod sebou pílme a ešte sa pritom usmievame, pretože nám nedochádza, že spadneme na zem spolu konárom a udrieme sa viac, ako ten konár...

Teraz nehovorím (teda nepíšem) o smetisku na uliciach a v lesoch, kde sú všade porozhadzované papieriky, pet fláše, sklenené fláše, umelá hmota, špaky z cigariet, nalepené žuvačky.

Nepíšem o počarbaných domoch, rozbitých autobusových zastávkach, očúraných podchodoch, pokazených detských ihriskách... Áno, aj to je alarmujúce a hrozné, pretože to o nás tiež vypovedá.

Čo nie je moje, to sa ma netýka.

*Ale to je MOJE. Všetko je naše.
A teda sa nás to sakra týka.*

Sedíme učupení za vysokými plotmi vo svojich domoch, alebo zatvorení v panelákových bytoch. Pomaly ani nevieme, akých máme susedov.

A usilovne vysávame, umývame okná (škoda, že nie okná vnímania), drhneme vane a sprchové kúty, aby sme vyšli von na ulicu, do lesa (vyberte si kam) a odhadzovali okolo seba, za seba, pred seba papieriky, umelohmotné poháriky a iné už nepotrebné obaly a odpad.

Ako sa však hovorí, ako dole tak aj hore, alebo malá kopa veľkú pýta, z malých smetísk robíme jedno veľké megasmetisko, ktoré voláme ZEM.

A to je ešte horšie ako smetisko pouličné, mestské, lesné...

Honba za čoraz väčšou spotrebou (pretože korporácie predsa musia stále a donekonečna rásť), z nás robí novodobých otrokov. Akurát okovy sú iné.

Spotreba rastie a my nakupujeme, zhŕňame na stále väčšie a väčšie kopy a vyhadzujeme staré (veľakrát ešte plne funkčné) veci, oblečenie, techniku, autá, potraviny, nábytok, aby sme urobili miesto novým a teda určite lepším veciam, oblečeniu, technike, autám, potravinám, nábytku...

Na druhej strane našej zemegule zasa naopak veľá ľudia trpia hladom, sú bez strechy nad hlavou, bez techniky, áut a nábytku.

Plytváme skoro všetkým. Pôdou, vodou, potravinami...

Plytváme a staré zahadzujeme. Okolo seba. Ono sa to nestratí, ani tak ľahko a rýchlo sa to nerozloží. Pokiaľ to nemáme na očiach, to neznamená, že tie obrovské smetiská nie sú. Sú. A veľakrát plné toxického odpadu. A to som ešte nespomenula toxické skládky...

Máme pocit, že naša matka Zem všetok ten odpad NEJAKO zošrotuje. No nezošrotuje. Všetko sa hromadí a my sme ako koruna tvorstva na samom vrchu tohto obrovského smetiska, ako bezodné nádoby na tovar všetkého druhu.

*Vieme si predstaviť, čo by sa stalo, keby sme si
jedného krásneho dňa povedali A DOSŤ?*

Prestali by sme bezhlavo míňať a nakupovať? Keby sme prestali aj naše telá zahľcovať a používať ako odpadové nádoby?

Keby sme si vážili poctivé výrobky, používali ich a starali sa o ne, aby dlho a bezchybne fungovali? Poctivé potraviny? Radšej menej, ale kvalitné veci?

Naozaj potrebujeme každý rok nový model iPhonu, fotoaparátu, televízora, dešať nových párov topánok, nohavíc, sukní, svetrov, vetroviiek, nové skrine...?

Je to naša vlastná potreba, alebo sa nám len niekto snaží (viac menej úspešne) vsugerovať, že to všetko nutne potrebujeme?

Už v dávnych dobách bolo známe „chlieb a hry“. Nuž, niekto nám stále podhadzuje nové a nové hračky, ktoré generujú čoraz väčšiu kopu nášho svetového smetiska. Skládky sú stále väčšie, vyššie a na rozsiahlejších plochách.

Hračky a hry, ktoré nás na chvíľu zabavia, aby sme náhodou nezačali riešiť prečo vlastne na tomto smetisku žijeme a prečo ho stále sami živíme a zväčšujeme našou vlastnou bezuzdnou spotrebou.

Pred vyše desiatimi rokmi, keď sme sa presťahovali na dedinu do rodinného domu, sme každý týždeň vrchovato naplnili 120-litrovú smetnú nádobu. A to nám ešte nestačilo. Myslím tú nádobu. Za týždeň sme nakopili vyše 120 litrov rôzneho odpadu! Dvaja dospelí a jedno malé dieťa.

Pred niekoľkými rokmi sme začali separovať odpad. Papier zvlášť (ved' sa môže recyklovať) a umelá hmota zvlášť. Sklo do kontajnerov v dedine. Teda väčšinu skla sa snažím znovu využiť v domácnosti. Na zavaraniny a iné spôsoby skladovania potravín.

Začali sme intenzívne kompostovať zvyšky z kuchyne.

Prestali sme bezbreho nakupovať. Veľa vecí si dorobíme doma teraz sami.

Pestujeme si zdravé plody v našej záhrade.

Čo sme zistili v súvislosti s generovaním odpadu? Tá istá 120-litrová nádoba je skoro prázdna. Z týždňového intervalu sme prešli na dvojtýždňový a aj to je v nádobe odpad iba na dne.

Každý by mal začať od seba. My sme začali. Kto sa pridá?

Že vás sa to netýka, pretože žijete v meste a v paneláku?

Chodíte nakupovať?

Kupujete tovar v plastoch a igelitových taškách? Používate jednorazové pohárik, tanier a príbory?

Máte byť plný zbytočných vecí? Skrine napratané šatstvom, ktoré ste možno ani poriadne nemali na sebe oblečené? A čo topánky? Kol'ko ich je v skrinke na topánky?

Dámy v rozkvet, máte nekonečné množstvo rôznych krémikov, šampónov a iných prípravkov na skrášľovanie? A v kúpeľni batoh s batériou vložiek alebo tampónov?

Kol'ko jedla naozaj potrebujete a kol'ko z neho vyhadzujete z chladničky a komory, pretože sa pokazilo alebo má expirovanú spotrebu?

Páni, kol'ko prázdnych plechoviek od piva ročne zahadzujete? Kol'ko starých mobilných telefónov je odložených v šuplíku?

Nie každý jednorazový obal sa dá ekologicky rozložiť alebo recyklovať...

Pokiaľ ste aspoň na jednu otázku odpovedali kladne, tak s tým môžete niečo urobiť aj vy.

Každý z nás môže prispieť k zlepšeniu nášho životného prostredia a svojím pričinením zmenšiť smetisko SVET.

Nákupy môžu byť striedamejšie, nemusíme predsa nakúpiť všetko, čo na nás programovo kričí z regálov.

V taške si vždy nájde miesto skladná plátenná taška, alebo aj dve. Igelitové tašky z obchodu naozaj nie sú potrebné.

Telo sa nám pod'akuje, keď ho budeme menej prepchávať spôsobom piate cez deviate a naša chladnička si tiež vydýchne. Už vôbec nehovorím o našej peňaženke.

Ekologickú drogériu a čistiace prostriedky si ľahko urobíme aj doma z domácich surovín, alebo si ich kúpime u domácich výrobcov. To sa týka aj oblečenia a mnohých iných vecí.

Pridávam malú inšpiráciu: Autorka blogov a knihy Zero Waste Home (Domácnosť s nulovým odpadom) Bea Johnson, opisuje vo svojej knihe a blogu, ako „zatočila“ s odpadom vo svojej domácnosti. Knihu u nás zatiaľ dostanete len v pôvodnom anglickom jazyku (Martinus), ale myšlienka sa šíri a natrafila som na českú stránku s radami, ako si „nepúšťať do domácnosti odpad“ – www.czechzerowaste.cz.

Začali sa otvárať obchody, v ktorých sa nakupuje navážený tovar do vlastných obalov alebo nádob, napríklad www.bezodpadu.sk.

Verím, že podobných aktivít bude stále viac a viac a naše životné prostredie a naše vnútorné prostredie raz prestane byť veľkým smetiskom :-).





◀▶ Pokus pozornosti – sleep mode

Veľmi rada si len tak sedím a pozorujem ľudí okolo seba. Ako sa každý niekam ponáhl'a, ponorený do svojho mikrosвета. Každý so svojimi starosťami, ktoré ho tlačia k zemi. Zamračené ustarostené pohľady, najčastejšie zapichnuté dolu, do podlahy.

A niekto sa dokonca rozpráva aj sám so sebou, akoby viedol vnútorný monológ s neviditeľným nepriateľom.

Najlepšie je to vidno v rôznych obchodných centrách. Vyhasnuté oči sa vždy na chvíľu rozžiaria, keď sa vo výklade alebo obchode mihne niečo zaujímavé. Potom zas pohasnú, človek sa nahrbí a padne naspäť do stavu akejsi polohy-bernácie.

Od istého času, bolo to pred niekoľkými rokmi, keď som pozorovala náhliacich sa zamračených ľudí v jednom obchodnom bratislavskom centre, som si povedala, že niečo vyskúšam.

Vystrela som sa, nezapichla som oči do podlahy ako masa náhliacich sa ľudí, ale pozerala som sa priamo. Do očí ľuďom, ktorí išli oproti mne. Pritom som sa mierne usmievala. Hlavne očami.

Výsledok bol pre mňa veľmi prekvapivý.

U niektorých som zaregistrovala pohoršenie. U iných prekvapenie. Niektorí si to ani nevšimli. Iba niekoľko ľudí som „nakazila“ úsmevom. Pár sa ich otočilo a pár z nich sa pobralo za mnou (chlapi). A niekoľko ľudí cítilo potrebu ma pozdraviť. Len tak. Lebo som ich celkom vyviedla z ich normy, alebo mali pocit, že ma poznajú.

V každom prípade som sa vymykala bežnému stereotypu uponáhl'aného, ustaraného nakupujúceho.

Pokus som opakovala niekoľkokrát, vždy s veľmi podobným výsledkom. Odvtedy nás už skúša viac, vždy je to veľmi podobné.

Vyskúšajte si to, naozaj to funguje :-). Budete mať pocit, že ste jediný v mori spiacich ľudí. Jediný, kto sa pozerá a aj vidí. Ostatných, ako spia. Je jedno, akou rýchlosťou vymetajú jednotlivé obchody. Vnútri sú nastavení na ako ja hovorím



O nás



„automatického pilota“. Pozerajú sa pred seba, alebo pod seba, ale aj tak nikoho a nič poriadne nevnímajú.

Dcéčka si všimla (keď sme skúšali test pozornosti spoločne), že svetlou výnimkou okrem malých detí sú občas rodičia týchto detí, keď sú s nimi. Rodičia, ktorých práve ich malé deti veľakrát zobudia zo spavej zaužívanej letargie.

Pridáte sa aj vy vyskúšať test pozornosti? A čo tak zmeniť pomer skúšajúcich a spiacich?

◀▶ Uspávači hadov a snehulienok

Ako malá som mala rada uspávanky. Ťažko som zaspávala, bála som sa tmy. Tmy a toho, čo som zvykla v noci stretnúť. Preto som nechcela spať. Skoro vôbec.

No ale už som veľké dievča, dnes už presne viem, čoho som sa vtedy tak bála a už sa nebojím. Napriek tomu zaspávam ťažko.

Ako so smiechom neraz hovorím, na to, aby som zaspala, potrebujem všetkých päť T z nácviku prvej pomoci (starší čitatelia si to budú pamätať, učili sme sa to :-)).

Teda potrebujem Ticho, Teplo, Tekutiny, Tíšenie bolesti a Transport. V poradí podľa okolností.

Samozrejme, vždy som závidela (v dobrom, pravdaže) ostatným, ktorí vedeli zaspáť v aute, pri televízore, v kresle, s hlavou na lavici v škole na prednáške... Ja totiž nie. Ani za svet.

Ja som bola vždy bdelá, niekedy až príliš. Ale spánok som potrebovala, to áno. Keď sliepočky posadali na bielelka, aj moja hlava hl'adala svojich päť T.

Dnes si už noc užívam, aj keď som okamžite hore, keď si (ako sa hovorí) komár kýchne. Proste som stále v strehu, ak by bolo treba bojovať. O tom by vedeli rozprávať v nemocnici, keď sa ma pokúšali uspať na operáciu... užili si

teda so mnou... Pamätám si, ako lekár stál nado mnou so skalpelom v ruke a hovoril anesteziologičke: „Ale ona ešte stále nespí!“

Dnes som rada, že nezaspím pri každej príležitosti. Mám totiž pocit, že veľká časť ľudí je neustále v stave driemania, pri zachovaní autonómnych funkcií – ako je chôdza, prijímanie potravy, bezduchá komunikácia bez obsahu a iné bohumilé zautomatizované činnosti.

Nie, nie je to špecialita tejto doby. Bolo to tak už aj v minulosti, keď nás rôzni prebudení umelci vyzývali, aby sme sa zobudili zo zimného spánku.

„Lidé, měl jsem vás rád. Bděte!“ Július Fučík.

Márne. Snehulienka bude spať dlho, predlho. Už aj princ zomrel. Červené jablčko od starej čarodejnice bolo teda riadne otrávené... Alebo ešte je? A je to jablčko? A čo ak je to nejaká iná otrava? Alebo potrava? Komolím, asi som „priorávená“. A prečo by asi niekto chcel, aby sme stále spali? Aby mal od nás pokoj? Aby sme príliš nerozmýšľali a nevymýšľali? Alebo je za tým ešte niečo horšie... čo ak by sme chceli princa... alebo tú čarodejnicu?

Ako sa hovorí, „na každom šprochu pravdy trochu“.

Keďže je nás viac snehulienok, skoro celá populácia, jedna ježibaba by nestíhala distribuovať otrávené jablčka. A tak má pomocníkov. Sú veľmi usilovní. Výsledok ich práce nájdeme napríklad v supermarketoch. Jablčka od výmyslu sveta, všetky krásne, ako „načarované“ (pardon namal'ované) a najedované. A nielen jablčka. Skoro všetky p-otraviny, veď čo ak by sme nemali chuť práve na jablčka.

A tak treba otráviť aj všetko, na čo by sme mohli dostať chuť. Pre istotu. A ešte aj vzduch, aj vodu, aj pôdu. Proste všetko všecinko. Pre istotu. Aby toho nebolo málo, tak aj do zubnej pasty treba pridať trochu uspávadla, aj do kozmetiky, šampónov, krémov.

Treba uspať aj malé deti, veď čo ak by z niektorého vyrástla snehulienka? Očkovacie látky to istia. Pre istotu.

Tak by sme mohli ešte dlho pokračovať, zoznam uspáviadiel by bol dlhý. Keď sa nad tým zamyslím, tie silné, mocné ježibaby sa nás teda musia poriadne báť.

Hm... stále mi to behá po rozume... prečo asi? Čoho sa asi tak boja? Alebo, že by to s tou ich silou a mocou nebolo až také vážne? Či?

❖ Čaro Vianoc alebo sviatky pokoja, lásky a pohody...(?)

Práve teraz, keď sedím za počítačom a píšem tieto riadky je ráno, Prvý sviatok vianočný. Rok pána 2015.

Sedím a premýšľam, o čom tieto sviatky vlastne sú. **KOHO**, alebo lepšie **ČO** to vlastne uctieваме v tieto sviatočné dni.

Zamyslime sa spolu...

Teraz naozaj nechcem a nebudem nikoho o ničom presviedčať, nebudem opisovať teórie, nezrovnalosti, a ani vyrovnanosti s ničím a nikým. Zatiaľ je veľa informácií aj v knihách a na internete, ak by sa tým chcel niekto zaoberať podrobnejšie. Chcem sa zamyslieť nad vonkajšími prejavmi týchto dní a ako vnímam tieto sviatky navonok ja osobne. Čo z týchto sviatkov posledné roky cítim a čo sa ešte viac stupňuje každým rokom.

*Sviatky pokoja, pohody a lásky sa pomaly,
ale isto menia na sviatky pretekov nákupných
košíkov, nervozity v obchodných centrách,
prepchatých cestách, poštách,
uliciach, úradoch...*

Všade cítiť napätie, doprava a ľudia hŕfne kolabujú. Na cestách počuť častejšie ako inokedy výstražnú húkačku rýchlej záchrannej sanitky.

Ľudia sa hádajú pre maličkosti, namiesto vl'údnych pohl'adov striel'ajú ohnivé negatívne šípy bľiacich očí plných hnevu. Najviac ľudí sa háda práve v čase „láskyplných“ Vianoc. Vražedné energie zaplňajú vianočný priestor, ktorý mal patriť láske, pohode, porozumeniu.

Dokážeme si ešte spomenúť na lásku? Hlavne počas vianočných dní?

Čaro Vianoc, tá zvláštna atmosféra na prelome dvoch časov a tiež dvoch svetov, sa stráca pod ťarchou stupňujúcich sa stresov. Nie je dôležité, aké náboženstvo kto vyznáva. Tento čas je výnimočný pre všetkých, bez hraníc vierovyznania a aj pre tých, čo neveria nikomu a ničomu.

Každý z nás, bez ohľadu na to, ako dôležito sa cíti, má niekde vnútri v sebe schované malé dieťa, ktoré sa teší na vianočnú prskavku, pretože mu to niečo pripomína. Niečo dávno zabudnuté a očakávané.

Každý vo svojom vnútri čaká „svetlo“. Či pod tým svetlom vníma Ježiška, Santa Clausa, Mohameda, boha Ra, Dia alebo slnko vracajúce sa opäť na oblohu a prinášajúce nový život do nového ročného cyklu, nie je v tomto kontexte podstatné.

Možno niekto iba nechce (budem ich volať „správcovia matrixu“), aby sme vnímali to prichádzajúce svetlo. Preto nám podhadzuje iné trblietky. Obchody plné rôznofarebných hrkálkov do našich detských kočíkov.

Do toho prahové aj podprahové programovanie prostredníctvom všadeprítomných médií.

Kupuj, kupuj, kupuj! Ešte viac, čím viac, kupuj! Ak nemáš peniaze na nakupovanie, zober si pôžičku, zober si hypotéku, zadlž sa, ale kupuj! Požičiame ti – zaliečajú sa nám reklamy zo všetkých strán. Pripomínajú mi morské sirény, ktoré lákajú námorníkov na krásny spev a zjav, aby nakoniec omámených mužov stiahli na morské dno.

A ľudia kupujú, ako o dušu. Pretože zapredali svoju dušu podsúvanému konzumu, v ktorom sa tie sviatky pokoja, lásky a pohody akosi niekde stratili...

A čarovné dni sviatkov ako prídu, tak aj odídu bez toho, aby zasiahli ľudské duše.

Tie sú totiž až príliš zaneprázdnené nakupovaním a inými úkonmi ako ja hovorím predvianočného šialenstva. Pretože nech sa na mňa nikto nenahnevá, ale podľa mňa je to, čo sa deje počas Vianoc, čisté šialenstvo.

Pokiaľ by sme totiž nazreli za hranice tohto šialenstva, zahanbili by sme sa nad tým, čo to stvárame. Možno by sme sa zobudili a začali vnímať to svetlo a teplo

a začali by sme pod jeho vplyvom vysielat' pekné myšlienkové obrazy a pocity. A to je teda pre správcov matrixu úplne NEŽIADÚCE!

Atmosféra sa predsa nevytvára počtom nazhromaždených darčiekov, ani množstvom napečených koláčov, množstvom pridusených ulovených zmučených rýb, vyrúbaných mladých stromčekov na jedno použitie, ovešaných pozlátkami na zalepenie očí.

S vyplazeným jazykom, celkom vynervovaný, vyčerpaný, s pocitom, že už aby bolo „po všetkom“ nikto žiadnu príjemnú sviatočnú atmosféru nevytvorí.

Vianoce prídu, bez ohľadu na čistotu okien, pohárov v policiach, vyčistených kúpeľní vrátane záchodov. Vianoce a aj všetky ostatné sviatky sú predsa o niečom úplne inom...

Ja to vidím, vnímam, cítim. Preto sa s vami všetkými v tejto chvíli delím o tieto svoje pocity. Aby nasledujúce Vianoce neboli sviatkami šialenstva, ale naozaj sviatkami radosti, pokoja, pozastavenia sa a nahliadnutia do nášho vnútra. Lebo iba v našom vnútri nájdeme odpovede na všetky naše otázky a nájdeme tam aj samých seba...

Ja som sa už dávnejšie rozhodla nezúčastňovať sa tohto nenormálneho ošiaľu, ktorého jediným cieľom je naplniť kasy obchodníkov a zamestnať nás činnosťami, pri ktorých nebudeme mať čas zastaviť sa a byť sami sebou.

*Vianoce a ani iné sviatky nie sú
o pretekoch nákupných košíkov...
Je to o niečom inom – o NÁS...*

❖ Darujme si pozitívne chvíle

Včera bol Štedrý deň so Štedrým večerom. Sedeli sme po večeri a trochu sme doma diskutovali. Naša dcérka, dnes už veľká slečna, si spomínala na niektoré Vianoce, ktoré sme jej pripravili v časoch, keď bola ešte malé dieťa.

Keďže sme dcérke pred rokmi chceli udržať pocit čarovných Vianoc, mali sme v rámci rodiny dohodnutú presnú logistiku, čo kto bude robiť, aby sme vytvorili spoločnú ilúziu.

Darčeky (v tom čase sme ešte aj my plnili obchodné kasy) sme mali poschovávané na možných aj nemožných miestach. Zhromažďovali sme ich každý rok s dostatočným predstihom, aby sme sa vyhli nervozite na poslednú chvíľu. Aj našej a aj okolitého sveta.

S dcérkou sme napísali (dcérka nakreslila, ja som napísala), svoje želania, ktoré sme následne „doručili“ Ježiškovi. Slovenská pošta v tom čase už poskytovala službu „napíš Ježiškovi“, kde sa dalo na adresu Ježiško 999 poslať list. V cene služby bola (ešte stále to funguje) aj „odpoveď“ od Ježiška.

A tak sme napísali, a netrpezlivo čakali na odpoveď. Niekedy som k odpovedi dopísala na počítači ďalší text, akože tiež od Ježiška, s nejakým osobným odkazom pre dcérku. Všetci sme netrpezlivo čakali na deň D, celá rodina bola vo vianočnej pohotovosti.

Scenár sme mali vopred dohodnutý.

Scenár: Príde večer. Synátor a zároveň dcérkin veľký brat sa nenápadne vytratí na záhradu, kde v presne dohodnutom čase začne vypúšťať tiché svetlice (áno, zakúpené v stánku so zábavnou pyrotechnikou), vytvárajúce na oblohe jednu veľkú padajúcu žltú hviezdu.

Ja zatiaľ budem s dcérkou čakať s prilepeným nosom na okne v druhej izbe (tak, aby nebolo vidno na mladého pyrotechnika ako odpaľuje svetlicu) a vyzerať očakávaného Ježiška.

Manžel zatiaľ rýchlo poznáša všetky darčeky pod stromček v ďalšej izbe. Keď budú darčeky na svojich miestach, zazvoní bronzovým zvončekom, čo je signál, že je všetko na svojich miestach, s krikom „Ježiško tu bol! Práve priniesol darčeky!“ Následne všetci pribehneme do izby ku stromčeku a čudujeme sa, ako to ten Ježiško rýchlo priniesol a ešte rýchlejšie zmizol.

Scenár sme niekedy trochu obmenili, pretože dcérke veľmi vrtalo v makovičke, ako zastihnúť Ježiška pri čine. A tak sme museli vymyslieť rôzne iné huncútstva.

V každom prípade, radosť z darčiekov vždy trvala iba niekoľko minút. Každý rok. Čím viac bolo darčiekov, tým menší bol záujem o ne. Najviac rozžiarené det-

ské očka boli pri myšlienke uvidieť Ježiška. Potom pri prvom darčeku. Ostatné dcérka rozbal'ovala už iba z akejsi zvedavosti zmiešanej s povinnosťou.

A tak to bolo každý rok, až do druhej triedy základnej školy, kde dcérke spolužiačky prezradili veľké tajomstvo. Darčeky nenosí Ježiško, ale rodičia a zvyšok rodiny.

Zavládlo obrovské sklamanie.

Dcérka sa nechcela vzdať myšlienky, že raz sa jej ho predsa len podarí vystopovať. Ježiška predsa.

Včera sme si po rokoch spomenuli na všetky tieto príhody. Dcérka s nostalgiou v očiach spomínala na vianočnú hviezdu a na čarovnú atmosféru očakávania zázrakov.

Na darčeky si už skoro vôbec nespomenula, ale na tie chvíle, kým sme na darčeky s napätím vyčkávali áno. Podrobne. Aj po rokoch.

Stále hovorím, že život je šnúra rôznych zážitkov, na ktoré sa nezabúda. Sú oveľa trvalejšie ako hmotné darčeky, ktoré časom zapadnú prachom zabudnutia.

Čím má zážitok väčšiu emóciu, tým je trvalejší. Ako dcérkine Vianoce z detských čias.

Darujme si zážitok, darujme si pozitívne emócie Vianoc. Budeme si ich pamätať celý život a možno aj ešte d'alej... veľa krát k tomu stačí tak málo...

◀▶ Hypotéka - pomoc alebo vazalstvo?

Desím sa vtieravých telefonátov, v ktorých mi banka ponúka to najvýhodnejšie z najvýhodnejšieho.

Len pre mňa vopred schválenú, „hrozne“ výhodnú pôžičku vo forme hypotéky. Nemám totiž bunky na požíčkovanie si. Nerada si požíčavam.

Všeobecne nemám rada fungovanie v minuse. Áno, raz ma situácia zastihla tak, že sme si na stavbu domu zobrali menšiu hypotéku.

Nikdy som sa necítila pod takým veľkým tlakom, ako keď sme boli vazalmi banky.

Veľmi rýchlo sme zistili, že sa potrebujeme zbaviť tohto jarma.

Uskromnili sme sa, všetko sme podriadili programu „urýchlene sa zbaviť záťaže“, ktorá na nás číhala vo forme splátok.

Podarilo sa nám to a slučka okolo krku sa hneď uvoľnila.

Nechápem jednu vec. Ako môžu niektorí ľudia programovo žiť na dlh, hlavne pokiaľ majú zabezpečené bývanie. Je to veľmi krátkozraké.

Žiadna pôžička nie je výhodná. A nie je to zadarmo a nie je to ani pomoc...

Bankové služby so svojimi výhodnými pôžičkami vnímam ako novodobú úžeru legalizovanú a podporovanú štátom.

Ved' keď sa pozriem na úrokové sadzby a spôsob splácania, vychádza mi z toho všetko možné, len nie deklarovaná pomoc. Pomoc pri stavbe domu, pomoc pri nákupoch, pomoc pri zariadení, pomoc pri nákupoch vianočných darčiekov. Všade sa banky tvária, že nám svojou úžerou vlastne pomáhajú.

Ale pomáhajú? Nie je to naopak, že oni nás zdierajú a žijú z našich premrštených splátok?

Keď za každé požičané euro vrátíme banke naspäť oveľa viac?

Dnes je moderné žiť na dlh. Aj v takých prípadoch, keď to nie je nevyhnutné. Hlavne v Amerike to bolo pred niekoľkými rokmi hitom. Mať všetko kúpené na úver.

Mala som známych, ktorí roky žili v Amerike. Bavili sme sa spolu o hypotékach

(to bolo ešte pred tým, ako spl'asla hypotekárna bublina a začali kolabovať hypotekárne systémy). Podľa našich priateľov v Amerike je blázon ten, čo žije bez úveru. Ved' načo aj?

Ja teda neviem. Podľa mňa je, naopak, veľmi nerozumné, žiť na úver. Na jednej strane má banka v zábezpeke za úver časť nášho majetku a na druhej strane, kde je napísané, že príjem v čase podpísania úveru bude platiť aj po rokoch? Čo bude potom, keď nebude dostatočný príjem na splácanie vysokých splátok?

Ľudia sa nad tým veľmi nezamýšľajú. Upíšu sa čertovi-diablovi, len aby v tej chvíli mohli hýriť. Potom potopa. Kol'ki prišli o auto, ktoré mali na lízing, lebo ho nevládali splácať? Kol'ki prišli o byt alebo dom? Vďaka „výhodnej“ hypotéke. Aj u nás na ulici je niekoľko domov na predaj. V exekúcii. Boli ako zábezpeka v rámci hypotéky.

Preto nemám rada vtieravé telefonáty banky, keď má pre mňa neodolateľnú ponuku.

Nie, ja nechcem žiť na úver. Radšej sa uskromníme, ale budeme vyskakovať len do výšky našich možností a schopností. A nebudeme mať na krkoch šibeničnú slučku.

Nebudeme vazalmi upísanými vlastnou krvou. Áno, lebo sú to krvavé peniaze. Vlastne sú to ešte vôbec nejaké peniaze? Všetci dobre vieme, že peniaze v bankách nie sú už roky ničím kryté.

Že sú to v podstate iba bezcenné papieriky vytlačené v potrebných množstvách. A niekedy ani nie sú vytlačené. Sú to len virtuálne čísla. Nič viac. Virtuálne čísla, na ktorých visia mnohé životy a osudy.

Zamyslite sa nad tým, keď vám vtieravé reklamy alebo telefonáty budú ponúkať neodolateľnú pomoc vo forme výhodného úveru alebo hypotéky. Je za tým čert. Nie nadarmo sa peniaze volajú čertove papieriky.

Radšej žiť skromnejšie, ale bez pôžičiek.

Viete, čo sa hovorí? Že najposlušnejší a najviac vydierateľný zamestnanec je ženatý chlap s deťmi a hypotékou... Keď to tak sledujem okolo seba, niečo na tom tvrdení bude...

Ja viem, systém je dnes náročky nastavený tak, aby mladí ľudia v našej krajine nemali prostriedky na osamostatnenie sa bez vazalstva hypotéky, minimálne na zabezpečenie vlastného bývania.

Nechcem na tomto mieste zachádzať do detailov, prečo to tak je. Prečo mladí ľudia u nás pomaly nemôžu samostatne fungovať bez dlžného úpisu. Prečo sú programovo hneď na začiatku svojho produkčného veku vťahávaní do slepej uličky.

To je iná kapitola...

◀▶ Za čím sa to vlastne stále naháňame?

Napadlo vám niekedy, za čím sa to stále tak naháňame? A prečo vlastne?

Kto je ten, čo drží na konci udice zavesenú mrkvu a ťahá ju pred nami ako pred hladným hlúpym somárikom?

Sme to my sami. Prekvapilo vás to?

*To, za čím sa všetci tak naháňame,
tá pomyselná mrkva je... POCIT ŠŤASTIA.*

Áno, to v nás samotných je program, ktorý nám hovorí, že na to, aby sme boli šťastní potrebujeme posledný model iPhonu (tým začínajú naše deti, sledujete to?), zlatý náramok, dovolenku na Maldivách, posledný model manželky/manžela...

Bez týchto vecí nevieme byť šťastní, pretože **iba ony** nás dokážu urobiť šťastnými.

Nároky, ktoré kladieme na šťastie, neustále rastú.

Alebo sa naháňame za tým, aby sme mali veľa peňazí. Aby sme si mohli to šťastie konečne kúpiť.

Potom budeme konečne šťastní, teraz ešte nie. Ale potom. Potom, potom.

Teraz nemôžem žiť. Až potom, keď si založím firmu. Až potom, keď bude firma zarábať. Až potom, keď sa firma rozvinie a bude zarábať bezo mňa. Až potom, keď...

Ved' počkaj, šťastie, potom uvidíš! Raz ťa chytím a budem vlastniť! Aj teba!

Nemôžem si pomôcť, ale mne to veľa krát pripomína situáciu, keď si pes naháňa svoj vlastný chvost. Stále sa točí dookola a nie a nie ho chytiť.

Mám pre vás zlú a dobrú správu. Dobrú napíšem na koniec, aby bol posledný vnem pozitívny.

Začnem teda tou zlou. Šťastie sa nedá kúpiť. Teda nie natrvalo. Prchavý pocit si kúpiť vieme a často sa o to aj pokúšame. Chytáme mydlové bubliny, za ktoré platíme premrštené ceny. O chvíľu aj tak spl'asnú a my sa budeme naháňať za ďalšími.

Pritom šťastie je tak blízko. Je na dosah každého z nás. Je totiž v našej hlave. V našej vlastnej mysli. Sme to my sami, kto nás môže urobiť šťastnými. Ten program má vo svojom operačnom softvéri každý z nás. To je tá dobrá správa.

Ja viem, je veľa veľa iných programov z okolia, ktoré sa nás snažia zavrieť škodlivým softvérom. Tento program likviduje naše spúšťače šťastia a seba-

hodnotenia. Tieto dve veci totiž spolu veľmi úzko súvisia. A preto sú v zornom poli správcov matrixu. Aby sme sa k nim nedostali, alebo ak predsa len, tak s rôznymi poruchami.

◀ Som viac, pretože „mám viac“. Sebaláska.

Ja som kráľ, kto je viac? No predsa dvaja králi :-).

Šťastie a sebahodnotenie súvisia s mnohými vecami. Najčastejšie so sebaláskou.

Ten, kto sa má rád a váži si sám seba (nemyslím na osobnej váhe), vyžaruje navonok vnútorný pocit šťastia. Trvalý pocit, žiadne prchavé mydlové bubliny.

Taký človek nepotrebuje nič dokazovať sebe, ani druhým. Nepotrebuje si kupovať pocity šťastia. Je šťastný a spokojný sám so sebou a s celým svetom. Aj v starých rifliach sediac v počmáranom tričku na zemi na slame... Je šťastný aj bez najnovšieho modelu Ferrari alebo plazmovej obrazovky, prípadne nových silikónov, ďalšieho liftingu celej tváre. Alebo bez ďalšieho titulu pred menom aj za menom. Niekoľko neustále strieda partnerov. Za novšie, lepšie modely.

O tom to vlastne celé je.

Ľudia, ktorí potrebujú stále zhrňať a hromadiť veci na to, aby boli šťastní, trpia buď kleptomániou, alebo silným pocitom vlastného podhodnotenia. Bez ohľadu na to, ako navonok vystupujú.

Potrebujú, aby ostatní videli, čo všetko majú, aby mali pocit, že sú „niekto“.

Už to mám odsledované... Čím väčší „majster sveta“, tým väčší a silnejší komplex menejcennosti v skutočnosti.

Čím arogantnejšie vystupovanie a agresivita, tým väčší pocit vnútorného strachu a neistoty.

Veľa krát za tým všetkým vnímam iba malé dieťa v koži dospelého človeka, ktoré vystiera svoje rúčky a volá „mama tu som, všimni si ma a ľúb ma...“

Všetko so všetkým súvisí. EGO a DUŠA sú spojené nádoby. Ako presýpacie

hodiny. Čím viac zrníček piesku je v nádobe EGO, tým menej je ich v nádobe DUŠA. A naopak.

Čím viac je naplnená nádoba DUŠA, tým menej je obsahu v nádobe EGO.

Prázdna nádoba DUŠA rovná sa pocit prázdna vo vnútri človeka, osamelosť, spoločnosť nafúknutého EGA, ktoré je nenásytne a potrebuje stále viac a viac. Priamo úmerne s pocitom prázdnoty.

EGO je vôbec veľmi zvláštne. Je nesmierne dôležité pre život v tomto prostredí, pretože bez neho by sme nemali vôľu bojovať o prežitie. Je ho však treba držať pod kontrolou ako divokú šelmu. Malá šelmička, ľahšia kontrola. Veľká šelma, úlohy sa otáčajú. Veľké EGO preberá iniciatívu a samo sa ujíma riadenia človeka.

Všetci sa učíme držať svojho „Džina“⁹ na uzde. Niekomu sa to darí lepšie, niekomu horšie. A niekomu zdanlivo vyhovuje, že žije svoj život pod svetovládou EGA.

Zdanlivo, pretože niekde v hĺbke svojej utlačanej dušičky cíti, že niečo nie je celkom v poriadku.

Čím viac ľudí hromadí kôpky, na ktorých sedia, tým v ich vnútroch rastie väčšia osamelosť a prázdnota, ktorú sa snažia prehlušiť. Aspoň na chvíľu. Ona sa zasa vráti a je veľakrát ešte väčšia. Tak ju treba opäť niečím prehlušiť. Aspoň na chvíľu. A tak sa to opakuje stále dookola. Malá kopa väčšiu pýta.

Majú pocit, že čím viac a trblietavejších pozlátok budú vlastniť, tým viac ich bude ich okolie uznávať. Kupujú si falošnú pozornosť, pretože ju nevedia získať iným spôsobom. Chyba.

Okolie vníma akurát tie pozlátka, nie človeka, ktorý sa za nimi skrýva.

A tak opäť tá prázdnota a osamelosť... prekliata zacyklená situácia. Treba kúpiť asi ešte niečo ligotavejšie! Alebo také, z čoho pôjde strach!

Veď aj strachom sa dá prilákať žiadaná pozornosť. Aj strachom sa dá pozornosť vynútiť. Aspoň na chvíľku. Čo na tom, že nie je od srdca! Keď nie je iná, aj taká je dobrá.

Keď toto vidím, vždy mi napadne „To je čisté zúfalstvo... chudák bohatý nešťastník. Naozaj bohatý? Kto je viac? Ja som kráľ, kto je viac...“

⁹ Duch z rozprávky o Aladinovej lampe.

Keby ten chudák kráľ vedel, že bude šťastnejší, silnejší a spokojnejší, keď zaplní tú prázdnotu svetlom, asi by si ho hneď utekal kúpiť. To sa ale kúpiť nedá, svetlo si musí vo svojom vnútri zapáliť a opatrovať každý sám. Aj kráľ.

Preto je také vzácne. Vzácnejšie ako najligotavejšie a najväčšie trblietky... A tí, ktorí ho vlastnia, sú najbohatší, bohatší ako králi.

Do tejto kategórie, ktorú som teraz opísala, nespádajú správcovia matrixu. To je kapitola sama o sebe... správcovia veľmi dobre poznajú všetky zákonitosti a vedome s nimi narábajú.

Ešte sú situácie, keď si ľudia so zapáleným svetielkom, ktorí sú zároveň umelcami v „malovaní reality“, vytvorili z rôznych dôvodov rôzne veci pre svoje potešenie, radosť, rozptýlenie.

Nie je to o tom, že by ich potrebovali hromadiť. Vedia, že vo vesmíre je všetko možné a nikomu to chýbať nebude :-).

Jednoducho vedia, ako to funguje a veci si namalujú a zhmotnia. Ako umelci sochu, pre potešenie z tvorenia.

*Neverili by ste, koľko vecí je pravdivých
v mnohých rozprávkach a filmoch... len sú
zakliate do inej podoby.*

Preto mám rada rozprávky. Ale nie tie o Harry Potterovi, ani upírske ságy...

Všetko sa deje vo viacerých úrovniach alebo vrstvách. Ako šupky z cibule. Ďalšou z úrovní snahy upriamovať na seba pozornosť je boj o energie. Vlastne všetko okolo nás je nejaká forma výmeny energií.

◀▶ Výmena energií a informácií

Ako som už písala, všetko je tvorené z energií a všade okolo nás aj v nás prebieha výmena energií (a informácií obsiahnutých v energiách).

*Telo, ktoré fyzicky vnímame a cítime,
je iba jednou z častí našich tiel, ktoré sú
tvorené ako vonkajšie obaly, okolo toho
„nášho“ (teda fyzického) tela.*

Vo vonkajších častiach (nebudem ich teraz rozpisovať, ľahko si nájdete definície aj rozbor, sú dostupné všade) sa nachádza celá naša informačná „data-banka“ údajov. Vecí prežitých, zamýšľaných, budúcich, minulých. Sú tvorené časticami informácií zviazanými s časticami energií.

Tomuto vonkajšiemu obalu tela sa hovorí aj energeticko-informačné pole.

Takéto pole je aj okolo každého zvieraťa, každej rastliny (v zjednodušenej forme), okolo nerastov, živej vody... (v ešte zjednodušenejšej forme).

Tieto polia sú navzájom poprepájané, miestami sa navzájom prelínajú a neustále medzi nimi prebieha výmena informácií a energií.

Pri stretnutí ľudí sa polia vzájomne prepletú a najskôr si na podvedomej úrovni „čítajú dáta“. Niekedy (občas) vedome, inokedy skôr pocitovo. Určite ste stretli niekoho, z koho ste mali hneď na prvý pohľad zlý pocit. Alebo naopak, dobrý. Alebo ste mali pocit, že sa už odniekiaľ poznáte (a možno sa aj poznáte, no nie z tejto reality/života).

A možno ste z toho človeka mali neopodstatnený strach (ktorý určite z niečoho vyplýval, verte mi, nič nie je len tak, z ničoho nič).

Popri čítaní dát energia sonduje, či si kúsok uchmatne z iného pol'a, alebo naopak doplní druhému pol'u chýbajúcu časť (zapláta diery). To je vtedy, ak s niekým veľmi súcítame, dobrovoľne mu odovzdávame časť svojej energie. Naopak, ak niekomu napríklad závidíme, kradneme mu časť jeho energie.

Určite ste veľakrát v živote zažili situáciu, že ste niekoho stretli a zarozprávali ste sa. Ľudia sme rôzni.

Niektorí ľudia z nás počas rozhovoru dokážu vytiahnuť kúsok (alebo aj kusisko) z našej energie (niekedy to robia vedome, inokedy celkom nevedome).

Po takom rozhovore sa cítime ako umlátení, zoslabnutí, veľakrát s pocitom smútku, strachu, depresie (to ak sme na výmenu za našu časť energie dostali ako „darček“ niečo z energie druhej osoby).

Inokedy sa zasa naopak stretneme s človekom, ktorý nás počas rozhovoru nabije energiou, dobrou náladou, smiechom.

Najlepší prípad je, ak sa stretnú dvaja s dobrou energiou, ktorú si obaja počas rozhovoru vzájomne ešte viac dobijú a vylepšia.

Niektorí ľudia sú veľmi korisťní. Svoje pole majú deravé ako rešeto, zo všetkých dier im uniká životodarná energia, tak si ju jednoducho stále kradnú u druhých. Veľmi dobrou taktikou na lúpežný prepád je umelé vyvolanie súcitu (citový upír), alebo strachu, či hnevu.

*Vo všetkých prípadoch ide o vyvolanie
pozornosti.*

*Možno ste si všimli, že ak nás niekto nahnevá a
podarí sa nám doslova vybuchnúť, ten, čo nás
dobiela vytočil, sa náhle upokojí. Dostal totiž
to, čo chcel. Náš výron energie, vo chvíli nášho
výbuchu. Čím viac besnieme, tým sa spokojnej-
šie usmieva. A my sa po chvíli cítime ako
vyžmýkaný citrón...*

Naopak, pozornosť spojená s láskou nabíja obe strany pozitívnou energiou, svetlom, silou. Energiou, ktorá sa znásobí energiou z okolia. Vesmír je nevyčerpatel'ný zdroj energie, nemusíme ju kradnúť druhým.

Navyššie žiaden skutok nezostane nepotrebaný. Ani ten zlý a ani ten dobrý :-).

Veľmi veľa ľudí bojuje o energie. Nielen ľudia, ale aj rôzne psychické stavy nás pripravujú o naše baterky. Všetky negatívne emócie nám energiu uberajú. Naopak, všetky pozitívne emócie a situácie nám dodávajú novú šavu.

*Sme ako baterky, ktoré sa dajú dobiť aj vybiť.
Keď sa vybijú celkom, nastáva koniec
existencie v tejto rovine bytia.*

Ešte by som mala napísať jednu vec. Sú bytosti z iných rovín bytia (tých rovín je veľa a sú rôzne), ktoré sú viac energetické a niektoré sa živia energiami nášho strachu, bolesti, chorôb, nešťastia. Stretla som ich a verte mi, nie je o čo stáť...

Spôsobov, ako tento stav dosahujú, je viac. Skúste nad tým porozmýšľať.

◀▶ **Láska je len slovo...**

Tak sa volá jeden známy román od spisovateľa Johanna Maria Simmela. Ja osobne som tento román nečítala.

Román Láska je len slovo má dobré čitateľské recenzie. Neviem, prečo som si názov tohto románu zapamätala, keď som ho ani nečítala. Možno preto, lebo som už v názve našla rozpor, ktorý vo mne uložil danú emóciu.

*Láska totiž nie je len slovo. Láska je
najsilnejšia energia, ktorá hýbe celým
vesmírom. A slovo nie je len slovo,
slovo je tiež veľmi silná energia.*

Veľa ľudí však uverilo tomu, že láska je len slovo... nedokážu sa totiž napojiť na energiu lásky a teda neveria tomu, že je reálna. Pre nich je len slovom. A slovo pre veľa ľudí neznamená NIČ. Pretože nepoznajú jeho silu. Takže teraz pekne po poriadku.

Ako sa všade píše, je veľa druhov lásky: materinská, láska k blížnemu svojmu, partnerská, láska k zvieratám, prírode, rodičom, telesná láska, sebaláska, láska k všetkému okolo, jedlu (pardon, toto je už skôr závislosť) a iné druhy lásky.

Ako vnímam lásku ja? Čo je pre mňa láska? Keď si odmyslím tie jednoduchšie formy lásky, tak univerzálna láska pre mňa znamená všetko okolo mňa, aj vo mne, celý priestor.

Je to energia, ktorá všetko vyplňa, spája, presvetľuje. Je to ako more, akurát s iným médiom, teda energiou namiesto vody. Láska je všetko. Aj keď sa hnevám, aj keď nenávidím, zúrim, trieskam. Láska som ja, ty, oni, mravec, deti, voda, slnko, kopec...

Zistila som, že sú ľudia, ktorí sa nedokážu napojiť na energiu lásky, ale navonok chcú pôsobiť na okolie ako bytosti, ktoré sú stelesnenou láskou. V preklade, jednoducho potrebujú pozornosť (a teda energiu).

Poznám veľa takých ľudí, hlavne žien, ktoré sa snažia pôsobiť veľmi duchovne a láska-vo.

Tvária sa milo, tajomne, učenlivo, nadpozemsky a komunikáciu (rozhovor, alebo mailovú správu) končia väčšinou slovami „s láskou“ ... a meno (meno si každý doplní).

Keď vidím v správe napísané „s láskou“, zostávam vždy v pozore. Veľakrát je totiž láska v takomto prípade použitá iba ako slovo.

Pisateľka samotná už tak láskavo nevyzerá (muži nezvyknú takto „blbnúť“, že by sa podpisovali s takýmto dôvetkom – iba ak by išlo o super zamilovaný osobný odkaz :-)).

Navonok sa teda dotyčná láskomilka môže tak tváriť, ale mňa neobalamutí. Pomaly je môj výskum v tomto smere štatisticky preukazný (štatisticky preukazný je výsledok najmenej ôsmich vzoriek – to si pamätám ešte z čias, keď som robila vo výskume).

Ja teda neviem. Keď je človek žijúci v láske, vtedy je sám láska. Láska ho osvetľuje, rozžiaruje zvnútra a vidno to navonok. Taký človek svieti. Žiari a v jeho prítomnosti sa cítime príjemne, hrejivo, dobre. Oči takého človeka sú láskavé, žiarivé, šťastné. Na takom človeku hneď vidno, že láska pre neho nie je len slovo a nepotrebuje to teda nikomu pripomínať.

Nie, teraz nepíšem o štandardnej zamilovanosti, nie. Áno, aj vtedy človek žiari, ale inak :-). Vtedy zamilovane žiari aj vďaka hormónom (to je jedno akým, v štádiu zamilovanosti je ich veľa v pohotovosti).

Počas tohto života som sa naučila jednu veľmi dôležitú vec.

Nedá sa milovať svet a ostatných okolo mňa, pokiaľ nedokážem milovať samu seba.

Pokiaľ sa mám rada/rád a som vyrovnaná/vyrovnaný sama/sám so sebou, prijímam sa taká/taký, aká/aký som (so všetkými chybami a nedostatkami), keď dokážem do seba prijať (alebo lepšie napísané v sebe rozsvietiť) lásku ako takú, vtedy dokážem lásku rozdávať aj okolo seba. Teda, lepšie povedané, rozdáva sa sama.

Inak to jednoducho nefunguje.

Môžem sa tváriť akokoľvek preduchovnene a láskavo, aj tak to nefunguje bez seba prijatia.

Pozor, netreba si mýliť obetovanie sa pre druhých s láskou. Zrada samého seba, potláčanie vlastných potrieb na úkor služby druhým nie je o láske.

Takže, čo mi z toho vyplýva?

Ak chceme mať okolo seba lásku a láskavý svet, ako prvé a jediné, čo pre to môžeme a musíme urobiť, je, že začneme od seba. Ja sám/ ja sama seba MÁM RÁD/ MÁM RADA...

Potom sa začnú okolo nás diať zázraky. A láska nebude pre mnohých len slovo...

❖ Mágia slova

Kedysi, veľmi dávno, som čítala útlú knižočku, ktorá písala o mágii slova. Samozrejme, čítala som veľmi veľa kníh, kde sa o tomto z môjho pohľadu fenoméne písalo a píše, ale tá malá útlá knižočka s mäkkou väzbou mala niečo do seba.

Už si nepamätám, čo konkrétne sa v nej písalo (mám ju odloženú niekde medzi ostatnými knihami v nekonečnom rade našich políc), zapamätala som si z nej vtedy niekoľko podstatných (pre mňa) myšlienok.

Myšlienok, ktoré som neskôr pozorovala.

Jedna z tých myšlienok bola o tom, že slovo je veľmi silná energia.

Energia, s ktorou nedokážeme vedome pracovať. Väčšinou.

Takže teraz k mojim pozorovaniam.

Určite ste každý zažili situáciu, keď sa slovom dá druhého raniť, posmeliť, odrovnať, roznežniť, rozzúriť, motivovať, zachrániť, zabiť... slovo dokáže vyvolať celú škálu rôznych vnemov a situácií.

Slovo môže byť ostré ako meč, ale vieme ním aj ťahať medové motúzy popod fúzy.

Slovom dokážeme doslova skoro všetko. Slovo môže byť nevypovedané, vypovedané, napísané. So stúpajúcou energiou.

Najviac energie má slovo napísané, najmenej nevypovedané. A ešte, samozrejme, záleží na tom, koľko emócií, aký náboj dáme my sami do slova.

Zasa platí, čím je väčší emotívny náboj v slove, tým má väčšiu silu.

Hovorením zo seba vydávame energiu slov, ktorú pokiaľ nehovoríme, dokážeme kumulovať v sebe.

Nie nadarmo sa hovorí, že hovoriť je striebro, mlčať zlato. V dávnych dobách dokonca kandidáti slávnej Pytagorovej školy museli na skúšku dva roky mlčať. Mlčaním sa v adeptoch kumulovala počas roka energia nebývajúcej sily a tiež to bola skúška preverenia charakterov.

Takých mlčiacich skúšok bolo (a je) v histórii viac.

Pozitívne formulovaným slovom dokážeme veľa pozitívnych vecí, ale aj naopak. Zlé slovo je veľmi deštruktívne.

To si veľakrát neuvedomujú naši lekári, ktorí narábajú s predpokladanými diagnózami ako s hotovými ortieľmi. Veľakrát oni sami vyriešeným ortieľom urobia krížik nad hlavou svojich pacientov...

Tiež sa hovorí, že „zlé jazyky“ hovoria. Alebo „kto mlčí, ten svedčí“. Je veľmi veľa rôznych porekadiel a citátov z dávnejších dôb, ktoré naznačujú, že v minulosti ľudia (alebo niektorí zasvätení) vedeli veľmi dobre, ako funguje mágia slova.

Tiež kedysi platilo, že SLOVO JE ZÁKON.

Ja osobne to tak vnímam stále. Pre mňa je slovo stále zákonom. Či písaným, alebo nepísaným. Čo raz vo forme slova vyšlem z môjho vnútra do priestoru, alebo k niekomu, to tam zostáva a žije. Nikam to nezmizne.

O tom veľa ľudí nemá ani potuchy. Narábajú so slovami veľmi povrchne. Veľakrát používajú navzájom si protirečivé tvrdenia. Sľubujú, čo nemôžu splniť, alebo ani vôbec nemajú v úmysle splniť.

Alebo len tak kvákajú do vetra bezduché reči. Plytvajú svojou energiou (túto činnosť často a rada vykonávam aj ja, ako predstaviteľka ukecaného nežnejšieho pokolenia).

Slová, vety a energia z nich sa kumuluje v priestore. A účinky z tejto energie zostávajú prilepené na nás samých. Vyslaná energia najskôr putuje k tomu, komu bola určená, aby sa vrátila k nám, ako tvorcom naspäť.

Nie nadarmo sa hovorí „ako sa do hory volá, tak sa z hory ozýva“...

Toto keby vedeli naši politici, dávali by si veľký pozor na to, čo rozprávajú a hlavne, čo nasľubujú.

Preto je pre mňa slovo zákon. Lebo slovo JE ZÁKON.

Nebolo to ani pre mňa vždy také jednoznačné, to by som klamala. Keď som bola mladšia (oveľa mladšia) a hľadala som samu seba, prešla som si rôznymi obdobiami, kde sa mi striedali fázy spravodlivosti a aj skúšania, kam až môžem zájsť. Samozrejme, s patričnými dôsledkami.

Všetci sa stále vyvíjame. A všetci skúšame polohy tohto sveta. Aby sme ho mohli patrične posúdiť. Ten svet a aj tie jeho polohy.

Nemám žiaden pocit autority, ani rešpekt k našim štandardným písaným zákonom. Hlavne, keď sú produktom nízkych pudov (prepáče zákonodarcovia, nevedela som to inak slušne nazvať).

Naopak, väčšiu váhu prikladám slovu vyslovenému alebo napísanému úprimne.

Keby ste videli, aké energetické hady vystupujú z úst človeka, ktorý práve klame...

Raz som to videla. Nebol to pekný pohľad.

Nie nadarmo sa kreslí had, ktorý nahovára na faloš a klamstvo. Veľmi veľa symboliky je preberanej do obrazov.

*Veľa slov, veľa informácií je zakliatych
v obrazoch a symboloch. Dávno sme zabudli,
čo nám chcú povedať. Do slova a do písma.*

◀▶ O strate ženskosti a strate mužskosti

Nebudem písať o tom, čo sa deje vo svete, opíšem, čo pozorujem okolo seba.

Pozorujem, že veľmi veľa žien si naberá na svoje plecia mužské starosti, my ženy si častejšie obliekame a nosíme „nohavice“. Teraz som to myslela skôr

obrazne, ako sa hovorí, kto nosí v rodine nohavice, ten je tým živiteľom rodiny, čo v minulosti býval prevažne chlap.

Tiež sa lepšie cítim v pohodlných rifliach, ale toto je o niečom úplne inom. Je to o prevrátení polarít. Mužskej v ženách a ženskej v mužoch.

Každý z nás v sebe nosíme obe zložky. Ženskú aj mužskú. Jedna z nich je vždy tá prevládajúca. Nie, teraz nepíšem o druhotných pohlavných znakoch, podľa ktorých sa rozlišujú dievčatá od chlapcov.

Teraz píšem o vnútornom mentálnom nastavení duše a jej vonkajších prejavoch. Niečo si prinesieme do vienka, a niečo si posilňujeme pôsobením vnútorných a vonkajších faktorov.

Ktorú polaritu dokrmujeme, tá získava silu a možno aj prevahu. A to sa, samozrejme, týka všetkých polarít okolo nás a v nás... Matrix nechce, aby sme sa krásne dopĺňali ako jin a jang, pretože nechce, aby zapadol kľúč do zámku v našej pomyslenej bráne na slobodu.

A preto nechce, aby sme boli spoločnosťou krásnych, kreatívnych, inšpirujúcich, jemných vnímavých žien so silne vyvinutou intuíciou, ktorú by sme aktívne používali (naopak, roky nás za to upaľovali na hranici).

Ani aby sme boli vzornými matkami, manželkami, milenkami, sestrami, dcérami, ktoré dokážu vytvárať a udržiavať rodinné teplo a harmóniu (keďže samy sme vystresované, však áno).

Tiež nechce, aby naši muži boli samostatní, silní, rozhodní, statoční, hrdinskí, schopní zabezpečiť rodinu, pracovití... pretože by nám ženám mohli byť silnou oporou.

A na to všetko, nedajbože, aby sme aj ženy aj muži spolu vytvárali krásnu dualitu nielen občas, ale trvalú, v rámci ktorej by sme si navzájom dopĺňali naše vrodené ženské a mužské danosti a tým vytvorili silnú bytosť z dvoch.

Dualita ženy a muža. Ženskej ženy a mužského muža. Každý vloží to svoje najlepšie a ten druhý to s radosťou a láskou prijme.

Ako keď do ručnej svetelnej baterky vložíme dve tužkové baterky. Každú inou stranou. Plus aj mínus spolu, ale na inej strane. Svetlo začne svietiť až vtedy, keď sa polaritty spoja. Vtedy vytvorí svetlo, ktoré otvára brány všetkých našich väzení. Matrix to nechce, pretože to by znamenalo koniec hraníc matrixu.

A preto sa nás všemožne snaží zmiast'.

Nahovára nám, že ženy a muži sú rovnakí, a je (aj v zamestnaní) jedno, či určité miesto zastáva muž, alebo žena. Tuším je na to aj výraz „rovnosť pohlaví“, dokonca sa za to aj bojuje.

Naočkovali nám feminizmus, pričom veľmi veľá zástankýň tohto hnutia ani samy nevedia, o čo tu vlastne na pozadí beží.

Máme byť silné, chlapské, pracovať ako vól a vydržať ako kôň. Popri tom rodiť, vychovávať deti (vychovávať?), udržiavať chod domácnosti...

Muži, naopak týmto prichádzajú o významnú časť svojich možností. Tým zasa matrix našepkáva, že je normálne biť sa so ženami o svoje pozície (inak z pohľadu energií čisto mužské pozície).

Aj preto sa naši gentlemani strácajú, pretože sme vlastne konkurencia, s ktorou bojujú...

Muž, ktorý nemá možnosť byť zasadený v svojej mužskej energii, stráca svoju mužskosť aj mužnosť (doslova a do písma...). Prestane byť lovcom, stáva sa pasívne loveným. A zároveň vnútorne nešťastným a nespokojným. Vedome, aj nevedome...

Matrix sa raduje, a pretože vlastní aj farmaceutický priemysel, tak milým zoslabnutým mužom hneď podsúva „pomoc“ v podobe „zázračných tabletiiek“ (nie náhodou je v reklame na tieto zázraky červený čert).

A to už ani nehovorím o množstve ženských hormónov, ktoré odchádzajú ako vylúčený zvyšok ženskej hormonálnej antikoncepcie alebo substitučnej liečby dolu kanalizáciou do čističiek, ktoré hormóny (a iné prímеси) nedokážu z vody odstrániť.

A tak sa akože vyčistená voda s prídavkom hormónov dostáva naspäť k nám v podobe pitnej (pitnej?) vody z našich vodovodných kohútikov.

Do tiel dostávame s pitnou vodou silnú zmesku nežiaducich prímеси, hormóny sú len jednou súčasťou.

Čo to robí s našimi telami si môžeme iba domýšľať. Aj čo to robí s mužskou populáciou. Na ich telá ženské hormóny pôsobia tak, že našich svalnácov zženšťujú. Naopak, zasa naše krehké ženské telá sú pôsobením rôznych faktorov viac hranaté.

V populácii rastie okrem iného neplodnosť. Chápete tie súvislosti? Toto má, samozrejme, aj ďalšie pokračovanie, ale to je zas na samostatnú kapitolu...

Pravdupovediac, ani sa mužom nečudujem, že nemajú záujem o svalnaté, mužsky pôsobiace náprotivky, alebo uťahané, upracované polovičky, ktoré celé dni riešia v práci mužské záležitosti, aby prišli domov a prepli sa do „ženského módu“. Až také superženy zasa nie sme...

Bud' nám naši drahí muži dovoľte byť v našich ženských energiách a my zasa na oplátku dovoľíme, aby ste vy boli v tých svojich mužských (samozrejme, s vašou a aj našou výdatnou pomocou), alebo bude celý svet hore nohami... (ako teda už aj hore nohami je).

Ked' sa ženy a muži nebudeme vzájomne podporovať v našich podstatách, ktoré vedia krásne spolupracovať a dopĺňať sa, je už iba druhá možnosť. Budeme spolu bojovať a mínať svoju drahocennú energiu vo vzájomných bojoch.

A o to presne ide! Zamestnať nás vzájomnými bojmi a nie spolupracou... Čím väčšie bojisko a väčšie boje, tým menej času, energie, síl a chuti máme na to, aby sme zmenili svet okolo seba.

Pozorujte, ako je to v prírode. Sme jej súčasťou, až tak veľmi sa neodlišujeme. V prírode je samček ten, kto sa snaží samičku zapáčiť a upútať jej pozornosť.

V prírode, keď sa bijú, tak sú to dva (alebo viaceré) samčeka o vyhliadnutú samičku.

Nevidela som, aby sa tĺkli samičky o samčeka a už vôbec som nevidela, aby spolu samičky medzi sebou súťažili, ktorá je silnejšia, rýchlejšia (športové preteky a zápolenia), aby si samček vybral tú najrýchlejšiu a najsilnejšiu (a väčšinou naj svalnatejšiu, s najväčšou „dávku“ mužskej energie).

V prírode sa pretekajú medzi sebou samčeka a aj to za účelom zaujatia pozornosti samičky (aspoň z mojich pozorovaní som vyvodila tento vedecký múdry záver).

Samozrejme, neopisujem bitky v rámci postavenia v rebríčku hierarchie, tá je aj u zvierat, a aj medzi samičkami. Ale tam tiež nevyhráva jedinec, ktorý má najviac papierových bankoviek a je inak slabý, vetvý a bezduchý, ale najsilnejší jedinec, aby mohol ochrániť a viesť svorku, krdeľ, rodinu, spoločenstvo...

Teraz, keď už vieme, čo je za tým (teda aspoň čiastočne, nechcela som zamotávať situáciu ďalšími cibul'ovými šupkami, teda vrstvami), môžeme sa slobodne rozhodnúť, ktoré energie budeme v sebe kultivovať.

My, dievčatá môžeme ženskú energiu v sebe viac kultivovať peknými kreatívnymi aktivitami ako hudba, tanec (ale nie tvrdá hudba a tanec!!!), maľovanie, prechádzky v prírode, počúvaním svojej intuície (v tom sme vážne dobré), okrášľovaním seba a svojho okolia, liečením, bylinkami, rastlinami, záhradou, domácnosťou, výchovou našich detí. Je veľa iných ženských tvorivých činností, ktoré nás viac zjemnia a uzemnia v našej ženskosti.

Naši milí muži zasa môžu pre nás narúbať a nanosiť drevo (žartujem, môžete nás nosiť na rukách), môžu pre nás majstrovať, vyrábať, zostrojovať, vyšpekulovať, vypočítať, vystrúhať, vybehať, zarobiť, ochrániť, zachrániť, zabezpečiť, uloviť, rozosmiať, priniesť, čo nám na očiach budú vidieť :-).

Ja viem, žena manažérka dokáže zarobiť pre rodinu materiálne zabezpečenie, ale ZA AKÚ CENU... viem, o čom teraz píšem. Trvalo mi roky, kým som pocho-
pila niektoré veci...

*Spolu môžeme rozsvietiť svetlo. Okolo seba,
aj v nás :-). Spolu môžeme otvoriť zamknuté
dvere. Ako zámok a kľúč, ktorý zamyká
a odomyká.*

◀▶ Rodina – základ života

Pamätám si, že takto nás to kedysi učili v škole. Ja viem, bolo to už veľmi dávno, ale táto časť učiva sa mi v posledné roky opäť veľmi vynára.

Základom rodiny ako jednotky je mama, otec, deti. Rozšírenú časť tvoria starí rodičia a ostatné blízke príbuzenstvo.

Výučba pokračovala výpočtom kladov, prečo je pre zdravý vývoj silného jedinca potrebné, aby bola základná jednotka v uvedenom zložení a stabilná. Pretože (ako si pamätám), len stabilná a silná rodina vychová pre spoločnosť stabilného a silného jedinca... Učili sme sa to pomaly ako poučky.

Hm... ak to teda hlavy pomazané takto kedysi zadefinovali a my deti sme sa to učili v škole, kladiem si otázku, prečo sa to teraz deje úplne naopak...

Prečo nám médiá ukazujú obrázky „šťastnej rodiny“, v zložení mama + mama + dieťa, alebo otec + otec + dieťa. Niečo sa pokazilo v tom štáte dánskom... alebo je to zámer?

Nie, vôbec nie som puritánka a ani som nikdy nebola. Každý nech si ľúbi koho chce, ale nechápem, prečo by takto zmodifikovaná rodina mala fungovať ako vývojový vzor pre dieťa/deti.

*Deti všetko do seba nasávajú ako špongia
a prostredie, v ktorom vyrastajú, veľmi
formuje ich ďalšie fungovanie v živote.*

Poznám jedného chlapca, ktorý keď bol maličký, vyrastal niekoľko rokov iba s mamou, bez chlapeckého vzoru. Dnes je z chlapca veľký šikovný muž, ale nikdy sa nenaučil cikať s inými chlapcami do pisoára. Jednoducho sa hanbí a zatvorí sa radšej do uzavretej kabínky, pretože keď bol vo veku, kedy sa chlapci učia s otcom čúrať spoločne postojáčky, bol bez mužského vzoru...

*Zamýšľam sa... ako naučí napríklad rodina v zložení mama + mama + chlapec,
čúrať chlapca do pisoára spoločne s inými mužmi?*

Hovadina?

Ale príkladov na to, čo všetko naučí dieťa otec a čo všetko dá ako svoj vzor mama, je veľmi veľa. Príkladov, ktoré treba zažiť v detstve, inak si následky so sebou nesieme po celý život.

Koľko takých je a my ich nevidíme?

A čo to vysoké číslo „single“, teda slobodných mužov a žien? Je veľmi veľa mladých ľudí v zrelom veku, ktorí sa vôbec neponáhľajú zakladať si rodinu. Je ich čoraz viac.

Rodí sa stále menej detí. Deti, čo sa predsa len narodia, majú veľmi malú šancu, že v čase dospelosti budú s rodičmi tvoriť jednu rodinu. Rozvodovosť stúpa, podľa štatistik každé druhé manželstvo končí rozpadom.

Veci (ani vzťahy) sa neopravujú, pokazené sa mení za nové.

Všetko je postavené na hlavu, deti nemajú pocit istoty. Ako by ho aj mohli mať, keď samotní rodičia nemajú pocit istoty?

Je to zámer, aby sa rozbil koncept silnej rodiny, z ktorej by mohli vychádzať do života silní a samostatní jedinci?

Pribúda počet nešťastných ľudí, stúpa kriminalita a násilie.
Množstvo osamelých ľudí sa zvyšuje každým dňom. A to ešte nezarátavam
vnútornú osamelosť...

Materskými a inými príspevkami sa podporuje pôrodnosť v sociálnych ro-
dinách našich rómskych spoluobčanov, ktorí z vd'aky a prebytku voľného času
a nespracovanej energie devastujú okolie.
Naopak, priemerná mladá rodina s dvomi deťmi (štandard) si z príspevku led-
va kúpi plienky.

Silná rodina = základ života...

*Je to všetko v nás, čo všetko a nakoľko si ne-
cháme rozbiť... starí Slovania za najsilnejšiu
jednotku považovali RODinu a svoj ROD.*

◀▶ **Mládež naša, tys' držiteľkou rána...**

Tak nejako sa začínala báseň, ktorú sme sa kedysi povinne učili v škole...
Napísal ju Pavol Országh Hviezdoslav, pokiaľ sa dobre pamätám.

*Áno, je to presne o tom. Aké návyky a programy do seba nasajeme
v detstve, tie sa potom s nami „vlečú“ celý zvyšok nášho života
(a často ešte ďalej).*

Teda, čo do detí investujeme (nemyslím teraz v peniazoch, ani v hmotných
statkoch), takú generáciu vychováme a to nám v dospelosti vráti na naše „staré
kolená“.

Ak naše deti nenaučíme súcitu, zodpovednosti, láske, sebaúcte, samostatnosti,
vzájomnej komunikácii, nedáme im možnosť kreatívne skúmať svet okolo seba
a vyjadrovať sa, tak máme, ako sa hovorí, „po chlebe“.

Môžeme namietat, že ani s nami sa život nemaznal, tak prečo by sme sa teda
mali teraz trhať... Pretože sa nám raz všetko vráti ako bumerang!

*Generácia našich detí zabudla medzi sebou
komunikovať, namiesto priateľov majú
facebook a iné virtuálne siete, namiesto
knihy televízor alebo počítač. Prírodu skoro
nepotrebuje, majú „dokonalejší“ virtuálny
svet... Z lesa je strašiak v podobe komárov,
kliešťov a iných prírodných „bubákov“.*

Napíšem teraz vystrihnutú scénu zo života našej, vtedy 10-ročnej dcéry.

Bola v piatom ročníku základnej školy (navštevovala okrem prvých troch
ročníkov alternatívnu waldorfskú školu v Bratislave). Medzi ňou a jedným
chlapcom z ročníka vyššie preletela iskra a tak si dohodli „detské rande“.

Dcéra sa ma opýtala, či súhlasím, aby sa s kamarátom na chvíľu stretla po
škole na detskom ihrisku.

Poznáte predsa tie detské lásky... musela som súhlasiť :-).

Prišla som v dohodnutý čas pre dcérku na detské ihrisko a čo nevidím.

Obe deti sedeli vedľa seba na detskej preliezačke so zapichnutými očami – nie
do seba, ale do iných SMART... (preklad slova smart z angličtiny je šikovný).

**Každý hľadel do svojho mobilného telefónu a vzájomná komunikácia
prebiehala výmenou SMS správ medzi telefónmi, teda medzi obomi
deťmi, ktoré sedeli pol metra od seba.**

No, čo k tomu dodať... my sme v detstve behali celá tlupa detí po uliciach.
Chodievala som bežne s odrenými kolenami, lakťami, rozbitým nosom (keďže
som večne na niečo liezla).
Zablatení až za ušami, ale šťastní.

Nie, nechcem obhajovať svet z čias môjho detstva, v žiadnom prípade. Len
chcem povedať, že sme ako deti vedeli tráviť voľný čas spolu. Spoločnými hra-

mi. Nie ako dnes, ulice sú pusté, pretože mládež vysedáva nad virtuálnymi svetmi s virtuálnymi kamarátmi.

Musím si položiť otázku... komu tento stav vyhovuje? Deťom? Rodičom? Spoločnosti? Matrixu???

Kto potrebuje, aby z detí rástli bytosti bez schopnosti vzájomnej komunikácie, dávajúce prednosť virtuálnej izolácii pred fyzickou spoločnosťou svojich rovesníkov?

Nuž môj osobný postreh je, že ten, komu tento stav vyhovuje, potrebuje naprogramované izolované bytosti bez vlastnej vôle a životných návykov. Nesocializované navzájom a nepoznajúce spojenie s prírodou a sebou samým. Rodí sa veľa detí, ktoré majú veľmi silné schopnosti. Odvedenie ich pozornosti má slúžiť na to, aby nikdy neprišli na to, aké sú vlastne silné, tvorivé, samostatné. A nebezpečné pre matrix...

Direktívne šablónovité školstvo je ďalší z nástrojov, ktorý slúži na vytváranie bytostí, ktoré nevybočia z vopred určeného rámca.

Ako bábkové marionety...

◀▶ Slovenský dôchodca

Na jednej strane naša mládež, na druhej strane naši dôchodcovia. Prečo o nich píšem?

Pred mnohými rokmi som bola ešte ako zamestnanec jednej z najväčších nadnárodných IT korporácií služobne v Las Vegas. Las Vegas je veľké kasíno, postavené v púšti. Jedna veľká herňa, slúžiaca na vyťahovanie peňazí prostredníctvom kasín, hracích automatov (ešte aj na letisku), všade, kam oko dohliadne.

Pochodila som kus sveta, ale v Las Vegas ma zarazila jedna skutočnosť – všetky herne, kasína, rulety, hracie automaty, boli plne obsadené hrajúcimi sa dôchodcami. Americkými, nemeckými, francúzskymi, anglickými... proste dôchodcami zo „Západu“.

Dôchodcovia si do Las Vegas prišli užiť a minúť štedrý dôchodok.

Bolo mi z toho vtedy veľmi smutno. Niežeby som im to nedopriala. Bolo zaujímavé sledovať ich, ako sa hrajú, boli ako roztapašné odrastené veľké deti. Skôr mi bolo smutno z toho, keď som ich porovnávala s dôchodcami na Slovensku...

Už asi tušíte, na čo narážam.

Slovenský dôchodca nemá v očiach detskú radosť, že si môže konečne na staré kolená začať užívať plody svojej celoživotnej práce. Naopak. Slovenský dôchodca má v očiach strach.

Slovenský dôchodca má v očiach strach. Veľký smrteľný strach. Strach z toho, čo ho čaká.

Strach o budúcnosť, strach o prežitie, strach, či si bude môcť zo slovenského dôchodku kúpiť jedlo, zaplatiť strechu nad hlavou, alebo či bude mať dostatok financií na svoju poslednú cestu. Z posledných zvyškov ľudskej hrdosti nechce nikomu a hlavne svojim deťom zostať na starosť.

Je mi to veľmi ľúto. Väčšina našich dôchodcov má totiž napriek rôznym telesným slabostiam stále bystrú a čulo rozmyšľajúcu hlavu. Uvedomujú si veľmi dobre, v akej sú situácii.

Uskromňujú sa, ako sa len dá, už si nekupujú žiadne zbytočnosti. Väčšina prestala cestovať. Nie preto, že by to nedovoľovalo telo, ale peňaženka. Prázdna...

Je to veľká hanba. Ale nie pre dôchodcov, ale pre systém, ktorý z ľudí po skončení produkčného veku urobil vyžmýkané, nepotrebné, ustráchané citróny.

Slovenské „Las Vegas“...

Systém je nastavený tak, že namiesto zaslúženej odmeny pre pracujúcich občanov, ktorí celý život systému slúžili a svojou prácou ho vlastne podporovali, podporuje radšej nepracujúcich neprispôsobivých občanov a iných prista-hovalcov (dnes populárne slovo imigrantov).

Systém je, nazvem to mierne, nedokonalý, to vie dnes už asi každý (samozrej-me, okrem tvorcov – iba ak by to bol zámer).

Ja už dávno viem, že v čase, keď príde môj dôchodcovský vek (aj keď sa hra-nice stále posúvajú, ktovie koľkokrát ešte dovtedy), kasa s „mojím“ dôchod-covským účtom už bude načisto prázdna.

Viem o tom a preto sa ani nezúčastňujem žiadneho dôchodkového „sporenia“ a ani iných „pyramídových hier“.

Viem, že nefungujúci systém sa o mňa nepostará, ako sa o mňa ani nikdy ne-staral (pokiaľ odo mňa niečo, samozrejme, nepotreboval). Vytratila za z neho totiž úplne „človečina“.

Prečo o tom píšem? Pretože som vždy mala slabosť na starých ľuďí. Vedela som, že sú vo veku, keď potrebujú veľa síl na zmierenie sa so svetom a sebou samými.

Keď potrebujú prehodnotiť všetko, čo v tomto živote prežili. Všetky skúšky, školy života. Vedia, že už nemajú veľa času a síl opraviť pokazené.

Naši rodičia sú však vo veku, keď napriek slabším telesným schránkam môžu slúžiť mladším ako studnice poznania. Tak, ako to bolo kedysi, keď sa starí ľudia necítili takí opustení a nepotrební.

Starí ľudia v dávnych dobách Slovanov (a nielen Slovanov, inak „primitívne“ kmene si svojich predkov uctievali dodnes) boli zdrojom prežitých múdrostí. Dožívali medzi svojimi. Uctievaní, potrební, dôstojne a bez strachu z toho, čo príde. Rada starších bola najuznávanejšia autorita. S najväčším množstvom prežitých skúseností a múdrostí.

Žijeme vo veľmi čudnej dobe a na čudnom mieste. Mládež sme prestali učiť vnímať spolupatričnosť s druhými a prírodou, a dôchodcovia zasa na druhej strane opustene a zbadačene čakajú na konečnú stanicu. Všetci sa cítia veľmi osamelo.

*Pritom by stačilo tak málo... aj bez
nefungujúceho „nesystému“. Spojiť naše srdcia
do jedného väčšieho, spoločného...
Školstvo kolabuje, naše deti nemá kto učiť.
Na druhej strane máme našich rodičov
a prarodičov s prežitými skúsenosťami,
ktoré nemajú komu posunúť.
Staré dobré znalosti nám vymierajú spolu
s odchodom ich nositeľov.*

*Verím, že raz sa medzi nás stratená človečina
vráti. Verím, že raz sa vráti zašlý lesk a radosť
do očí našich predkov. A nielen do ich očí...*

◀▶ Kult tela

Každý vek má svoj kult tela.

Vykopané staré sošky venuší (napríklad Věstonickéj) nám svojím tvarom ukazujú, že ideálom ženskej krásy tej doby bola plodná matka (nebudem sa rozpisovať, tieto sošky videl asi každý).

Iná doba nám zasa dávala za vzor bucl'atých anjelikov, ženy aj mužov.

Dnešná doba, čo mám možnosť sledovať v tomto živote, sa počas niekoľkých rokov zmenila.

Od cieľavedomých hranatých pionierov a pionierok, cez vyšportované kultu-ristické telá plné svalovej testosterónovej hmoty podporenej umelými ras-tovými hormónmi, až po karikatúry plné vylepšení od plastického chirurga.

Zo všetkých billboardov, reklám, reklamných plagátov, televíznych programov, časopisov, novín, na mňa vyskakujú sporo odeté dievčatá, ktoré sa pýšia hlavne tým, že niektorú časť svojho tela majú umelo napumpovanú umelou hmotou (samozrejme mäkšej konzistencie, ale umelou).

Inú časť tela majú zasa naopak odsatú rôznymi metódami liposukcie. Aby to bolo vyvážené, však áno, aby bola „rovnováha“, tak niekde na tele sa uberie a na inom mieste zasa pridá...

Táto móda mi vzdialene pripomína výrobu umelých kyborgov – umelých ľudí. Zatiaľ bez pridávania technických súčiastok, ale podľa vzdialených informácií, aj na tom sa už pracuje.

Na takto prerobenom ľudskom tele ja osobne nenachádzam vôbec nič prirodzené a ľudské. Samozrejme, nemusíte so mnou súhlasiť, opisujem iba svoje osobné postrehy a vnútorné vnímanie okolia.

Nemusím ani písať, že všetky mainstreamové médiá nám vnucujú názor, že takéto telá sú krásne a k takej kráse by sme sa mali snažiť priblížiť, pretože iba ten, kto vlastní také telo je žiaduci pre okolie (zámerne som napísala vlastni...).

A tak sa baby, dievčatá, ženy, babičky blážnia za vidinou umelých nafúknutých tiel a niektoré sú dokonca schopné investovať veľký kapitál na to, aby tento „ideál krásy“ dosiahli (samozrejme umelou cestou, veď kto by sa dnes namáhal).

A o to práve ide... okrem snahy opäť nás niečím „zmysluplným“ zamestnať, ide aj o to, profitovať z kozmetického priemyslu, plastickej chirurgie a v neposlednom rade následkov z chémie a zákrokov...

Len aby sme, nedajbože, nechceli byť sami sebou a spokojní. Aby sme sa, nedajbože, nezačali mať radi takí, akí sme, s telom, aké nám nadelila príroda. Aby sme, božechráň, nezmenili životosprávu za zdravší spôsob života... aby sme, aby sme...

A čo naši chlapci, muži?

Tým zasa matrix zadefinoval mužský ideál krásy. V poslednej dobe niečo medzi mužom a ženou, alebo ani žena, ani muž (okrem brady, ktorá sa začala v pos-

ledných rokoch objavovať, ktorá nás má priblížiť viac k moslimským krajinám – všetko má svoju príčinu).

Matrix vlastní všetky hlavné mainstreamové médiá (médiá hlavného prúdu). Všímajte si, ako nám podsúvajú, že hybrid medzi mužom a ženou (teda ani žena ani muž, a nie naopak aj muž aj žena), model transvestita, je vlastne nekonvenčný ideál krásy. Conchita Wurst ako víťaz (alebo víťazka???) v súťaži Eurovízia... bola veru pre viacerých silná káva. Možno TO „víťazKO“ je správne. Inak preklad pseudonymu Conchita Wurst je zaujímavý.

Conchita je slangovo zo španielčiny nadávka ženského lona a Wurst je po nemecky párok, klobása... No, niekto si z nás robí srandu...

Odvtedy sa častejšie v reklamách, na billboardoch, v tlačенých printoch objavujú obrázky modelov s vytrhaným, upraveným obočím, s vyholenou a napomádanou hrud'ou.

So zženštilým správaním a pohybmi. Ale na vyváženie, zasa s upravenou bradou a flanelovou košľou... Nejak o mi to nejde k sebe. A vám?

Medzi druhotné znaky samcov, teda výsledkom pôsobenia testosterónu (samčie pohlavný hormón) je okrem iného väčšie ochlpenie tela – teda brada, fúzy, zarastená hrud' (prípadne aj chrbát), nohy, ruky, hrubé obočie. A prirodzené samčie feromóny.

To je samec. Ako lev samec má hrivu. Ako jeleň parohy. To je príroda a prirodzenosť. Tak to vnímam. Nevie, čo by povedala levica na leva, keby si dal oholiť hrivu a napomádal sa. Asi by bola riadne zmätená.

Na podvedomej úrovni sme aj my ženy zmätené z toho, ako sa chlapci snažia prekryť samca v sebe.

Ale keďže je to neprimrodzené, tak potom robia ramená inak. Niekedy sa snažia nasilu si vydobyť svoje samčie postavenie. Alebo si ho kúpiť. Pritom by úplne stačilo, keby boli prirodzení takí, akí sú (nehovorím, že by sa mali prestať umývať a kúpať, len to preboha nie!).

V každom prípade dnešný kult tela nás ženie ďaleko od nás samých a od našej prirodzenosti. Je na nás si to začať všímať a je na nás to zmeniť. Keď zostane každý sám sebou a začne sa mať rád, máme túto bitku vyhranú :-).

*Krása človeka nie je v jeho dokonalom tele,
ale v duši a vo vyžarovaní, ktoré okolo
seba vysIELa.*

❖ Sebaláska po druhýkrát

„Miluj blížneho svojho, ako seba samého...“. Hm, zamýšľam sa nad týmto výrokom... Mnoho ľudí nemá rado samých seba (inak naučiť sa to patrí k tým najťažším lekciám), tak ako majú milovať zvyšok sveta?

Viete, že naučiť sa mať sa rád a akceptovať sa takí, akí sme (bez masiek), je jedna z najťažších úloh?

Z môjho pohľadu druhou najťažšou úlohou je schopnosť odpustiť. Ale nemyslím odpustiť iba slovne ako pózu, ale tak naozaj, vnútorne.

A ešte ťažšie je odpustiť samým sebe... za to, že robíme chyby, za to, že nie sme dokonalí, za to, že sa nemáme radi, za to, že sme sa rozhodli narodiť sa v tomto svete (áno, bolo to naše rozhodnutie).

Stále si nastavujeme zrkadlo a naše okolie nám ho nastavuje tiež. V zrkadle však vidíme len to, čo chceme vidieť a nevidíme, čo je za zrkadlom...

Aj ja som si prešla vývojom. Tiež som do zrkadla niekolkokrát narazila hlavou, tiež som v ňom videla rôzne strašidlá a príšery, o ktorých som sa domnievala, že som to ja. Alebo naopak, utekala som od svojho obrazu, pretože som si myslela, že ma niekto naháňa.

Dnes viem (a teda trvalo mi to dosť dlho, kým som na to prišla, teda vlastne, kým som tomu uverila), že najdôležitejšie je to, čo si o sebe myslím ja sama.

*Som jedinečná, neopakovateľná.
Som ORIGINAL a preto som vzácna. Aj keď
nedokonalá (ved' kto je dokonalý?), ale úžasná
v tej podobe, ktorú práve nosím (ved' aj
Picassove diela sú nedokonalé a aké sú
drahé, no nie?)*

Žiadna naklonovaná kópia. Som to proste JA. Originál idúci proti prúdu s otvorenými očami, kým ostatní spia.

Každý z nás je jedinečný neopakovateľný originál. Tak prečo sa „opíčieme“ po vzoroch a dobrovoľne vytvárame uniformné klony bez tváre? Anonymná masa spiacich tvárí. L'ahko ovládateľných tvárí.

Lepšie je stratiť sa v dave? Je to ľahšie, pravda... To preto, že si neveríme, radšej sa schovávame za chrbát druhých.

Tiež sa občas cítim bezpečne schovaná tak, aby ma nikto nevidel a nepočul. Aby som mohla iba tíško pozorovať.

Preto nie je pre mňa ľahké vyliezť so svojej ulity a byť v prvej viditeľnej línii, ale potrebujem sa s vami podeliť o svoje myšlienky. Aby som si to niekedy nevyčítala, že som veci videla inak a nikomu som o tom nedala vedieť.

A možno týmto niekoho motivujem, aby tiež vyšiel zo svojej ulity. Aby sa otočil, vyzliekol svoju uniformu, otvoril oči, pohladkal svoju dušu a... vykročil oproti davu.

Nepotrebujeme, aby niekto druhý potvrdzoval naše kvality. To my sami tomu potrebujeme uveriť. Sami seba pochválime, povzbudíme, pohladkáme, povieme si, že sme úžasní, jedineční, šikovní, krásni.

Vy sami rozžiarte svoje oči a uvidíte, ostatní sa radi pridajú :-). Mám to vyskúšané, funguje to.

Tiež som kedysi chcela meniť svet spôsobom naruby. Zmením sa, keď sa zmeníte vy všetci okolo mňa! Preto som taká smutná, zlostná, neprívetivá...

(vyberte si podľa toho, čo sa na vás hodí), lebo vy, moje okolie ste takí, že ja sa MUSÍM správať takto!

Poznáte to, však? A zistili ste tiež, že to vôbec nefunguje? Lebo ja už som na to prišla.

Keď chcem zmeniť svoje okolie, musím najskôr zmeniť samu seba a keď sa mi to podarí, tak okolie sa k mojej zmene pridá samo. Moje okolie sa začne bez výzvy meniť prirodzeným spôsobom.

Znie to ako zázrak, však?

Zmeniť sa dokážeme až vtedy, keď si odpustíme všetky naše „nedokonalosti“ (čo je to nedokonalosť, môže byť pre iného naopak pridanou hodnotou, všetko je iba uhol pohľadu) a prehrešky minulé, súčasné a aj budúce :-).

Keď sa začneme akceptovať a mať sa radi takí, akí sme, keď sami sebe odpustíme, zistíme, že sme odpustili aj ostatným, ktorí nám niekedy ublížili (všetko sa deje pre niečo, nič nie je bez príčiny) a že svet je zrazu nejaký krajší a svetlejší.

Zrazu zistíme, že naše telo začalo reagovať na našu zmenu tým, že je zdravšie, začneme sa zbavovať rôznych ochorení, posilní sa naša imunita, naša chuť do života. Zlepší sa nám spánok.

Prestaneme si devastovať svoje telo nezdravými vecami (alebo aspoň znížime frekvenciu), pretože nemá zmysel sa trestať, keď už nie je trestaný ani trestajúci...

Všetko okolo nás sa postupne vyčistí, ako keď sa začnú trhať oblaky po búrke a začne presvitať slniečko. Aspoň tak to pripadalo mne, keď som prechádzala zmenami. Opisujem to teraz tak, ako som to vnímala ja sama.

Veľ a vecí som vnímala aj dovtedy, niektoré som v sebe zámerne potláčala. Zmenu som vnímala tak, ako keby mi niekto sňal posledný závoj z očí.

Začala som vnímať ten závoj na očiach druhých. Nie, nikto nie je v svojej najhlbšej podstate zlý. Len nevidí.

Právo má také pravidlo: „neznalosť zákona neospravedlňuje.“ V tomto prípade je určitá analógia, ale s tým rozdielom, že neschopnosť vidieť veci také, aké naozaj sú, vysvetľuje veľ mi veľ a vecí a konaní.

*Viera v seba, sebaláska, akceptovanie samého seba a odpustenie sú jedny z najsilnejších nástrojov na akúkoľvek zmenu.
Vyskúšajte si to, funguje to.*

◀▶ Sme multidimenzionálne krásne bytosti

Veľ a ľuď si myslí, že sú len malými bezmocnými červíkmi hmýriacimi sa v nejakých splaškoch, z ktorých nie je úniku.

Boli by veľ mi prekvapení, keby zistili, že je to úplne inak.

Sme multidimenzionálne bytosti, nachádzajúce sa vo viacerých dimenziách (rozmeroch, svetoch, časoch...) súčasne.

Znie to veľ mi komplikovane, však? Skúsím to trochu priblížiť veľ mi zjednodušeným spôsobom.

Pomôžem si pritom jednou názornou pomôckou, ktorú som kedysi veľ mi dávno čítala ako vysvetlenie, čo je to jednorozmerný, dvojrozmerný a trojrozmerný priestor. Dočítala som sa, že jeden rozmer tvorí čiaru. Iba jeden rozmer definujeme dĺžkou, ktorá tvorí jednorozmerný vesmír. Ľudia alebo iné bytosti by v jednorozmernom svete vyzerali iba ako bod alebo čiarka. Mali by totiž iba jeden rozmer. Dĺžku.

Dvojrozmerný priestor je plocha. Napríklad plocha papiera. Plochu tvoria dva rozmery. Šírka a dĺžka. Bytosti v dvojrozmernom svete by boli ploché ako plocha.

Dvojrozmerný priestor v sebe zahŕňa nekonečné množstvo jednorozmerných svetov, teda rôznych čiar, ktoré môžu byť hoci kde na ploche. Môžu sa križovať, môžu byť rovnobežné, alebo úplne nezávislé, bez akéhokoľvek prieniku. Teda v dvojrozmernom svete (ploche papiera) môže byť veľ mi veľ a jednorozmerných svetov (teda čiar).

Bytosť z jednorozmerného sveta nedokáže pochopiť dvojrozmerný svet, pretože si nedokáže predstaviť plochu. Dokáže „uvažovať“ iba v lineárnych čiarach. Nedokáže si ani predstaviť, že by sa jej vesmír mohol prelínať, alebo pretínať s nejakým iným. Či už s inou čiarou, teda jednorozmerným svetom, alebo že je jej vlastný vesmír iba prienikom dvoch plôch v sebe, ktoré vytvoria čiaru.

Nepochopiteľné.

A takto môžeme pokračovať ďalej.

Sme pri trojrozmernom svete, teda „našom“ štandardnom svete, aký vidíme. Je tvorený troma rozmermi, dĺžkou, šírkou a výškou.

Trojrozmerný svet tvorí trojrozmerné telesá. Teda aj my, bytosti v tomto svete máme tri rozmery.

Prienik dvoch trojrozmerných telies je plocha a tiež prierez telesa plochou je plocha, teda dvojrozmerný priestor.

Takto môžeme ísť stále vyššie. Prienik štvorrozmerných svetov je trojrozmerné teleso. Môžeme to byť aj my sami v tomto telesnom a telesovitom svete.

Veľmi ľahko dokážeme pochopiť náš trojrozmerný svet, aj všetky nižšie svety pod ním. Teda dokážeme si predstaviť a pracovať s plochou i s čiarou.

Čo si už nedokážeme predstaviť svojimi trojrozmernými zmyslami nášho tu a teraz trojrozmerného tela, sú svety s viacerými rozmermi, ako je ten „náš“ trojrozmerný. Aby som bola presná, tieto svety zložené z viacerých rozmerov dokážu matematicky vypočítať najlepší fyzici tohto sveta.

Je veľmi ťažké pochopiť vyššie svety zmyslami, ktoré majú možnosti a obmedzenia daného sveta.

Napadlo mi teraz jedno prirovnanie.

Predstavte si, že zoberiete do ruky papier a nastoknete si ho na palec. Veľká trojdimenzionálna bytosť, teda my (dimenzia = rozmer) s prienikom dvojdimenzionálneho papiera na prste veľkej bytosti a množstvom jednodimenzionálnych prienikov v dvojdimenzionálnom prieniku.

Už som vás dokonale domotala? Asi áno, ale neviem to jednoduchšie vysvetliť, nie je to vôbec jednoduchá téma.

Predstavme si, že rovnako ako naše telo tvoria živé bunky, máme v sebe aj nižšie bytosti s menšími dimenziami. Sú to stále časti nášho ja, ale v nižších dimenziách.

Na priereze nášho prsta, na ktorom máme nastoknutý papier, si predstavme, že žijú bytosti prsta, ktoré sú ploché, teda majú iba dva rozmery.

Týmto plochým bytostiam asi nevysvetlíme, že sú vlastne iba súčasťou nášho prsta. Že ten kruh (diera v papieri) sú vlastne oni, ale zároveň aj my...

A takto si to teda predstavujem ja sama. Že aj naše telá tu a teraz sú iba také súčasti väčšieho celku, iba takým trojrozmerným malým prienikom vo väčšom a viacrozmernom vesmíre.

V iných, viacpočetných dimenziách.

To, že si to nedokážeme predstaviť, neznamená, že to tak nie je. Fyzikálne a matematické výpočty to dokazujú.

Citliví ľudia vnímajú, že sme niečo viac ako naše telá a že môžeme vnímať viac realít. Aj súčasne.

A že nie sme malé nesvojprávne stratené červíčky v obrovskom oceáne nejakých splaškov, ktoré vôbec nechceme.

Naše možnosti presahujú možnosti chápania nášho trojrozmerného mozgu, pretože je to teleso s výškou, dĺžkou a šírkou.

Pokiaľ sa dokážeme naladiť na svoj „zvýšok“ vo vyšších svetoch, potrebujeme mať na to vieru, nádej a lásku, teda otvorenú myseľ a srdce.

Keď sa spájame s našou vlastnou časťou, našou vyššou podstatou, ktorá je pre nás nepochopiteľná a nechopiteľná, pretože sa nachádza vo svetoch s väčším počtom rozmerov, otázka znie... s čím sa to vlastne spájame...?

*Podľa mňa so sebou samými. So svojimi
časťami. So svojou jednotou..., so svojím
božstvom, ako to nazývame. To božstvo je
v nás, sme to my sami... či?*

Naozaj k tomu nepotrebujeme žiadnych prostredníkov. Poznáte hru na telefón, ktorú sme hrali, keď sme boli malé deti? Na začiatku radu sme povedali vetu, ktorú sme pošepkali svojmu susedovi, ten zas svojmu a ten zas ďalej... až prišla skomolená správa k poslednému v rade...

*Nepotrebujeme žiadne pompézne stavby,
žiadne vonkajšie chrámy, žiadnych guru,
ani kňazov. Každý nosí svoj vlastný chrám
v sebe. My sme stavby, my sme chrám.*

Sme to my sami, kto sa vie a môže najlepšie spojiť s nami samými.

Môj muž už pozná, kedy hovorím za seba a kedy hovorím (ako to nazývam ja) v spojení so svojou množinou. Keď hovorím za seba, nazvala som si to, že hovorím „Ja-Ja“ (teda hovorím ako trojrozmerná), v spojení so svojou podstatou hovorím za „My-Ja“ (vtedy dokážem hovoriť o veciach, o ktorých nemám ako vedieť štandardným spôsobom...).

Neupadám do žiadnych tranzov. V podstate, ak ma dobre nepoznáte, nepoznáte, kedy hovorí Ja-Ja a kedy My-Ja...

Každý to dokáže. Stačí tomu uveriť... Nie sú to anjeli. Som to ja sama-nesama.





◀▶ Aké požičaj, také vráť – pod lupou je zdravie.

Vyzerá to ako slogan z minulosti. Neverili by ste, ako to naozaj funguje.

V preklade to znamená, že čo do okolia, vesmíru, rodiny, práce, záľub, vzťahu, zdravia... (doplňte si, kto chce, čo chce) vyšleme, akú energiu, sily, emócie, vklady (doplňte si opäť podľa seba), taká sa nám vráti naspäť. Ako bumerang.



Zdravie

Nemusíme tomu veriť, napriek tomu to funguje nezávisle od našej vôle alebo nevôle. Veľakrát tomu neveríme (teda niekto tomu neverí vôbec), a potom sa čudujeme, ako nás ten život občas „prefacká“. No, keď sme ho pred tým my sami nakopali...

Niektorí ľudia sa stále iba čudujú.

Krmia svoje telá odpadom (či už mentálnym, alebo v rámci p-otravín, alebo oboje) a potom sa čudujú, že ich telá kolabujú.

Zlý výrobok! Kričia mnohí, mysliac tým svoje pokazené telá! Nekvalitný produkt!

Nie, nie je to o tom...

Naše telá sú dokonalé, také, aké sú a máme ich také preto, lebo nás majú niečomu naučiť. Aj keď sú občas nejakým spôsobom poškodené, aj tak sú dokonalé (nakoniec sme si ich také kedysi sami vybrali, pretože boli nadizajnované na naše vibrácie, poslanie, karmu, skúsenosť... ale o tom nebudem teraz písať...).

Veľa závisí aj od našej starostlivosti. Staráme sa o autá, leštíme kapotu, mobily nosíme v rôznych ozdobných puzdrách, aby sa nepoškriabali.

A čo robíme s našimi telami?



Zámerné ich devastujeme všetkými možnými spôsobmi v očakávaní, že sa opravia samy (veľakrát to aj telá pre nás urobia). Aby sme ich zasa mohli pokaziť, poškríabať, potlačiť, otráviť, predierkovať, zašpiniť (vyberte si, škála nášho sebaničenia je široká).

Potom prideme za lekárom s prosbou OPRAV, čo som pokazil/a. Aby som mohla kaziť ďalej...

Zázračné tabletky to istia, lekári naberajú na vážnosti, už pomaly sami seba pokladajú za nadľuď (česť výnimkám). Bodaj by nie, keď sme im dali moc a pocit vládnutia nad našimi pokazenými telesnými a duševnými skrinkami. Mnohí už aj zabudli, čo je to tá Hippokrato-va prísaha...¹⁰

Počet lekárov, ktorí zabudli, prečo sú lekármi a že vlastne ich hlavnou úlohou je uzdraviť a nie liečiť (ale to by už nebolo o biznise, však?) neustále rastie. Mnohí ani nevedia uzdraviť, lekárske fakulty ich naučili iba liečiť, pardon – predpisovať rôzne chemické medikamenty.

Ako by aj nie, keď lekárske fakulty sú financované zo zdrojov farmaceutickej mafie, ktorá si týmto vlastne sama vychováva svojich obchodných zástupcov z radov mladých lekárov. Najlepšie tých s hypotékou... to sú totiž najlepší a najposlušnejší vazali...

Západná štandardná medicína zámerné „rozkúskovala“ človeka na mnoho malých kúskov, ktoré „lieči“ samostatne, izolovane a bez nadviazania na zvyšné časti. Ako keby človek nebol jeden celok. Jedna časť sa lieči, aby sa „liečením“ pokazili ostatné časti. Lekári liečia iba ten svoj kúsok a veľakrát ostatné kúsky berú ako „konkurenčné“. Ved' tie lieči zasa niekto iný, no nie? A najlepšie je spolu ani vôbec nekomunikovať!

Človek nie je zmes rôznych kúskov.

Človek je ucelená bytosť, jeden harmonický celok, súčasťou ktorého sú okrem orgánov, duše, aj ďalšie telá... (nechcem teraz vôbec zachádzať do myšlienky, že sme vlastne multidimenzionálne bytosti...).

¹⁰ *Sľub, ktorí skladajú lekári a prisahajú v ňom poskytnutie zdravotnej pomoci...*

Je mi naozaj ľúto poctivých lekárov, ktorí to s nami pacientmi myslia naozaj úprimne a majú naozaj snahu nás aj naučiť, ako nepoškodzovať samých seba.

Títo poctiví lekári sa totiž už celkom strácajú v armáde ziskuchtivých (alebo nevedomých) bielych plášťov. Biela armáda v plášťoch namierená proti nám – akurát zbrane sú trochu iné.

Čím ďalej, tým viac sa ukazuje bezcitnosť, s akou k nám pristupujú.

Ani oni sami si neuvedomujú, že aj pre nich platí „aké požičaj, také vráť“ a že aj oni sami budú raz skladať účty, aby sa vyrovнала rovnica „má dať – dať“.

Lebo tak je to v našom svete zariadené. Rovnováha energií musí byť. Keď niekde zoberiem, niekde zoberú mne. Keď niekde dám, niekde dajú aj mne. Keď ublížim, ublížia aj mne... a je úplne jedno, na ktorú stranu venujem úder alebo lásku, a je tiež úplne jedno, z ktorej strany a kedy sa mi vráti odplata. Pozitívna alebo negatívna.

Keďže však už vieme, že lekári ani „farma-mafia“ nemajú záujem, aby sme boli zdraví, zoberme svoje zdravie do vlastných rúk. Ved' nakoniec je iba NAŠE.

Starajme sa o naše telá a naše psyché a vráťme si zdravie vlastnými silami. Nie je to také ťažké, verte mi.

Naše telá majú neuveriteľnú regeneračnú schopnosť a len čakajú na to, aby nám mohli bezchybne slúžiť.

Pretože telá slúžia našej duši ako skafander, ako vozidlo, ktoré jej umožňuje pohybovať sa v tomto priestore.

Ako sa teda môžeme starať o svoje telá a duše? Ako môžeme zobrať zodpovednosť a starostlivosť o svoje zdravie do vlastných rúk?

Nechcem skĺznuť do nejakého kliše vypočítavaním, čo všetko sa smie a čo všetko sa nesmie. To určite nie.

Okrem toho, každý sme iný. Čo niekomu pomôže, inému môže uškodiť.

Na trhu je nekonečné množstvo rôznych odporúčaní a rád, väčšinou navzájom protichodných.

Mne sa najviac osvedčilo počúvať vlastné telo, ktoré má svoju vlastnú dokonalú inteligenciu.

Počúvam, čo mi hovorí moje telo. Čím som staršia, tým sa snažím viac počúvať. Nebolo to tak vždy. Aj ja som svoje telo devastovala a spoliehala som sa na jeho rýchlu obnovu.

Teraz, keď som staršia a možno aj múdrejšia, počúvam svoje telo viac. Už sa totiž nedokáže tak rýchlo spamätať z mojich výstrelkov. Už ho jednoducho musím viac počúvať, inak ma rýchlo, ako sa hovorí, preplieska.

Napodiv, nikdy som nebola taká zdravá, ako teraz. Je to paradox, ale u mňa platí rovnica, že čím som staršia, tým som zdravšia (klop klop). Matematicky vyjadrené, som taká „nepriama úmera“.

Alebo čím viac svoje telo počúvam, tým som zdravšia. Tu platí zasa priama úmera :-). Aj napriek nižšej schopnosti regenerácie buniek, vzhľadom na celkový vek môjho tela.

Naozaj to funguje, veľa vecí som si „opravila“ a ešte veľa častí čaká, kým ich opravím. Zvyknem hovoriť: „keď budem väčšia, tak si to opravím...“

Hm, už som veľké dievča, tak som začala. A čo vlastne so sebou robím v rámci opravovania svojej telesnej konštrukcie?

❖ *Základom všetkého je pozitívne myslenie (nie, nie je to póza, tú nemám rada...), pretože ako sa hovorí, všetky choroby a telesné problémy majú svoj prvotný základ v hlave. Nemusíte tomu veriť, ja verím a je na tom postavená veľká časť môjho sebaopravovania.*

- Znižujem množstvo jedov vo svojom tele. Toto je veľmi dlhý výpočet, ale v skratke: snažím sa znížiť množstvo jedov, na ktoré mám dosah, teda množstvo jedov v p-otravinách, ktoré do tela dostávam, v kozmetike, v odevoch (množstvo toxických jedov sa nachádza v látkach, odevoch, ktoré sa tam dostali pri spracovaní, farbení...), čistiacich prostriedkoch...
- Znižujem množstvo jedov v informáciách... áno, aj zlými informáciami sa môžeme priotraviť.

Ako a čo robím, aby som minimalizovala vplyv matrixu na svoje telo?

Čítam zloženia p-otravín, vyhýbam sa supermarketom (pokiaľ sa dá), pestujem plody zo záhrady prírodným spôsobom bez použitia chémie, nekonзумujem lieky (niekoľko rokov, ale nebolo to tak vždy), v prípade akútneho zníženia imunity sa liečim bylinkami (vlastnými), nepoužívam štandardnú kozmetiku ani čistiace prostriedky, pečiem a varím domácu stravu, nejem mäso (občas ryby, ale aj to je iba otázka času, kedy vypustím aj ryby), snažím sa kupovať základné potraviny od lokálnych pestovateľov, o ktorých viem, ako pestujú, chodím často do prírody.

Nepozerám televíziu, nečítam správy, vyhýbam sa negatívnym ľuďom a informáciám...

Občas cvičím. Jogu, naťahovanie, lukostrelbu, koncentráciu. Robím, čo ma baví, mám veľa pozitívnych koníčkov. Vyhladávam spoločnosť pozitívnych ľudí a oni vyhládávajú moju. Zaujímam sa o pekné a konštruktívne veci okolo seba.

Veľa spím. Úprimne verím tomu, že všetko je v mojich rukách a hlave.

Ja viem, aj keď som výpočet veľmi zjednodušila, aj tak je toho veľa. Jednoduchšie je dať si tabletku, alebo ešte lepšie niekoľko tabletiiek. Naraz. Na každý problém jednu.

V konečnom dôsledku to však jednoduchšie nie je. Tabletky iba potláčajú príznaky, ale neliečia príčinu. Pokiaľ príčinu a príznaky neustále potláčame nejakými tabletkami, organizmus sa časom zrúti.

Hm, tak nie je predsa len lepšie započúvať sa do svojho vnútra a zmeniť svoj pohľad?

*Môže nás vyliečiť iný pohľad na nás samých.
Každý z nás môže byť ústrednou postavou
„zázračného vyliečenia.“ Nie je na tom totiž
vôbec nič zázračné, je za tým prirodzená
schopnosť nášho organizmu, ktorému
dovolíme, aby sa prejavil.*

Keď to funguje u mňa, funguje to určite u každého z vás (nie som jediná, kto zbral zodpovednosť za svoje zdravie do svojich rúk).

Ja viem, je ľahšie hodiť zodpovednosť na lekára – vylieč ma, oprav ma, ako skúmať vnútorné pochody tela a duše, hľadať súvislosti a vyliečiť sa vlastnými silami.

Každý má v sebe schopnosť uzdraviť sa, len tomu treba uveriť a treba s touto informáciou aktívne pracovať.

◀▶ Chémia a naša voľba

Hovorí sa, že svet sa pretechnizoval. Ja zasa vravím, že svet sa prechemizoval.

Chémia je všade okolo nás aj v nás.

Teraz nemyslím chemické prvky a chemické zlúčeniny, z ktorých je zložený náš organický aj neorganický svet. Myslím, že mi rozumiete, čo v tomto kontexte chápem pod pojmom chémia.

Píšem teraz o tých agresívnych chemických jedoch, ktoré nás pomaly otravujú a zabíjajú.

Všetci veľmi dobre vieme, staršia generácia sme sa to učili ešte v školách, že existuje druh zbraní hromadného ničenia, ktoré sa volajú chemické zbrane. Ničia hlavne život, ale zachovávajú budovy, infraštruktúru, techniku... Yperit bol

jednou z nich, ak sa dobre pamätám. Testovali sa pôsobenia rôznych zbraní. A ešte stále sa testujú.

Už v dávnej minulosti sa ľudia zabíjali rozličnými jedmi. Väčšinou priemiešanými v jedle a nápojoch.

Pokiaľ nechcel byť páchatel' veľmi nápadný a smrť mala vyzeráť ako dôsledok nejakého dlhodobého chronického ochorenia, tak sa jed do potravy pridával v menších množstvách. Takých, aby nezabil hneď, ale aby pomaly spôsobil otravu a deštrukciu organizmu, na konci ktorej bolo zlyhanie orgánov a smrť.

Toto všetci veľmi dobre vieme. Z dejín, histórie, filmov, kníh.

V každej dobe v dejinách ľudstva bolo zabitie druhého človeka považované v slušnom svete za zločin.

Žijeme vo veľmi čudnej dobe.

Lietadlá nad našimi hlavami prášia rôzne formy hliníka s báryom a inými škodlivými látkami a ani sa to nesnažia zakryť (nie, nie je to konšpiračná teória, dajte si do vyhl'adávača slovo „chemtrails“ a skúste mať pritom otvorenú myseľ a pozorovať oblohu).¹¹

Do pôdy sypeme pre zmenu zasa my veľké kvantá priemyselných hnojív a rôznych jedovatých postrekov namierených proti množeniu a šíreniu prírody (často z neznalosti, pretože návody na používanie nám klamlivo uvádzajú, že „prípravok nie je škodlivý“).

Zásoby vody sa zmenšujú a tie, ktoré sú, obsahujú taký chemický a hormonálny kokteil, za ktorý by sa nemuseli hanbiť ani v chemickom laboratóriu.

V legálne ustanovených obchodoch nám legálni dodávatelia predávajú tovar napus-

¹¹ OSN a niektoré nadácie podporované Billom Gatesom (inak je zaujímavé sledovať aktivity tohto svetového ľudomila), podľa dostupných zdrojov pripustili „sprejovanie“ z lietadiel, ktoré vraj má za úlohu vytvoriť vrstvu zabraňujúcu globálnemu otepľovaniu planéty...

Švédske noviny Katrineholms-Kuriren (2012) informovali, že Pernilla Hagbergová ako prvá politička priznala, že nemiznúce čiary po lietadlách na oblohe „chemtrails“ sú jedovatým koktailom chemických látok, vírusov a ťažkých kovov, ktoré sa následne hromadia vo vode a pôde a všetkom živom.

Občas majú odvahu o čiarach na oblohe informovať aj naše médiá, napríklad TV Prima, TV JOJ...

tený jedom, ktorý nás pomaly trávi a spôsobuje nám od rôznych zdravotných problémov pomalé, ale isté zlyhávajúce orgánov, na konci ktorých stojí... konečná.

To je jedno, po čom siahne naša ruka: p-otraviny sú plné chemických aditív, či už sú to farbivá, príchute, alebo konzervačné látky. Základné plodiny na výrobu p-otravín sú zasa geneticky modifikované, a rastú len pomocou chemických postrekov a priemyselných hnojív.

Kozmetika zasa používa na svoje vstrebávanie náš najväčší orgán – pokožku. V podobe krémov, voňaviek, sprejov, antiperspirantov, šampónov, zubných pást a mnohých iných.

Samozrejme ako inak, plné škodlivej chémie.

Šaty sú vyrobené z ropných derivátov a farbené toxickými farbivami.

Takto by som mohla pokračovať zdravotníctvom, liekmi...

Áno, je nás na tejto zemeguli veľa, tvrdia niektorí. Treba zredukovať počet hladných krkov.

A niektoré známe postavičky sa aj zapájajú do programu (pokiaľ sami dokonca nie sú tvorcami daných programov) na redukcii a optimalizácii počtu ľudí na našej planéte. Tieto informácie sa dajú ľahko vyhľadať. Ešte tam sú.

Pomalá genocída v réžii zločineckej partie psychopátov, držiacich v rukách oprat. Hranice štátov neexistujú, tie sú tu iba pre nás. Zatiaľ...

Že bláznim? Áno, môže to tak navonok vyzeráť, ale žiaľ iba vidím za roh... tak rada by som sa mýlila...

Nie, nechcem vás strašiť. Nikoho. Naopak.

Je dobré o niektorých veciach vedieť. A je dobré vedieť aj to, že máme možnosť voľby.

Niektoré veci nevieme ovplyvniť (v tejto chvíli), ale mnohé môžeme.

Prinajmenšom môžeme pozorne čítať zloženia na tovaroch (aj keď výrobcovia našli spôsob, ako niektoré látky v zložení šikovne ukryť!).

Ale aj to je dobré vedieť. Že pokiaľ nie je agresívna chémia uvedená ako zložka tovaru, neznamená to, že tam nie je. Môže to znamenať, že iba **nie je uvedená, alebo je schovaná pod nejaký iný, menej nápadný názov. Je dobré si naštudovať všetky „vynaliezavosti“, ktorými nás potravinársky priemysel krmi.**

Je dobré vedieť, že určitú „dávku“ jedov do našich tiel dostaneme tak či tak, pretože celá príroda je svojím spôsobom už zamorená (to nie je žiadne tajomstvo).

Tiež je dobré vedieť, že naše telá sú aj napriek neuveriteľnej schopnosti obmeny a regenerácie schopné zvládnuť a zneutralizovať iba určité množstvo chemických jedov a teda potrebujú našu pomoc.

Naším telám môžeme pomôcť tým, že budeme pozorne čítať zloženia tovarov a budeme si vyberať čestných dodávateľov (to posledné asi pomôže najviac).

Najlepšie preverených, lokálnych.

Máme veľa šikovných ľudí, kedysi bola naša krajina sebestačná vo vlastných potravinách, ktoré sme dokonca ešte aj vyvážali. A nebolo v nich vôbec toľko chemických jedov ako je to dnes.

Mali sme veľa šikovných remeselníkov, pre ktorých bola stavovská česť pracovať v určitom odbore a odvádzali kvalitnú a krásnu prácu.

Či už to boli obuvníci, krajčíri, tkáči (áno, aj sme tkali nádherné látky z prírodných materiálov bez chémie), keramikári, pekári, cukrári, kováči, strechári, murári... a mnoho iných.

Boli aj rodinní lekári a pôrodné babice. Bylinkári, liečiteľia, učiteľia, pestovatelia, chovatelia. Áno, žijeme v inej dobe, svet sa zmenil.

Ale zručnosti našich predkov nie sú ešte celkom zabudnuté. Už v minulosti väčšina našej domácej produkcie išla na vývoz (export).

Tak prečo nevyrábať, nedopestovať, nedochovať produkty a potraviny doma? Lokálne? A bez chemických jedov? Pomocou poctivých ľudí?

Sledujem, že v poslednom čase opäť vzrastá záujem o pôvodné remeslá a znalosti.

Z môjho pohľadu nepotrebujeme dovážať šaty z Bangladéša, kde ich pre nás šijú deti v nel'udských podmienkach, aby boli u nás predané (myslím tie šaty) za cenu, ktorá je silne podhodnotená (zľavy 70 percent vo výpredajoch nám našepkávajú, aký je obchodný rabat na takomto tovare).

Áno, máme veľa šikovných ľudí, tu a teraz. A náš dopyt po našich produktoch môže roztočiť pozitívnu špirálu výroby od našich domácich výrobcov.

A z našich výrobcov zasa našou voľbou a výberom môžeme podporovať tých, ktorých výrobky sú kvalitné, poctivé a bez chemických jedov a iných čertovín.

Máme to šťastie, že sme sa narodili v krásnej a plodnej krajine. Je iba na nás, či ju celkom zničíme (sme na najlepšej ceste to urobiť), alebo budeme spolupracovať s prírodou, zachránime, čo sa zachrániť ešte dá – a teda AJ SEBA.

To, čo budeme kupovať, používať a konzumovať je NAŠA VOĽBA.

Či si budeme zvyšovať množstvo chémie v našich telách je tiež naša voľba.

Či budeme svojím dopytom podporovať domácu produkciu je tiež iba naša voľba.

Či budeme aj naďalej devastovať našu krásnu krajinu je tiež iba naša voľba.

◀▶ Choroby ako odkaz tela

Dnes je veľa dostupných informácií, ktoré hovoria o tom istom: a síce, že choroby a bolesti sú vlastne rečou nášho tela (ja by som skôr napísala našej duše), ktoré nás svojím jazykom upozorňujú, že *niečo niekde v nás nie je v rovnováhe*.

Stará dobrá čínska aj ajurvédská medicína to veľmi dobre poznajú.

Okrem toho vedia, že v tele máme okrem tých viditeľných dial'nic tvorených cievami, kosťami, nervami, svalmi, hormónmi, lymfou, kožou a inými organickými telesnými sústavami aj tie, ktoré nevidíme.

Vedia, že s telom a v tele úzko spoluúčinkujú energetické dráhy a energetické uzly. Riadia energetické procesy v našich telách. Tieto energetické toky moderná medicína vôbec neregistruje.

Ďalšia nie menej dôležitá oblasť sú vzájomné prepojenia jednotlivých skupín orgánov a telesných skupín.

A aby toho nebolo málo, ešte je tu veľmi dôležité prepojenie medzi našou mysl'ou, naším duševným stavom a našimi myšlienkami.

A toto všetko dohromady s človekom ako BYTOSŤOU a nie nemocným (nie mocným = bezmocným) tvorí v celostnej holistickej medicíne jeden celok.

Som veľmi rada, že aj niektorí naši lekári sa pomaly zobúdzajú z ťažkého farmaceutického sna a začínajú si uvedomovať, že je niečo choré v štáte dánskom... (ako sa hovorí).

Veľmi dobrým príkladom je lekár Ján Hnízdil zo susedného Česka, ktorý zahodil za hlavu prax štandardného lekára a začal robiť osvetu medzi ľuďmi, ako sa vyliečiť iným prístupom k liečeniu a k sebe samému. Krásna je jeho kniha Zaříkávač nemocí.

(Inak, ja stále vnímam Česko a Slovensko ako jeden štát, pretože sme spolu vyrastali.)

Tak, ako mne kedysi začalo dochádzať, že chemické postreky v prírode proti škodcom, monokultúrne pestovanie a veľkochovy sú zhubné a dnes sa nebojím ich nazvať až zločinné, tak si aj tento lekár uvedomil, kam ľudstvo dohnalo štandardná medicína a že štandardné lieky a očkovacie látky sú „chemické postreky pre naše telá“.

Kedysi dávno, keď človek prišiel za lekárom s bol'avým kolenom, ten sa najskôr pozrel namiesto kolena na ľadviny, či správne pracujú. Pretože naše kolena sú previazané s činnosťou našich ľadvín.

Alebo keď prišiel k takémuto múdremu lekárovi (lekári a liečitelia boli kedysi veľmi múdri a aj za takých považovaní, neboli to obchodní predajcovia liekov spriateľených značiek) človek s tým, že sa mu zhoršil zrak, lekár sa najskôr pozrel, ako dotyčnému pracuje pečeň, či si ju veľmi nepreťažil. Pretože vtedy sa vedelo, že pečeň súvisí zasa s našimi očami.

A takto by sme mohli vymenovať ešte veľa príkladov, ktoré si ľahko každý vyhladá napríklad aj na internete.

Dnes je všetko inak. Prídete k lekárovi, že vás bolí koleno a hneď dostanete termín na operáciu menisku. Na zhoršenie zraku vám predpíšu okuliare, alebo ešte lepšie laserovú korekciu zraku...

Holistický celostný lekár sa naopak začne pýtať: „Čo nechcete vidieť?“ „Pred čím si zatvárate oči?“ Pretože aj o tom to je.

*Naše telá sú naše vozidlá, ktoré reagujú
na naše vnútorné riadenie, či už je vedomé,
alebo nevedomé. Jednoducho povedané,
plnia naše príkazy.*

*To my sami točíme volantom a uberáme
či pridávame plyn, aby sme vzápätí prudko
šliapli na brzdu.*

*Ostro režeme zákruty, zabúdame dotankovať,
nedolievame olej. Nechávame vybiť baterku
rozsvietenými svetlami.*

**POTOM SA NAIIVNE DETSKY ČUDUJEME
– PREČO SA TO POKAZILO?**

Naše telá nie sú niečo mimo nás, teraz sú našou súčasťou a ak chceme, aby nám pekne vydržali, musíme sa veru o ne vhodne starať. A robiť pravidelnú „údržbu“.

Nie, nemyslela som pekne sa starať v tom zmysle, že si krásne nalakujeme nechty acetónom, ani že si natupírujeme vlasy (ktoré zastreikame tonou chemického laku na vlasy).

Starat som myslela skôr v tom zmysle, že skúsime počúvať, čo nám naše telo tíško hovorí. Teda najskôr hovorí tíško, neskôr, keď nepočúvame, tak vreštiť ako zmyslov zbavené. A my veľakrát s ním. Od bolesti... To už býva neskoro. Poznám to veľmi dobre.

Nie vždy som počúvala svoje telo, ani som vôbec nebrala do úvahy limity, ktoré má. A tak ma moje milé telo tiež párkrát pekne „výchovne preplieskalo“. To, aby som si zapamätala.

A tak si veľa vecí pamätám. A svoje telo sa snažím počúvať. Nehovorím, že sa mi to darí vždy, ale podľa toho, ako sa mi samé opravujú rôzne vrodené aj získané výrobné a havarijné vady, tak ho asi počúvam už dostatočne.

Telo má totiž úžasnú regeneračnú schopnosť. V každej minúte, sekunde sa tvoria nové a nové bunky, ktoré nahrádzajú tie staré a pokazené.

Ja to vnímam takto – teraz podám svoje vysvetlenie po svojom. Nové bunky kopírujú funkcie tých pôvodných, ktoré nahrádzajú. Idú podľa nejakého určeného programu.

Pokiaľ je program rovnaký, aj nové bunky sa doň zaradia tak, ako boli zaradené staré bunky.

Program je nastavený na starnutie, ochabovanie vekom, choroby a iné „civilizačné“ chuťovky.

Ani nemusím písať, že v danom programe je držaná väčšina našej populácie.

Program je síce okolo nás napísaný, ale nemusíme podľa neho pokračovať. Je to podobné, ako keď bol niekto dlhé roky zavretý v kletke, kletku časom odstránili, ale človek už nevedel vyjsť za hranice miesta, kde kletka stála.

Aj naša kletka je iba v našej hlave.

Aj program je v našej hlave. Áno, niekto ho tam dostal, ale keď to už teraz vieme, tak sa ho predsa nemusíme držať, či?

*Môžeme našim bunkám zaveliť voľno,
rozchod, rozcvička a budujeme!*

*Milé naše bunky, podme zrekonštruovať telo,
veď vy to predsa viete!*

*A ja vám zasa nebudem robiť prekážky
vo forme svojej životosprávy, dobre?*

A pridám k tomu to nemenej dôležité – budem veriť tomu, že môžem a mám zdravé telo bez chorôb, obmedzení, skvelo fungujúce, optimalizované len a len priamo pre mňa.

A ak to náhodou predsa len s niečím preženiem a bude ma niečo bolieť, budem si prekladať reč tela: bolesť chrbta = veľa som si toho naložila na plecía,

kríže (vyberte si) = nemám chrbtovú kosť,

bolesť žalúdka = niečo neviem stráviť,

črevné problémy = na niečo sa môžem zvysoka vys..ť,

bolí ma hlava = mám veľa starostí,

duším sa, bolia ma pl'úca, priedušky = duša tlačí, niečo/niekoľko ma dusí,

nádcha = niečo nemôžem ani cítiť...

Príkladov je naozaj veľa, stačí sa započúvať :-).

Pretože naozaj, všetko so všetkým súvisí a neexistuje zázračná pilulka, ktorá rieši všetko.

Naopak, pilulky, ako už dobre vieme (alebo pomaly na to už prichádzame), nám pokazia, čo ešte možno dovtedy ako tak fungovalo.

*Zoberme zodpovednosť za vlastné zdravie do
vlastných rúk, pretože nikto iný nám nemôže
pomôcť viac, ako my sami sebe.*

V tej chvíli, keď tomu uveríme, sme vyhrali.

◀▶ Liečitelia a liečenie

Príťahujem si ľudí s nevšednými schopnosťami, ako si zasa oni príťahujú mňa.

Na tom nie je nič nevšedné. Ako sa hovorí „rovný rovného si hľadá“.

Skoro vždy sú to ľudia, ktorí sú v nejakej oblasti hypersenzitívni. Niektorí o sebe ani nevedia, že vnímajú podprahové signály. Len je o nich známe, že majú „cit“ na to, čo vykonávajú.

Ako napríklad trénerka našej dcéry. Má úžasný dar (myslím trénerka) vcítiť sa do duše dieťaťa, ktoré trénuje a podľa toho viesť tréningy. Výsledky sa, samozrejme, dostávajú s každým trénovaným dieťaťom. Kade chodia, tade zbierajú ceny.

Ja jej hovorím medailová trénerka Miška (tiež sa volá Miška).

Alebo na ulici máme zasa milú susedku Olinku, ktorá má cit pre učenie. Je to rodená pani učiteľka.

Je veľmi dobré, keď ľudia robia to, na čo majú vnútorný cit a nadanie. Vtedy všetko ide akosi ľahšie a automatickejšie. Bez násilia a bojovania.

Tak je to aj s liečiteľmi, koučmi a životnými učiteľmi. Pokiaľ majú pre tieto zamestnania vlohy a sami majú v sebe usporiadané veci, ktoré posúvajú ďalej ľudom tak, že idú druhým príkladom, tak na tom nevidím nič zlé.

Ale keď liečia a sami pritom potrebujú vyliečiť, keď naprávajú a sami potrebujú napraviť, opravujú a sami sú pokazení, tak to mi nepripadá ako skvelý nápad.

Ja viem, hovorí sa, že „obuvníkov syn chodí bosý“, ale toto je predsa len vážnejšie ako opraviť alebo ušiť topánky. Mám veľmi veľa známych, ktorí liečia a sami sú chorí a nevedia si pomôcť. Liečia a sami potrebujú vyliečiť.

Ja viem, že sám sa na seba človek nedokáže pozrieť nestranným objektívom, ale svoje vlastné zdravie a s tým súvisiacu psychiku by si liečiteľ mal dať do poriadku skôr, ako prijme akéhokoľvek iného človeka na liečenie.

Liečiť druhých, učiť druhých, viesť druhých je neuveriteľná zodpovednosť.

Málokto si to uvedomuje, čo všetko si na seba namotáva, keď sa na niečo také podujme.

To nie je o tom absolvovať nejaký víkendový kurz „liečiteľom rýchlo a ľahko“.

Takých rýchlokvasených je, žiaľ, okolo nás veľmi veľa a ich služby môžu viac uškodiť ako pomôcť.

V záplave rôznych šarlatánov a pseudoliečiteľov, ktorí hlavne mámia peniaze a žijú z naivity ľudí sa potom veľakrát strácajú ľudia, pre ktorých je liečiť, viesť alebo učiť naozaj životným poslaním.

Ja sama som napríklad doteraz nenašla odvahu liečiť druhých (okrem seba, svojej najbližšej rodiny a, samozrejme, zvierat), napriek tomu, že viem, že liečiť dokážem. Zodpovednosť v mojom vnútri mi to nedovoľuje.

Okrem iných dôvodov je tu totiž ešte jeden. Choroba nám má niečo povedať. Je to osobný odkaz pre liečeného (okrem malých detí, tam je to veľakrát skôr odkaz pre rodičov).

Potlačením choroby neumožním odkazu, aby oslovil toho, komu bol určený.

Môžem to urobiť iba v tom prípade, ak liečenému sama pomôžem ten osobný odkaz nielen preložiť, ale aj pochopiť. V tom je tá zodpovednosť. Pokiaľ sa mi totiž ako liečiteľovi nepodari, aby liečený odkaz pochopil a prijal (aj bez tej choroby, ktorá mala odkaz vlastne umocniť), tak je to moja chyba, zlyhanie, za ktoré budem niesť dôsledky ja, pretože som vlastne zmarila doručenie odkazu.

Pretože si toto veľmi dobre uvedomujem, neliečim... Neliečim, ale ukazujem ľuďom, ako si zachovať alebo vypestovať zdravie pomocou prírody. Tým majú šancu vyliečiť sa sami. A ešte aj pomôžem odovzdať odkaz. Bez rizika a bez môjho zaťaženia.

Niektu druhý zasa odovzdáva odkaz iným spôsobom. Spôsobov je veľa a každý je správny, pokiaľ pomôže odkazu, aby oslovil toho, pre koho bol určený.

Pochopením odkazu sa choroba zvykne vyliečiť.

Preto si hľadajte takých liečiteľov, ktorí vám pomôžu odkaz z choroby aj pochopiť.

◀▶ Aj hudba môže bolieť

Milujem hudbu. Je to jeden z mojich živlov. Ale je rozdiel medzi hudbou a hudbou.

Ja viem, znie to neuveriteľne. Ani moji najbližší mi neveria, keď sedím v aute, pustia si štandardnú modernú hudbu a ja vzápätí reagujem: vypnite to, prosím, táto hudba ma bolí...

Ako to vysvetliť. Hudobné tóny cítim ako energetické vibrácie s rôznymi hĺbkami a hodnotami.

Každý tón je vibrácia konkrétnej hĺbky a tiež farby (vedeli ste to?).

Určite ste už počuli o muzikoterapii, alebo terapii farbami, či vôňami. Všetko so všetkým súvisí. Sú medzi nami ľudia, ktorí za všetkým vidia čísla. Nie, teraz nemyslím ani daňové kontroly, ani účtovníkov.

Myslela som ľudí, ktorí namiesto tvarov vidia všade geometrické útvary a čísla. Posvätnú geometriu v každom dostupnom telese.

Niektorí zasa vidí všetko vo farbách. Ja cítim zvuky a tóny. Stále to isté prostredie tlmočené prostredníctvom rôznych zmyslov.

Pretože všetko je aj geometria, aj tóny, aj farby a dokonca aj vône a chute (áno aj vône a chute majú svoje špecifické frekvencie).

A pretože všetko, ale úplne všetko sú rôzne formy energie, aj hudba ako energetické frekvencie môže byť lahodná, teda harmonická a harmonizujúca a disharmonická, teda deštruktívna.

Ja niekedy disharmonickú hudbu vnímam ako ostré šípky, ktoré na mňa útočia a prebodávajú ma. Bolí ma to. Vnímam to veľmi fyzicky.

Naopak, lahodnú harmonickú muziku vnímam ako sadu harmonických hrejivých hmotných vln, ktoré okolo mňa prechádzajú a dotýkajú sa ma.

Cítim, ako ma hladkajú. Nachádzajú sa okolo mňa v rôznych výškach. Dotýkajú sa ma, aj ja sa ich dokážem dotknúť. Vlny. Vlny. Vlny.

Ako je to možné?

Čítali ste niekedy o deťoch, ktoré dokázali vidieť veci končekmi svojich prstov? Alebo tretím vnútorným okom? Hovorilo sa, že „vidia“ celým telom.

Ja zasa počujem celým telom. Neviem to lepšie vysvetliť. Určite nie som jediná. Všetci dobrí hudobníci vnímajú hudbu a tóny podobným spôsobom.

Vedeli ste, že zvukom sa dá aj zabiť? Áno, vedeli to aj naši predkovia. Ľudské telo dokáže spracovať zvukové frekvencie v určitom rozsahu a sile. Niektoré zvuky ľudské ucho ani nepočuje, je pod alebo nad hranicou normálnej počuteľnosti.

Ultrazvuk, infrazvuk. Pod hranicou a nad hranicou.

Príliš silný zvuk v štandardnej hranici počuteľnosti môže naše telá vážnym spôsobom poškodiť a dokonca im privodiť nenávratnú smrť.

Áno. Raz som videla taký film, kde zabíjali mníchov zvukom kostolného zvona. Zvon vytvoril silné vibrácie nezlučiteľné so životom ľudského tela. Áno, viem si to celkom dobre predstaviť.

Hudobný priemysel si je podľa mňa tiež veľmi dobre vedomý určitých schopností a vlastností tónov, odborníci z fachu si uvedomujú, ako pôsobia na naše ľudské telá.

Hlavne hudba, ktorá nás má nejakým spôsobom rozladiť. Ako staré husle.

Hrá preto veľmi disharmonicky a spôsobuje disharmóniu aj v nás.

Videli ste niekedy ladičku? Ladička sa chveje v určitej tónine. Všetko, čo znie v rovnakej tónine ako je ladička, sa v jej okolí rovnako rozochveje. Začne znieť spoločne s ladičkou.

Tak je to aj v našich telách.

Každý orgán znie v nejakom tóne a farbe. Každá čakra má svoju farbu a tón.

Ladička zvonka dokáže rozoznať a naladiť rovnaké tóny v našich telách.

Alebo naopak, zlá ladička ich dokáže rozladiť.

Vedci dokázali, že naša Zem si spieva v určitých frekvenciách. Hovorí sa tomu Schumanova rezonancia. Dokonca celý náš vesmír spieva vo svojej tónine.

Všetko, čo ladí spolu s týmito frekvenciami, ladí aj s našou Zemou.

Alebo naopak, frekvencia našej Zeme, teda Schumanova frekvencia, dokáže upokojiť, naladiť, vyliečiť všetko živé, čo je na našej Zemi.

Hudba, ktorá je kompatibilná s týmito frekvenciami nás tiež dokáže liečiť.

Naopak, tóny, zvuk, hudba, ktorá nie je kompatibilná so Schumanovou rezonanciou nás rozladí uje.

Preto je veľmi veľa modernej hudby sponzorovanej hudobným priemyslom, ktorý vlastní náš dobre známy matrix, nekompatibilná s liečivými frekvenciami. Naopak.

Pretože ich úlohou je rozladiť naše telesné nástroje.

A preto ma takáto hudba bolí. Pretože dokážem vnímať aj jej účinky na naše telá...

◀▶ **Rakovina - výnosný obchod?**

Je všade a je jej stále viac. Na jej konci väčšinou číha „konečná“ v tejto rovine nášho bytia.

Rakovina. Rozlieza sa ako pavučina. V tele, aj medzi ľuďmi. A nielen medzi nimi.

Podľa výskumov bola v dávnej minulosti veľmi zriedkavá. Dá sa teda povedať, že je to vlastne civilizačná choroba, spôsobená nerovnováhou tela kvôli životnému štýlu a životnému prostrediu.

Je postrachom všetkých pacientov a naopak zasa vítaným článkom farmaceutickej loby, ktorú niekto nazýva aj farmaceutická mafia alebo priemysel smrti... Hm, prečo asi tá podobnosť?

Niekedy mi napadá hriešna myšlienka, že si ju farma-mafia (skrátene hanlivý ľudový názov) sama pestuje a šíri.

Prípadne optimalizuje životné podmienky, pri ktorých sa množí a šíri. Myslím tá rakovina. Ale v podstate aj tá farma-mafia. Pre biznis.

Napáda všetko. Vyberte si, o kom a o čom teraz píšem. Postupne si skolonizuje celé telo. Skolonizuje... nejako sa mi tu natíska podobnosť s hubami alebo plesňami s rozlezeným podhubím.

Čítala som, že táto myšlienka napadla talianskemu lekárovi, ktorý rakovinu úspešne liečil dokonca aj v posledných štádiách.

Dr. Tullio Simoncini totiž mnohoročným štúdiom rakovinových nádorov dospel k poznaniu, že vlastne ide o hubu candidu, ktorá je zastúpená v malom množstve v každom organizme.

Pri nastolení vnútorných podmienok vhodných pre množenie candidy, teda vtedy, keď nastane v tele nejaká nerovnováha, sa začne candida rýchlo množiť a šíriť a kolonizovať si postupne celý organizmus.

Vyhovuje jej kyslé pH prostredie, v tom si vraj úplne „bahní“, čo je pre organizmus neprirodzené, pretože zdravé telo má pH mierne zásadité.

*No ale kto má dnes už zdravý, mierne
zásaditý organizmus? A hlavne ak žije v strese
z hypoték, v strachu zo straty zamestnania,
nesplnenia plánov, živiaci sa mŕtvym jedlom
plným chemických jedov, používajúci agresívnu
kozmetiku, znečistenú vodu, oblečenie...*

Ešte by som mohla pokračovať, ale načo, veď to všetci aj tak veľmi dobre poznáme.

Proste konzumný spôsob nášho života je priam ako stvorený na zákazku pre candidu a teda rakovinové bujnenie (samozrejme, aj iné ďalšie civilizačné ochorenia).

Farmaceutický priemysel sa raduje, zisky mu rastú, chorých ľudí s rakovinou pribúda každým rokom.

Ruku na srdce. **Bavíme sa o priemysle. Každý priemysel musí rásť. Každoročne.**

Aspoň o 20 percent. Aby boli akcionári spokojní, že sa im investície do akcií pekne zhodnocujú.

Nebojte sa, oni určite nejedia žiadne chemické kokteily, ktorými nás kŕmia, ani nie sú pod stresom z budúcnosti. Vedia veľmi dobre, ako žiť, aby sa vyhli vlastným nasadeným pasciam na ľudí.

Niekedy sa stane, že aj medzi akcionármi rôznych veľkých nadnárodných spoločností sa nájdu jedinci, ktorí si potrebujú niečo dokázať a sú preto tiež pod stresom. Ale nie existenčným. Sú pod takým stresom, že chcú byť najznámejší, najplyvnejší, proste naj. Ako velí EGO.

Aj takí veľikáni stravujúci sa zdravo a pijúci iba ovocné biošťavy môžu z prebytku stresu rozvrátiť harmóniu svojho vnútorného prostredia.

Ako napríklad známy jablčkovec pijúci jablčkové a iné ovocné šťavy z odhryznutého jablka. Otec a priekopník krásnych počítačov a telefónov. Drahých a nekompatibilných so zvyškom sveta. Veru. Aj taký vizionár a bohatý človek (majetkom) môže ochoriť na zhubné ochorenie. Hlavne, ak mu telo kričí, že on sám pôsobí (teraz už pôsobil) zhubne na svoje okolie... pekne to filmári stvárnil vo filme.

Vrátim sa ešte k spomínanému lekárovi Dr. Tuliovi Simoncinimu.¹²

Zistil, že keď telu prinavráti slabozásadité pH (acidobázická rovnováha v organizme), tak milá premnožená huba začne odumierať rýchlosťou blesku. Dokonca úspešne liečil a vyliečil aj prípady rakoviny v poslednom (teda vraj neliečiteľnom) štádiu.

Jednoducho a lacno. Milá obávaná rakovina aj so svojimi vybudovanými novotvarmi splasne ako bublina.

Ako?

Jedlou sódou a javorovým sirupom vo vode. Jedlá sóda totiž dokáže pomerne rýchlo odkysliť organizmus. Samozrejme, nie je to všeliek na každodenné používanie. Ako sa hovorí „všetkého veľa škodí“, ale úprimne, keď niekto zomiera, tak niekoľkodňová kúra jedlou sódou je oveľa menej škodlivá a deštruktívna ako obávaná chemoterapia.

*Veľa lekárov – onkológov sa vyjadrilo,
že chemoterapia je taká agresívna, s takými
fatálnymi vedľajšími účinkami (okrem toho,
že je po nej ľuďom veľmi ťažko), že by ju
vlastným rodinným príslušníkom nikdy
nepredpísali. Hm, ale to im nebráni
predpisovať ju svojim pacientom...*

¹² <http://www.curenaturalicancro.com>

Ako je to možné, že keď je to také jednoduché, už dávno tu nemáme liek na túto obávanú smrteľnú chorobu? Nuž... odpoveď už poznáme... nebol by biznis...

Sem-tam sa šíria medzi ľuďmi prípady „zázračného vyzdravenia“. Tiež kolujú na internete a medzi ľuďmi rôzne aj iné zaručene správne lieky a liečivá na boj s rakovinou.

Podľa mňa sú všetky správne. Ako to myslím? Jednoducho.

***Všetko, čo dokáže nejakým spôsobom
odkysliť organizmus, nastoliť vnútornú
rovnováhu a naštartovať vlastný imunitný
systém, ktorý dokáže zregenerovať
aj nemožné, vnímam ako správne.***

Môžu to byť aj prechádzky jarným lesom, vdychovanie okysličeného vzduchu plnými dúškami a radostný pocit z prírody.

Okysličené bunky v tele totiž napomáhajú správnej acidobázickej rovnováhe.

Aj pocit šťastia. Aj láska. Aj spokojnosť... Áno, keď nakukneme za oponu rakovinového priemyslu, viem, že nám podhodia nejaké ďalšie fatálne ochorenie.

Možno také, ktoré bude novorodencom deformovať mozgy. A možno niečo iné.

To je taká hra na bohov...

Netreba sa báť. Naše JA nie je len choré telo. To sú iba šaty, ktoré sa rozpadli o niečo skôr, ako by sme si boli želali.

Ale na mieste tých polobohov by som veru byť nechcela, keď sa raz budú pozerať do vlastného zrkadla, ktoré si raz nastaví ich duša...

◀▶ Potrava alebo otrava?¹³

Dnes už nie je žiadnym tajomstvom, že jedlo, ktoré má dodať našim telám stavebné látky, podporné látky, vitamíny a minerály ich už dávno neobsahuje v potrebnom množstve. Myslím to jedlo. Vlastne už ani naše telá. Preto je toľko ochorení, hlavne tých chronických – hovorí sa im „civilizačné“.

Viete, čo je paradox? Zvyšuje sa počet obéznych ľudí, to všetci vieme, teda vidíme (stačí sa poobzerať okolo).

***Čo však už nevieme, je zistenie, že mnohí
z týchto obéznych ľudí trpia v podstate
podvýživou... teda majú silný nedostatok
potrebných minerálov, vitamínov
a iných dôležitých látok.***

Zaujímavé, však? Človek by si myslel, že majú všetkého prebytok a oni majú vlastne napriek hmote nedostatok.

Ako je to vôbec možné?

Odpoveď nie je až taká zložitá. Ľudia sa síce prepchávajú rôznymi dobrotami, veľakrát naozaj vo zvýšenej miere (teraz nepíšem o zvyšovaní hmotnosti tela v dôsledku iných príčin), teda sa prejedajú.

Vo viere, ako robia svojmu telu dobre. Žiaľ, pchajú do seba skoro iba samý balast, ktorý nie je nositeľom ani energie, ani vitamínov a ani stavebných látok.

Napchajú sa „vankúšmi“ s penovými gulôčkami a potom sa čudujú, že ich majú všade a je im ťažko... Áno, tie dobroty tak lákavo vyzerajú... Aj pre mňa je to pokušenie.

¹³ Na tému chemických jedov je napísaných niekoľko aj odborných publikácií. Napríklad Doba jedová – Anna Strunecká, Jiří Patočka.

Sú krásne zafarbené (sú dofarbované, aby vyzerali stále čerstvo a rovnako aj po mesiaci na pulloch), dochucované silnými príchuťami (to, aby sme necítili, že sú pokazené a plné chémie), zakonzervované chemickými látkami a pekne zabalené.

Najlepšie s obrázkom sviežo a zdravo vyzerajúcich ľudí, prípadne obrázkom, ktorý v nás má vzbudiť pocit, že skonzumovaním daného výrobku budeme vyzerať krásne, zdravo a neodolateľne.

A my sme ako živé odpadové smetné nádoby. Hm, akurát tie naše nádoby nie je také jednoduché vyprázdniť...

A naše telá sa snažia ostošesť. Filtrujú, prečisťujú, odstraňujú... Ale kapacita našich vnútrotelesných čističov je naozaj obmedzená. A tak, keď ich zasypeme smetím, namiesto čistenia sa vyhrabávajú von.

Veľa jedov aj napriek sťaženým pracovným podmienkam naši čističi odstránia. A to pritom vôbec neštrajkujú za zlepšenie životných podmienok, teda funkcií... A bez nároku na hrubú, či čistú mzdu...

Tie jedy, ktoré nevládzu z dôvodu nízkych kapacít a vysokých dávok škodlivín spracovať – teda neutralizovať alebo odstrániť, si ukladajú na bezpečnejšie miesta, mimo dôležitých telesných orgánov. Áno, dobre si domýšľate. Prebytočné jedy si telo ukladá zatiaľ predbežne do tukových zásob. Zabalí si jedy a iné pre telo nebezpečné látky do tukových obalov.

Pre istotu. Na neskôr, keď bude mať telo viac času, tak má v pláne jedy zo zásob vytiahnuť a vyzametať všetky schované kúty v našich telových kútiach.

Pravda, keby nejaké neskôr bolo... Štandardne totiž telu jedy iba stále pridávame a nechávame ho naivne si myslieť, že to neskôr raz príde.

A tak nám naše drahé telo vyrába jednu zásobáreň za druhou. Plnú polystyrénových penových guľôčok. Okolo pása, na stehnách, ramenách, všade. Všetko, všecinko obalí, pre istotu, aby nám jedy zatiaľ veľmi neublížili.

Ale aj jedy sú prešibané a tak veľakrát preniknú cez ochranné bariéry a robia v našich telách nepolechu.

Naše ťažko životom skúšané telá tak chúd'atá namiesto vlastného telového rozvoja, rastu, regenerácie a obnovy, bojujú stále s vnútorným nepriateľom – teda nami.

Lebo keby sme našim telám naozaj poskytovali tie správne stavebné, zdravé, vitamínové, energetické a iné látky, tak by naše telá nemuseli ťažko bojovať s jedovatým (síce navonok krásne vyzerajúcim) odpadom.

Viem, napísala som to všetko veľmi zjednodušene. Nechcem nikoho miasť odbornými výrazmi, ani ťažkými vetami. Na to máme iných, ktorí sa tomu venujú :-).

Ja píšem jednoduchým, pokiaľ možno čo najjednoduchším obrazným spôsobom tak, aby ste si to mohli pekne v mysli rovno predstaviť.

A to som ani nezabrdla do témy, čo všetko obsahuje a ako našim telám škodí mäso z veľ'kochovov... vajcia z veľ'kochovov... zelenina a ovocie z monokultúrnych striekaných polí a priemyselných aquapónií.¹⁴

Veru, pokiaľ máte kúsok záhrady alebo pôdy na dosah, pestujte si zdravé plody z vlastných záhrad.

My to tak už roky robíme. Bez chémie, bez priemyselných hnojív, v súlade s prírodou, udržiateľným spôsobom.

Okrem toho, že máme zdravé jedlo, ktoré je najlepším liekom, v podobe zdravých plodín a liečiviek z vlastnej záhrady, zvyšujeme diverzitu rastlín a živočíchov v našom okolí. A ešte aj zlepšujeme mikroklima.

Funguje to, výsledok príjemne prekvapuje. Bonusom je zdravé telo.

¹⁴ Priemyselná aquapónia je pestovanie rastlín (zelenina, bylinky) v živných roztokoch bez pôdy, bez slnka (žiarivky) a veľakrát aj bez dotyku človeka.

A ako sa kedysi hovorilo: V zdravom tele zdravý duch :-).

Ak nemáte záhradu alebo pôdu, nezúfajte. Aj na balkónoch v mestách sa dajú dopestovať plody na spestrenie zdravého jedálnička. Malé, milé, zdravé prílepie.

Aj panelákové predzáhradky, mestské parky, trávniky pred domami sa dajú vysadiť jedlými rastlinami. Áno, pokiaľ neďaleko parkujú autá, budú plody obsahovať stopy zlúčenín z výfukov (tým, že už tankujeme bez-olovnatý benzín, otázka olova nám odpadá). Tých chemických jedov tam však bude oveľa menej, ako v štandardne pestovaných, niekoľkokrát striekaných, hnojených a konzervovaných plastických plodoch zo supermarketov...

Ešte je tu aj ďalšia možnosť. Nájsť si v okolí hospodára, ktorý pestuje a chová a má prebytky na predaj. Aj u nás sa začal rozširovať „debničkový predaj“, akurát si treba naozaj preveriť, že produkty sú od hospodára, ktorý pestuje bez chémie.

Alebo malý lokálny obchodík (aké začali v poslednom čase vznikať), ktorý od takéhoto hospodára berie tovar do svojho sortimentu.

Naozaj nemusíme nakupovať tie jedovaté náhrady jedla z ponuky väčšiny supermarketov...





Pol'nohospodárstvo a naše jedlo



◀> Lokálny hospodár/gazda

Áno, zámerne som použila označenie „hospodár“. Môj starý otec bol totiž hospodár/gazda a mal záhumienok (teda to, čo mu láskavo neznárodnili do družstva) a nie farmu.

Farmárov a farmy majú v Amerike. Tí nech si robia čo chcú, my by sme si mali zametať pred vlastným prahom aj prachom a nie americkým. Dost' máme aj svojich vlastných starostí.

Teda z môjho pohľadu, mali by sme riešiť našich gazdov, či hospodárov a nie amerických farmárov.

Budem teraz rozvíjať jednu svoju úvahu v súvislosti s lokálnou produkciou.

Nie som nechápavá, myslím si, že chápem celkom dobre a rýchlo, ale niektorým veciam naozaj nerozumiem.

Nerozumiem, ako nemôžeme byť ako krajina potravinovo sebestační a popri tom nezávislí na rôznych druhoch dotácií a finančných príspevkov.

Zo všetkých strán počúvam rovnaké vyjadrenia: Nemôžeme pestovať, lebo nemáme dotácie. Musíme skončiť s chovom dobytky, pretože nám skončil finančný grant a podobne.

Kolabujeme, pretože nám prideliť menší obnos dotácií. Áno, naozaj tomu nerozumiem. Síce mám úspešne absolvovanú pol'nohospodársku univerzitu a v detstve som roky sledovala starých rodičov, ako chovajú a pestujú.

Bez dotácií. Narobili sa síce veľ'mi, ale nekolabovali. Vyžili veľ'mi pekne a ešte si aj našetrili.

Bez dotácií. Skôr oni sami dotovali. Svoje deti v štúdiách a potom svoje vnúčatá (teda aj mňa) zdravými potravinami.

A to, čo si pamätám, bolo v časoch, keď mojim starkým zobralo pôdu aj veľ'kú časť pol'nohospodárskych zvierat miestne Jednotné roľ'nícke družstvo (JRD – pre neskôr narodených kolektívne hospodárenie vzniknuté nasilu zabratím pôdy a zvierat).

Starkým družstvo ponechalo iba torzo pôdy (záhumienky) a pár zvierat, teda dve. Presne dva. Dva voly, jednu kravku a sliepky, pretože sliepky družstvo nechcelo.

Tiež už v tom čase bol zdierací „výkup“, ktorý od starkých vykupoval mlieko aj vajcia za smiešne sumy, aby ich následne predával so ziskom na ďalšie spracovanie.

A napriek tomu, starí rodičia nepotrebovali žiadne dotácie, aby prežili. Nikto im nič nedal, naopak zobral.

Viem o mnohých pracovitých hospodároch aj dnes, ktorí prežívajú bez finančných príspevkov. Majú to síce ťažšie, pretože sa musia spoľahnúť iba sami na seba, ale produkujú a dokonca bez pomoci rýchliacej a ničiacej chémie.

Nerozumiem potom, prečo niektorí dokážu existovať a pestovať a chovať aj bez dotácií a niektorí bez dotácií (či už štátnych, alebo z fondov Európskej únie) nemôžu prežiť.

A už vôbec naozaj nechápem, ako sa prerozdelujú finančné dotácie... prečo ich väčšinou dostanú práve tí, ktorí ich ani nepotrebujú... a ani nemajú v úmysle pestovať nejaké zdravé potraviny.

Práve včera som čítala jednu zaujímavú informáciu. Pochádzala síce zo susedného Česka, ale v našej krajine bude situácia veľmi podobná, máme veľa spoločného.

Dočítala som sa, že istá časť majiteľov pozemkov likviduje ovocné sady, na ktoré dostali dotácie v celkovej výške 20 miliónov českých korún.

Likvidujú sady, pretože sa skončilo 5-ročné obdobie, počas ktorého boli spomínané dotácie z európskych fondov vyplácané. Sady ešte nestihli začať vôbec rodiť. Ide o 10 percent majiteľov pozemkov, ktorí čerpali na sady dotácie. O stromy sa nikdy nestarali, iba ich vysadili, aby splnili podmienku, na základe ktorej dostali vyplatené peniaze.

Nerobím si žiadne ilúzie, že v našom menšom Slovensku sa to deje inak. Tak... a teraz mi povedzte, na čo sú vlastne tie finančné injekcie, dotácie, štátne príspevky.

*Ja stále tvrdím, že dotácie
v poľnohospodárstve kazia ľuď aj prírodu,
vzťah medzi ľuďmi a prírodou, aj medzi
ľuďmi navzájom.*

*Neučia dnešných hospodárov pestovať
a chovať udržiateľným spôsobom
a v súlade s prírodou...*

◀▶ Lokálne potraviny

Lokálni hospodári sa sťažujú, že nemôžu prežiť, pretože štát od nich vykupuje produkty za žobrácke ceny. Z takých cien vraj nevedia pokryť ani svoje základné náklady. A že takáto politika je pre nich úplne likvidačná. Preto aj likvidujú svoje hospodárstva.

Na druhej strane zasa produkty hospodárov, zakúpené za spomínanú nízku sumu idú na ďalšie spracovanie alebo priamo do siete obchodov na predaj konečnému spotrebiteľovi, teda nám.

Koneční spotrebiteľia, teda my, produkty, ktoré boli pôvodne vykúpené od hospodára za veľmi nízke ceny kupujeme (tie isté) za niekoľkonásobne vyššie ceny.

Zasa je tu niečo, čomu celkom dobre nerozumiem a píšem o tom aj preto, lebo možno mi to niekto bude vedieť vysvetliť tak, aby som to konečne pochopila.

*Prečo nenakupujeme priamo
od hospodára rovno my – teda koneční
spotrebiteľia?*

Určite by sme mali väčšiu dôveru kúpiť priamo od „výrobcu“ a ešte navyše domáceho, lokálneho. Aj za cenu, aká je v sieti obchodov. Potrebovali by sme však od hospodára záruku, že nám nesype do jedla jedy.

Hospodár by zas predal suroviny za vyššie ceny, ako má tie zdierajúce od súčasných výkupcov. Teda nebol by v likvidačnej situácii a mohol by mať celkom dobrú motiváciu na to, aby produkoval čisté, zdravé produkty bez chemických jedov.

Už by, navyše, nebol len nejaký anonymný dodávateľ, ale konkrétna osoba s menom, tvárou, adresou a teda aj väčšou zodpovednosťou voči konečným spotrebiteľom.

Všetci by boli spokojní.

Hospodár, že dobre predal a má finančný základ na pokračovanie hospodárenia (a určite aj na rozširovanie) a koneční spotrebitelia, teda my, že máme istotu, že sme kúpili zdravé a poctivé produkty.

A ešte nás aj bude hriať pri srdci, že pomáhame domácej lokálnej ekonomike a sebestačnosti.

Ak by sme ešte my ako koneční spotrebitelia „nášho“ hospodára motivovali aj k tomu, aby svoje hospodárenie založil na spôsobe, ktoré je blízke a šetrné k prírode, získali by sme ešte ďalší bonus navyše: zdravšiu pôdu, ovzdušie, vodu, šťastnejšie zvieratá...

Nie je to málo, čo môžeme dosiahnuť. Čo povieť?

Tak mi teda vysvetlite, prečo to tak nefunguje? Prečo musíme platiť nejaké umelé medzistupne, ktoré zoberú aj nám aj hospodárovi najväčšiu časť? Prečo nerobia vyberatelia a poberatelia medzistupňového finančného obnosu radšej niečo užitočné?

A ako je možné, že v niektorých krajinách to môže fungovať?

Kde je chyba?¹⁵

◀▶ **Monokultúrne pestovanie – vyššie výnosy?**

Kam sme sa to dostali v honbe za vyššími výnosmi?

No predsa do monokultúrneho pestovania...

Pre tých, ktorí nevedia, čo to znamená, je to pestovanie jednej plodiny na tom istom poli (podľa výkladového slovníka).

Mono je jeden, kultúra je podľa výkladového slovníka (pre oblasť pestovania) súhrn hospodárskych plodín a ich pestovanie.

Pre prirodzené pestovanie, ako aj pre samotnú prírodu (vrátane človeka) je monokultúrne pestovanie veľmi neprirodzené.

¹⁵ Najnovšie rozvírilo hladinu v našom potravinovom svete zrušenie povinných maximálnych kvôt v EU na produkciu mlieka. Táto novinka (platí od 1. apríla 2016) spôsobila, že zdatnejšie krajiny sa chystajú zvýšiť svoju produkciu a teda vyvážať svoje mlieko v ešte zvýšenom množstve ako doteraz. Poľnohospodári plačú, že im to úplne zlikviduje domáce chovy, pretože o domáce mlieko nebude mať nikto záujem... A preto sa štát pokúsi vo zvýšenej miere dotovať naše chovy, aby sa naše mlieko vôbec mohlo predávať na domácom trhu a dojnice nemuseli ísť na bitúnok, alebo holandským kupcom (ktorí už vraj prejavili záujem)...

Príroda totiž pestuje pestro. Pestré pestovanie priťahuje k sebe rôznorodý pestrý život. Nepotrebuje žiadne hnojenie a ani chemické postreky. Poradí si sama. Už veku vekov. Poradila si ešte skôr, ako do nej po prvýkrát vstúpil človek.

Napriek tomu všetko v prírode rastie a plodí. Samé. Bez pričinenia človeka, alebo možno práve vďaka tomu...

A ešte to poskytne aj svoje dary vo forme plodov, čistého a upokojujúceho prostredia.

Nuž, ale vo všeobecnosti človek je nevďačný tvor.

Namiesto ďakujem matka Zem, ďakujem príroda, ďakujem jablň, čerešňa, orech, ríbezľ, a, liečivá bylina (dosad'te si, čo sa vám páči), prírodu a pôdu celosvetovo drancuje monokultúrnym pestovaním a inými bohumilými činnosťami.

A tak sme sa dostali tam, kde sme dnes.

Naša pôda je niekoľkokrát do roka znásilňovaná obrovskými ťažkými mechanizmami za účelom narušenia pôdnych vrstiev, čomu hovoríme orba, mechanickým siatím plodín (čím ďalej tým viac geneticky modifikovaných), umelým zavlažovaním (ktoré skôr odvádza vodu z krajiny), hnojením chemickými anorganickými hnojivami (ktoré sa dostávajú do pôdy a z nej do pestovanej p-otraviny a následne človeka), chemickými postrekmi proti škodcom (kapitola sama o sebe) a drancujúcim zberom.

Aby sa celý cyklus zasa zopakoval. A zasa zopakoval. **Pôda už dávno nie je pôdou** (výklad slova pôda je živá vrstva zeminy vrátane pôdnych organizmov a mikroorganizmov), **ale hluchou zeminou, na ktorej aby niečo narástlo, treba opätovne hnojiť a striekať a znova a znova...**

Vidíte, kam sme sa to dostali?

Prečo to teda nerobíme tak, ako to vymyslela príroda? Teda polykultúrne? Ved' výber rastlín môžeme usmerniť, ale dizajn zoberme z prírody.

Tak, aby pestovanie bolo v súlade s prírodou a udržateľné. Pre prírodu, pre pôdu, pre živočíchy, pre rastliny, pre zvieratá, pre človeka. Áno, nebol by to

potom taký biznis... s anorganickými hnojivami, postrekovými látkami, geneticky modifikovanými semenami, ťažkými technológiami, dotáciami...

A ešte by sme požitím takých plodov a potravín z nich pripravených boli zdravší, čo je ďalší nechcený vedľajší efekt udržateľného (permakultúrneho) pestovania.

Na tých najvyšších úrovniach si totiž korporácie navzájom prelievajú zisky (vlastne, vlastníci sú rovnakí) z potravinárskeho, farmaceutického, kozmetického, zbrojného... a všetkých ostatných spriatených oblastí (anorganické hnojivá pôvodne vznikli z prebytkov výbušnín na dusíkatej báze po 2. svetovej vojne).

A tak, ak by sme jedli zdravé potraviny a zostali zdravší, klesli by zisky všetkým spojeným prelievaným oblastiam.

◀> Zdravie z chemického jablka

Vždy, keď vidím na pultoch supermarketov krásne nablýskané, svieže, nadrozmerne jabĺčka, nevdojak si spomeniem na rozprávku o Šípkovej Ruženke a ježibabe.

Ako sa Ruženka nechala ježibabou nalákať na krásny vzhľad jablka, aby si prvým odhryznutím z krásy dopravila do tela prudký jed, ktorý ju uspal na sto rokov.

Každého lákajú dokonalé krásne tvary. Jablká nie sú žiadnou výnimkou. Za to, aby vyzerali tak krásne, však platíme veľmi veľkú daň. Podobne ako Snehulienka.

V obchodoch si vyberáme tie najkrajšie, najplnšie, navonok najzdravšie vyzerajúce plody. V skutočnosti na to, aby tak vyzerali, sú zakliate množstvom chémie, vďaka ktorej vyzerajú ako vystrihnuté z výstavného žurnálu.

Taká malá jablková virtuálna realita, pretože z toho zdravého, živého jablka už reálne nie je skoro nič. Je to taká umelá napodobenina, plná jedov. Anorganické hnojivá, pesticídy, herbicídy, fungicídy – všetko aplikované niekoľkokrát, transportná chémia a zvýrazňovač lesku a farby (niekedy aj samotná farba...).

O tom, ako sa výrazne znížilo množstvo vitamínov a minerálov v predávaných plodoch zo supermarketov sa napísali rôzne štúdie, na základe rôznych výskumov. To je fakt. Tieto dáta sa dajú ľahko vyhľadať aj na internete.

To, že populácia je podvyživená (nemýľme si to s vychudnutím, ale nedostatkom základných živín), aj to je fakt. Tiež sú na túto tému rôzne informácie.

Aj ja som si kedysi myslela, že ak budem jesť veľa zeleniny a ovocia, budem zdravšia. Tak som sa to kedysi ako dieťa učila v škole (že to bolo už veľmi dávno :-)).

Dnes už to tak celkom neplatí. Minimálne to neplatí o ovocí a zelenine vypestovanej štandardným spôsobom – teda pomocou chémie a z modifikovaných semien.

Vrátane nášho krásneho jablčka, bakelitovej umelohmotnej paradajky alebo jahody v zime, dusičnanmi napumpovaných red'kvičiek alebo špenátu. Takto by som mohla pokračovať dlhým zoznamom.

Marketing predávania tovaru cez oči, teda kúpa na prvý pohľad stále funguje.

Minule som bola v jednom malom obchodíku, ktorý pred rokmi začal predajom kapusty a výrobkov z nej.

Dnes je veľmi vychyteným miestom s predajom plodín aj od iných dodávateľov – najmä slovenských.

Z toho sa, samozrejme, veľmi teším a občas tam tiež zavítam niečo kúpiť. Asi pred rokom som sa pýtala, či nakupujú jablčka aj od slovenských dodávateľov, ktorí nepoužívajú pri pestovaní žiadnu chémiu. Napríklad z takého Sadu Lívia pri Nitre¹⁶.

¹⁶ www.sadlivia.sk

Majiteľka obchodu mi veľmi úprimne odpovedala, že o nechemické plodiny naši (slovenskí) zákazníci NEMAJÚ ZÁUJEM! Pretože nestriekané jablčka nevyzerajú tak krásne ako striekané.

Majiteľke som poradila, že ak na nestriekané jablčka napíše tabuľku že sú „bez použitia chémie“, ľudia si ich kúpia radšej, ale potrebujú mať tú informáciu, že sú čisté, teda bez jedov. Už sa nájdu ľudia, ktorí si ich kúpia radšej, pretože vedia, čo všetko sa v našich telách deje z množstva chémie.

Majiteľka pokrčila plecami s tým, že kým budú zákazníci vyhľadávať krásne prechemizované jablčka a iné plody, dovtedy ich budú obchody (a aj oni) ponúkať, aby mali dobré tržby.

Takže preto teraz o tom píšem.

Aby sme všetci vedeli, že sú aj jablčka bez chémie a dajú sa kúpiť a dokonca pestovatelia a chovatelia bez chemickej pomoci (a veľakrát aj dotácií, ktorá chémiu doslova podporuje) majú zasa problém nájsť svojich zákazníkov pre svoje zdravé produkty.

Pretože nie je osвета, nie sú informácie.

A tak teda robím a budem robiť svetu a píšem a budem písať informácie.

Aby sme všetci vedeli. Aby sme neboli podvyživení z nedostatku základných živín.

Aby sme neboli chorí.

Aby pestovatelia a chovatelia našli svoj okruh zdravých zákazníkov.

Aby sme zbytočne nepodporovali veľké reťazce, ktoré svoje zisky aj tak odvedú preč z našej krajiny. Pretože aj tak nie sú naše. Myslím tie reťazce.

Aby sme podporovali radšej zdravie. Tu doma. Aj ekonomiku. Aj nás.

Na oficiálnych stránkach Ministerstva životného prostredia sa v sekcii Témy a oblasti, v sekcii Kvalita životného prostredia v podkategórii Chemické látky, biocídy, detergenty a pesticídy, v ďalšej podkategórii Pesticídy píše v Hodnotení environmentálnych rizík pesticídov nasledovné: „Gestorom v oblasti registrácie pesticídov na Slovensku je Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR. Ministerstvo životného prostredia SR je zodpovedné za hodnotenie environmentálnych rizík pesticídov. Ministerstvo zdravotníctva SR je zodpovedné za hodnotenie zdravotných rizík pesticídov. Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR, Univerzita veterinárneho lekárstva Košice zabezpečuje hodnotenie rizík pesticídov na zvieratá.“

«» Veľkochovy zvierat – videli ste, ako žijú?

Mäso na tanieri, mäso na pulloch obchodov. Mäso dusené, vyprážané, na všetky spôsoby.

Paleo stravovanie, aj nepaleo. Jedna módna teória stravovania strieda druhú. Mäso, či nie mäso – byť či nebyť – žiť či nežiť, to je hamletovská otázka, ktorú som si veľakrát kládla a aj kladiev.

Mäso mi chuťovo chutí, o tom potom... ale už niekoľko rokov ho nejem. Nejem ho z viacerých dôvodov.

*Okrem toho, že mäso z veľkochovov obsahuje
veľmi veľa antibiotík, hormónov (nielen
rastových), chemických jedov z kŕmnych
zmesí, sú tu ďalšie argumenty proti.*

Zvieratá sú vo veľkochovoch týrané (ani nenapíšem chované) v takých krutých podmienkach, že majú celé telo vrátane mäsa zaplavené stresovým hormónom adrenalínom. Adrenalín je ďalšia „chuťovka“ v mäse a spôsobuje, že skonzuovaním zvieracieho adrenalínu, ktorým je mäso zaplavené, si konzument adrenalín prevezme do svojho tela.

Ruku na srdce, aj my ľudia sme v tomto svete dosť vystresovaní. Kto je celkom v pohode, asi nie je úprimný.

Človek si k svojmu adrenalínu pribalí ešte ten z vystresovaného zvieratá.

Keď som bola na škole, chodila som v rámci vysokoškolskej praxe aj na bitúnky. Bohužiaľ, to čo som tam videla vám naozaj neželám vidieť, alebo by to možno mnohým otvorilo oči...

No a už vtedy (pred vyše 30 rokmi) som sa učila, že mäso zaplavené stresom, teda vystresované mäso sa dá ľahko rozoznať od mäsa zvieratá chovaného v primeraných podmienkach. Má totiž inú farbu a konzistenciu. Dokonca je na to aj pomenovanie DFD mäso (dark, firm, dry = tmavé, tuhé, suché) a PSE mäso (pale, soft, exudative = svetlé, mäkké, vodnaté).

Na vystresované mäso z vystresovaného zvieratá tiež veľmi vplyva aj spôsob usmrtenia. Zvieratá čakajú na bitúnkoch v rade a vidia a počujú, ako usmrčujú zvieratá v rade pred nimi.

Ťažko sa to číta, však? Ešte horšie sa na to pozerá. Ale veď žijeme v dobe, keď ľudia vyhl'adávajú rôzne „krváky“.

Ja nie, priznám sa, nerobí mi to dobre.

Takže dnes je všetko mäso z veľkochovov s „vadou“ PSE (ošípané) a DFD (hovädzí dobytok), teda nie je vhodné na konzumáciu. PSE je možné spracovať do mäsových výrobkov, DFD nie je konzumné vôbec.

To by sme teda nemohli mäso z našich veľkochovov vôbec konzumovať.

Všetci veľmi dobre vieme, že to tak nie je. Že nám predávajú mäso z veľkochovov. Teda iba z veľkochovov, aby som bola presná.

Mäso dofarbujú, aby vyzeralo čerstvé a balia do kyslíkovej atmosféry, ktorá spôsobuje, že mäso navonok vyzerá krásne, ale pod vrchnou vrstvou je stuchnuté a pokazené. Mäso veľakrát prebaľujú po uplynutí doby trvanlivosti označenej na obale.

Koľkokrát sa vám stalo, že ste kúpili v obchode „čerstvé“ mäso, priniesli ste ho domov, rozbalili a vyvalila sa na vás vôňa rozkladajúceho sa mäsa?

No dnes som na samé krváky, zdá sa...

Ďalší klinček do našich rakvičiek.

Takto by som mohla pokračovať ďalej. Opisom toho, ako sa získava mlieko, vajcia a ďalšie produkty získavané z tých úbohých zvierat.

Hydinové mäso na tom nie je o nič lepšie. Akurát sa s ním lepšie manipuluje pri vstrekaní – injektážou tekutiny do svalov na optické zväčšenie objemu a vyššej hmotnosti na váhe v obchodoch.

Že si vymýšľam a také niečo nie je možné? Žiaľ, nevymýšľam, len mám otvorené oči a som vnímavá.

Takže napriek tomu, že mi mäso ako také chutí, nekonzumujem ho.

Okrem veľmi zľahka spomenutých horeuvedených dôvodov je tu ešte jeden, pre mňa veľmi závažný.

Nekonzumujem mäso zo súcitu k utrpeniu zvierat, ktoré podstupujú, aby človek mohol mäso konzumovať.

***To, čo robí so zvieratami na Zemi človek,
nemá obdobu v žiadnej živočíšnej ríši. Ani
u tých najväčších zvieracích zabijakov.***

Márne volá po súcite ten, kto sám nemá súcit s inými bytosťami...

◀▶ Geneticky modifikované potraviny

Túžbou človeka (a nielen človeka) bolo oddávna stvoriť život a tým sa priblížiť stvoriteľovi.

Teraz nemám, samozrejme, na mysli stvorenie človeka prirodzeným spôsobom, teda biologickým rozmnožovaním.

Hoci pokiaľ sa akt spojenia deje v súlade s božskými princípmi (teda princípmi univerza – v preklade z lásky), tak je to naozaj zvláštna sviatočná chvíľa plná svetelnej energie, výsledkom ktorej môže vzniknúť neuveriteľné kvantum energie, ktoré dokáže doslova „ohnúť vesmír“.

O tomto vedeli zasvätení už veľmi dávno a teraz veru nebudem rozoberať žiadne techniky, pretože nechcem písať o posvätných spojeniach, pri ktorých vzniká nový život.

Naopak, chcem písať o snahách modifikovať život, alebo dať vznik novému životu bez ako sa hovorí „božej iskry“.

Mechanicky, v laboratóriu. Pomocou rôznych genetických pokusov a modifikácií.

Hra na boha bola známa už v minulosti.

Ved' nakoniec aj my – ľudia sme výsledkom takéhoto experimentovania.

Nie, nie sme najvyspelejšia civilizácia pod slnkom a ani na tejto zemi. Pred nami bolo veľa vyspelejších kultúr. Tiež robili rôzne hókusy-pókusy.

A nielen oni.

Aj iné vyspelé civilizácie na iných svetoch prepadli samolúbosti a hrali sa na bohov.

Výsledkom takýchto hier boli rôzne monštrá, ktoré chodili podľa Biblie a iných starovekých záznamov po našej zemi.

Kyklop, obri, morské panny, Minotaurus a iné obete laboratórnych experimentov.

Myslíte si, že sú to len rozprávky? Odkiaľ sa zobrali? Prečo sú aj v knihe kníh – Biblii?

Odvážne tvrdenia, pravda. Ale... čo ak...?

Ved' aj dnes dokážeme v laboratóriách zmixovať genetickú výbavu DNA rôznych darcov.

To, čo vedci navonok priznajú, zd'aleka nezodpovedá tomu, s čím všetkým vlastne experimentujú.

Zmiešanie vlastností a schopností rôznych rastlín, ktoré by sa vo voľnej prírode nikdy neskrížili je dnes už bežná vec.

Tiež je už bežná vec skríženie rastlín so živočíšnymi génmi.

Ovca Doly¹⁷ bola vyklonovaná, ale hlavne predstavená verejnosti pred mnohými rokmi.

Iný pokus bol zaznamenaný, keď vraj skrížili pavúčiu DNA s genetickou výbavou kozy.

Výsledkom bola podľa informácií koza, ktorá vyzerá ako koza, len vraj dáva mlieko, v ktorom je bielkovina, z ktorej sa dá izolovať látka podobná hodvábu.

Nuž...

Experimentuje sa všade a so všetkým.

Nerobme si ilúzie, že nie sme podrobení hromadným pokusom. Aj genetickým.

¹⁷ Prvé (oficiálne priznané) naklonované živé zviera.

Je nás veľmi veľa na zemi, ktorej navyše vládnu psychopati. To vie dnes už aj malé dieťa, nič nové pod slnkom. Žiadna konšpiračná teória. Je to holý fakt, stačí sa dobre pozerať a zostať vnímavý.

A tak sa skúšajú nové a čoraz nebezpečnejšie vakcíny, pestujú sa geneticky modifikované plodiny, z ktorých sa vyrábajú geneticky modifikované potraviny.

Zámer je jednoduchý.

Zmeniť našu DNA. Zastaviť vývoj a zvrátiť ho smerom dozadu. Znížiť vek, zvýšiť chorobnosť. Znížiť početnosť ľudskej populácie. Znížiť pôrodnosť.

Obmedziť vývoj ľudských vlastností, ktoré by mohli spôsobiť zobudenie človeka a jeho odpútanie sa od matrixu. Ktoré by mohli spôsobiť aktiváciu spiach vlákien ľudskej DNA.

Cieľom genetických modifikácií nie je zvýšiť produkciu jedla za účelom zasýtenia hladných, ako sa navonok deklaruje.

Genetické manipulácie sú časovaná bomba s následkami a dôsledkami, aké si dnes bežný človek nevie ešte celkom dobre predstaviť.

Poznáte ten pokus s varenou žabou? Pre tých, ktorí to nepoznajú, vysvetlím.

Keď dáte živú žabu do studenej vody a vodu pomaly zohrievate, žaba si pomalú zmenu neuvedomí dokonca ani vo chvíli, keď voda vrie a ona sa už vlastne varí.

A tak je to aj s nami... My sme tie žaby, ktorým pomaly prihrievajú vodu pod zadkami. A nám stále akosi nedochádza, že sa už pomaly VARÍME...

Ale my predsa nie sme žaby... či?

Náhodou, akože náhody neexistujú, sa mi dnes dostala do počítača informácia o tom, že spoločnosť XY otvorila v roku 2012 na Slovensku svoje „Inovačné centrá“ na výskum a šírenie geneticky modifikovaných odrôd kukurice a repky. Centrá sa nachádzajú v okrese Piešťany, Trebišov a Detva. Slovenské zastúpenie spoločnosti to má uvedené aj na svojej oficiálnej webovej stránke (ľahko si vyhladáte, určite viete, o koho ide...).

Nemôžem napísať názov spoločnosti (aby vydavateľstvo nemalo prípadné problémy), ale ide o veľmi dobre známu americkú nadnárodnú spoločnosť, ktorá má svoje chápadlá po celom svete.

Spoločnosť okrem iného vyšľachtila mutantov rastlín, ktoré sú odolné voči najsilnejšiemu herbicidu (ktorý je zároveň aj najrozšírenejším a najagresívnejším) tak, aby daný agresívny herbicíd zničil všetko naokolo, okrem spomínaných mutantov (u nás kukurica a repka, dokonca sa dajú aj zakúpiť).

To, že daný herbicíd zničí okrem „buriny“ aj všetko živé naokolo, ani nemusím písať (aj keď má v popise uvedené, že nie je škodlivý, výskum realizovaný nie samotnou spoločnosťou dokázal pravý opak).

Takže, máme tu zničený život v širokom okolí „ošetrovaného poľa“ a na poli genetického mutantu so zmenenou DNA tak, aby namiesto normálnej kukurice vyrástol nejaký divný „kukuričný kyborg“, ktorý odolá všetkému.

Samozrejme, polia s kyborgom sa neustále striekajú najagresívnejšími látkami, veď kyborg je odolný a napriek tomu krásne prosperuje.

Takže máme tu rastlinného kyborga s vysokým výnosom, plného agresívnych jedov a látok nezlučiteľných so životom.

Keď dám teraz nabok pocity, ktoré to vo mne vyvoláva, a budem uvažovať chvíľu iba tým, čo nosím na krku (okrem retiazky, teraz som mala na mysli skôr hlavu), pýtam sa, aké potraviny sa dajú z takýchto plodín pripraviť?

Sú to ešte potraviny? Aký je zámer?

Zámerom spoločnosti je, samozrejme, šíriť v maximálnej miere svojich kyborgov, ktorých stále vyvíjajú do ďalšej a ďalšej dokonalosti a z viacerých plodín (a nielen plodín).

Zámerom je vytesniť pôvodné zdravé odrody a, samozrejme, pestovať iba pomocou tej najagresívnejšej chémie (ktorú dokážu prežiť iba spomínané kyborgy).

Zabiť všetko živé v okolí, otráviť ešte viac vodu, vzduch, pôdu (ak sa beztvárá masa zeminy bez života dá nazvať ešte pôdou), zvieratá a nás – ľudí.

To, že geneticky nasilu zmutované a pozmenené plodiny pôsobia v našich telách (a v telách hospodárskych zvierat, ktorým sa dávajú skrmovať v zmeskách) menia zároveň našu DNA, ani nemusím písať.

Skúste si pozrieť nejaké informácie na internete a dať si dohromady dva a dva. A to som celé veľmi zostručnila, dalo by sa o tom napísať oveľa, oveľa viac.

Aj o monopole s geneticky modifikovanými semenami, aj o snahe nadnárodných spoločností zakázať pestovanie a šírenie pôvodných odrôd, aj o zákaze šírenia necertifikovaných semien (teda domácich)... aj veľa ďalších informácií.

Na oficiálnych stránkach Ministerstva životného prostredia SR, v menu pod Témy a oblasti v sekcii Kvalita životného prostredia nájdete samostatnú podkategóriu s názvom Geneticky modifikované organizmy. V ozname pre verejnosť z dňa 16. 5. 2013 sa dočítame, že spoločnosť XY podala žiadosť na povolenie spustenia klinického skúšania GMO. Tiež je uvedené, že klinické skúšky GMO na Slovensku povolil Štátny ústav pre kontrolu liečiv...

Inak... všeobecne je dosť zaujímavé čítať si informácie na oficiálnych webových stránkach uvedeného ministerstva.

Nechcem nikoho posudzovať ani odsudzovať. Niektorí schvália škodiacu nezmyselnosť lebo je „vhodne motivovaný“ (rozumej uplatený), niektorí zasa z neznalosti všetkých dôsledkov, podpíše niečo, o čom je v dobrej viere presvedčený, že je to správne.

Keďže sú to tiež ľudia, ktorí nežijú izolovane od tohto prostredia a rovnako na nich pôsobia všetky tie jedy (či sa im to páči, alebo nie), aj im sú určené tieto informácie, ktoré v knihe uvádzam.

Aby mali viac informácií a širších súvislostí. Keď budú nabudúce zasa niečo schvaľovať a podpisovať...

Takže, aby som túto smutnú kapitolu zakončila niečím pozitívnym a konštruktívnym, áno, deje sa to a netreba pred tým zatvárať oči, že sa nás to netýka.

Týka sa nás to viac, ako by sme boli vôbec ochotní a schopní pripustiť.

Je to však len a len na nás, či takýto vývoj budeme ďalej podporovať.

V niektorých krajinách sa už zobudili a zakázali pestovanie geneticky modifikovaných plodín a tiež používanie glyfosfátov (účinná agresívna zložka v pesticídoch vyvolávajúca mnohé ochorenia).

A niekde sa ku mne dostala informácia, že daná nadnárodná spoločnosť vraj má byť postavená pred medzinárodný súd. Za genocídu na ľudoch a prírode... nuž. A prečo má u nás stále zelenú?

Niektoré veci sa budú meniť pomalšie, ako by sme si želali. Ale niektoré môžeme zmeniť hneď teraz.

Nemusíme v svojich súkromných záhradách alebo hospodárstvach používať agresívnu chémiu. Nemusíme na svojom kúsku pôdy kupovať a siať GMO plodiny, ani F1 hybridy.

Viete, koľkí to tak už robia? A čo ostatní, ktorí majú presvedčenie, že bez chémie a šľachtených hybridov sa nič neurodí?

❖ Dôležité včely

Včela medonosná je naša najznámejšia včela. Jej názov je odvodený od produktu, ktorý všetci veľmi dobre poznáme. Včela produkuje známy MED. Tiež všetci poznáme včelí vosk, včeliu kašičku, včelí propolis. Deti sa už v škole učia, že včela medonosná je náš najvýznamnejší opel'ovač rastlín. Menej detí už vie, čo to vlastne opel'ovač je.

V skratke. Poznáme rastliny opel'ované vetrom, keď sa pel' zo samčích kvetov na samičie prenáša vzduchom. Druhou početnejšou skupinou sú rastliny opel'ované opel'ovačmi. U nás hlavne včelou medonosnou. U týchto rastlín je pel' z jednej rastliny na druhú prenášaný včelou, ktorá nesie pel' (teda samčiu genetickú informáciu) zachytený na nožičkách včely.

Opelením kvetu rastliny sa začne z kvetu vyvíjať plod. Bez opelenia nie sú plody, alebo len veľmi málo.

Takto pre nás opel'ovače robia veľmi prospešnú činnosť, vlastne vďaka nim máme úrodu a teda aj čo jesť.

Tol'ko prírodopis, pretože som zistila, že veľmi veľa ľudí už nevie, v čom vlastne okrem medu je včela taká výnimočná.

Výnimočná natol'ko, že Albert Einstein – otec známej teórie relativity raz vraj vyhlásil, že keď zahynú na zemi včely, do štyroch rokov zahynie aj ľudstvo.

Ako to vlastne myslel?

Nuž v skratke asi takto: Bez včiel zahynie väčšina rastlín, ktoré sú opel'ované včelami. Nebudú tvoriť plody a teda sa nebudú množiť. Plody týchto rastlín, ako aj samotné rastliny zároveň slúžia ako potrava pre mnohé živočíchy a zvieratá, a časť potravy pre človeka (keďže človek konzumuje aj mäso).

Bez potravy tieto zvieratá a živočíchy zahynú. Človek teda príde o svoj ďalší potravinový článok. Bez potravy nie je život.

Zatiaľ sa nevieme živiť pránou, teda svetlom. Na fotosyntézu nie sme celkom stavaní.

Prečo o tom píšem tak veľa?

Pretože tento odkaz pre nás všetkých považujem za veľmi dôležitý. Pretože cítim potrebu napísať ako my sami včelstvá likvidujeme a že je najvyšší čas to zastaviť.

Mnoho ľudí koná tak, ako koná z neznalosti a nedostatku informácií.

Preto som sa rozhodla, že napíšem čo viem a vnímam aj k týmto témam (možno práve k týmto, keďže som vlastne vyštudovaná poľnohospodárska inžinierka...).

Včelstvá hromadne kolabujú. O tom ste možno už počuli, alebo aj čítali.

Prečo vlastne?

Odpoveď veľmi úzko súvisí s niekoľko strán dozadu spomínaným monokultúrnym pestovaním a následným používaním chemických postrekov.

Ako?

Monokultúrne pestovanie je pestovanie jednej plodiny na poli (ale môže sa tak pestovať aj v menšom na záhrade).

Monokultúrne pestovanie, ako som už písala, je pre prírodu veľmi neprírodné a preto sa na takomto monokultúrnom priestore množia rôzni, ako to nazývame škodcovia.

Keď je pestovanie polykultúrne (teda rôznorodé), tak sa škodcovia na takomto priestore nezvyknú premnožiť, pretože rastliny sa navzájom chránia a rôznorodosť vytvára zároveň bariéry a priláka prirodzených predátorov.

Pri monokultúre je celé pole krásne vystavené ako na výstave a pripravené pre škodcov.

Inak nemám rada slovo škodca, každý škodca je súčasťou ekosystému a príroda si dokáže nastoliť rovnováhu sama.

Ak by bola definícia škodcu taká, že je to premnožený ničiteľ, tak potom sa toto oslovenie najlepšie hodí práve na človeka...

Ale odbočila som, ako ma moje myšlienky uniesli zasa niekam inam.

Takže na premnožených ničiteľov úrody sa používajú v monokultúrach postreky. Pesticídy, fungicídy, herbicídy, insekticídy. Najnovšie aj repelenty. Všetky sú agresívne, všetky sú proti premnoženému životu.

Na všetkých úrovniach... Posledné spomenuté, teda insekticídy a repelenty, sú vyvinuté špeciálne na likvidáciu hmyzu. Insekt = hmyz. No a včely, ako aj ostatné opeľovače sú predsa, ako dobre vieme, hmyz.

Takže ničiteľské postreky v monokultúrach (a žiaľ aj v mnohých štandardných záhradkách) ničia naše milé včielky a súčasne aj ostatné opeľovače.

Samozrejme, sú aj ďalšie faktory, ktoré decimujú včelie rodiny, ale o tom by sa zasa dali napísať celé kapitoly. Napríklad aj o štandardných chovoch včiel, kde sa včielky „ošetrojú“ agresívnou chémiou. A o iných ľudských bohumilých zásahoch.

Táto kniha je aj o iných ľudských prešľapoch, ale aj výzvach a možnostiach. Možnostiach urobiť zmeny v prospech udržateľného života.

Ešte taká malá čerešnička na torte: Z dielne šikovnej spoločnosti produkujej GMO plodiny, semená a známe agresívne herbicídy vyšiel ďalší nápad hodný éry robotických umelých ľudí. Ako som už písala, agresívne postreky zabíjajú okrem iného aj naše opeľovače, ktoré, ako všetci vieme, sú dôležité na to, aby bola úroda.

Daná spoločnosť má aj na toto elegantné riešenie. Predstavila projekt robotickej včely „robobee“, vyvinutej v Harvarde. Niečo ako včelí dron. Nuž, čo k tomu dodať. Keď som videla reklamné videá, v ktorých zdôrazňovali, o čo je robotická včela lepšia a výhodnejšia oproti včele normálnej, živej medonosnej, tak mi bolo z toho smutno. Neštípe, je odolná proti postrekom, nemusia sa jej báť ani deti. Dokonale splynie s prírodou. Robotické včely sú naša budúcnosť. Pozrite si to, stačí, keď si do vyhľadávača zadáte slovo robobee...

Som zvedavá, kedy bude na rade „robočlovek“, ktorý prežije v agresívnom chemickom prostredí. Nakoniec, vývoj postupuje aj týmto smerom. Už dnes potrebuje veľa ľudí skôr virtuálne prostredie ako živú prírodu okolo seba. Naozaj?

... inak moja poznámka na okraj... drony môžu byť zaujímavou hračkou, ale aj veľa mi dômyselným špionážnym nástrojom...

◀▶ Aké je teda riešenie?

Napíšem, ako to vnímam ja, je to môj názor, ale, našťastie, nielen môj. Je nás viac.

Ja vidím ako riešenie vrátiť sa k dávno zabudnutým spôsobom.

Pestovať na malých políčkach a záhradách viac rôznorodých druhov plodín. Vráťane záhrad pri domoch. Samozrejme, bez použitia chémie a „kyborgových“ plodín.

Zakladať jedlé lesné sady, záhrady, statky. Pestovať doma, hoci aj v malom. Pestovať v mestách, na balkónoch a terasách.

Zakladať komunitné záhrady všade, kde je to len trochu možné. Na sídliskách, v parkoch, škôlkach, školách.

Namiesto okrasných stromov a rastlín v parkoch a na verejných priestranstvách v mestách a obciach sadiť jedlé, liečivé a inak úžitkové rastliny.

Nahradiť ploché strechy zelenými strechami s odolnou výsadbou. Všade, bez chémie a GMO.

Vedeli ste, že medzi najúčinnšie antidepresíva patrí príroda a práca s pôdou?

Spomenula som lesnú záhradu. Na tomto mieste trošku rozvediem, čo to je lesná alebo inak prírodná záhrada, alebo jedlý les a hospodárstvo.

Naozaj to teraz iba načrtnem, pretože táto útlá knižka nemá byť odbornou publikáciou, ale motivačno-demotivačnou literatúrou, ktorá sa ľahšie číta a ešte ľahšie chápe :-).

*Lesná prírodná záhrada je záhrada alebo hospodárstvo, ktoré je navrhnuté tak, ako keby ho vytvárala sama príroda. Akurát sú namiesto typických lesných stromov a kríkov dosadené rastliny, ktoré sú jedlé, liečivé, alebo inak úžitkové (opel'ovače, vtáky, plazy, ježkovia, drevo...).*¹⁸

Niečím podobným sa zaoberá aj odbor, ktorý sa volá agrolesníctvo. Agro je poľnohospodárstvo, agrolesníctvo je kombinácia poľnohospodárstva a lesníctva.. Čiže v agrolesníctve sa medzi a pod stromami, ktoré tvoria les, pestujú poľnohospodárske a iné plodiny.

A les je tvorený stromami, z ktorých je potravinový úžitok. Napríklad gaštany, orechy, jedlé duby (áno, existujú aj také), cukrové javory (na sladký javorový sirup), ovocné stromy a veľa ďalších.

V slnečných priestoroch na planinách medzi stromami sa môže pestovať obilie a iné plodiny. Samozrejme, nie také šľachtené, aké poznáme dnes. Najlepšie odolné, ktoré nepotrebujú žiadne postreky. A ešte lepšie v zmiešaných spoločenstvách.

Žiadne ťažké mechanizmy zhutňujúce pôdu, žiadne postreky, ale naopak pestrá diverzita (rôznorodosť) rastlín, a teda aj živočíchov.

¹⁸ Viac o tomto spôsobe pestovania a chovu napríklad na www.prirodne-zahradysk.sk.

Výber odolných rastlín, najlepšie lokálne prispôsobených, teda pôvodné staré odrody.

Pri takomto spôsobe kombinovaného agropestovania sa aj pôda viac uchováva, aj voda sa dokáže lepšie udržať na pozemku. Je menšia pôdna erózia, napomáha sa prirodzenému kolobehu vody.

Ešte pestrejšie ako agrolesníctvo sa polykultúrnym pestovaním v súlade s prírodou zaoberá permakultúra.

Vznikla ako opísaný systém v 80. rokoch minulého storočia, kde otcovia permakultúry Bill Mollison a David Holmgren z Austrálie sledovali prírodu a snažili sa ju napodobniť. Výsledky svojich celoživotných skúseností pekne opísali, aby sa systém dal aplikovať aj inde a v iných krajinách.

Permakultúra totiž doslova znamená permanent agriculture, čiže udržateľné, obnoviteľné poľnohospodárstvo.¹⁹

Súčasťou týchto systémov sú zvieratá, tiež vyberané s ohľadom na úžitkovosť. Keďže systém má byť prírodný, tak aj zapojené zvieratá majú maximálne pôvodné podmienky tak, aby boli prirodzenou súčasťou a navyše sú využívané ich prirodzené vrodené vlastnosti na to, aby svojím prirodzeným spôsobom systému pomáhali.

Napríklad ovce na spásanie lúčnych porastov namiesto kosačiek. Ovce to urobia rady a zdarma. A vôbec nemajú pocit, že pracujú. O tom, že na poraste si aj pochutia, ani nemusím písať.

¹⁹ Neskôr bolo rozšírené aj na iné oblasti života – permanent culture, teda udržateľný život.

Takých príkladov je veľa. Takto môže pomáhať hrabavá hydina v ovocných sadoch, kde vyhrabe a vyzobe prezimujúcich škodcov. Namiesto agresívnych postrekov a ešte si aj pochutí. A venuje nám zdravé chutné šťastné vajíčka. A mnohé ďalšie príklady, nebudem ich opisovať všetky :-).

Opel'ovače, vrátane včely medonosnej, chované prírodným spôsobom ani nemusím spomínať. To je samozrejmosť.

Dnes sa tento systém šíri svetom a začal do seba naberať aj iné oblasti života – permanent culture, čiže udržateľný život.

Udržateľný život v sebe dnes zahŕňa okrem pestovania a chovu zvierat napríklad aj udržateľné energie, recykláciu odpadu, alternatívne peňažné systémy (nie bankové monopoly), udržateľné stavby (z prírodných materiálov, ľahko recyklovateľné a prívetivé pre okolie aj bývajúcich) a veľa iných oblastí.

Pretože všetko sú spojené nádoby a všetko so všetkým súvisí.

Permakultúre sa intenzívne venujem niekoľko rokov, študujem ju a aj aplikujem. Prírodným systémom sa venujem v podstate celý život. Na základe vlastných skúseností môžem potvrdiť, že to funguje.

Ozaj, a prečo nemôžu byť aj v mestách a parkoch namiesto okrasných stromov a kríkov jedlé rastliny?

◀▶ Jedlé mesto/dedina

Raz dávnejšie som videla jedno veľmi pekné video, ktoré ma chytilo za srdce.

Dokonca sa mi tak zapáčila tá myšlienka, že videjko aj myšlienku šírim, ako sa len dá. A úplne najradšej by som bola, keby sa uchytila aj u nás v našich dedinách a mestách.

Takže o čom teda bolo to video?

Pam Warhurst veľmi humorne a s nadhľadom rozpráva na TED salóne (www.ted.com – toto video je aj so slovenskými titulkami) o tom, ako premenili so skupinou dobrovoľníkov malé mestečko Todmorden v severnom Anglicku, v ktorom býva spolu s ďalšími 15 000 obyvateľmi.

Skupinka nadšencov tu začala premieňať všetky kúsky nevyužitej zeme na zeleninové záhony, bylinkové miesta do kuchyne a pre opel'ovače. Miesta si nevyberali, zobrali všetko, čo sa im ponúkalo a na čo prehovorili mestské zastupiteľstvo.

Priestor pred zastupiteľstvom, policajnou stanicou, verejné priestranstvá, parky, miestny cintorín...

Začali sa pridávať jednotliví obyvatelia so svojimi záhradkami a predzáhradkami.

Zo štandardného mestečka sa vďaka chytľavej myšlienke, ktorá sa začala šíriť ako zdravý vírus stalo jedlé mestečko, do ktorého časom začali prúdiť turisti zo širokého okolia a neskôr celého sveta.

Mestečko má dnes pre turistov jedlú a včeliu cestu, kde si návštevníci môžu pozrieť nielen ako to v takom „zázrakove“ vyzerá, ale aj si zakúpiť u miestnych zdravé plody, produkty z týchto plodov, zdravé jedlo, lekváre, vajička, med. Tiež má „mestské včely“, ktoré opel'ujú všetko naokolo. Samozrejme sa na ne myslí aj výsadbou medonosných rastlín.

S rozkvetom turistického ruchu, ktorý do mestečka vniesla táto zdravá nákaza, sa začala rozvíjať aj miestna ekonomika, ktorá zasa ďalej rozvíjala samotné mestečko.

Pam Warhurst dnes chodí po svete a robí osvetu, ako si „zdravý tanier“ nasadiť aj v iných mestách a miestach. Zdravá nákaza je aplikovateľná všade. V mestách, aj iných miestach. Napríklad na dedinách. Tam je to ešte jednoduchšie, pretože väčšina obyvateľov v obciach má svoj kúsok pôdy, na ktorých sa dá pestovať ľahšie ako v mestách.

Páči sa vám táto zdravá myšlienka? Lebo mne áno.

Pozrite si video, je naozaj nákazlivé :-). Do vyhľadávača zadajte napríklad „ako môžeme jesť krajinu okolo seba“.

Inak... tak ako permakultúra sa začalo v posledných rokoch šíriť aj balkónové pestovanie jedlých rastlín.

Tiež ste už asi počuli alebo čítali o mestských komunitných záhradách. Nikde som u nás však nevidela, aby sa pozitívna nákaza rozšírila tak komplexne, teda na celé mestečko a z neho ďalej do sveta, ako príklad z malého jedlého mestečka Todmorden.

Ozaj a vedeli ste, že už sa v rámci myšlienky mestské včely začali osadzovať včelie úle aj v našich slovenských mestách? Bratislava a Zvolen boli medzi prvými. Prvé rozbory medu dokonca ukázali, že mestský med je čistejší ako med z vidieka...

Neuveriteľné, však? To preto, lebo včielky z vidieka zalietavajú aj na štandardné polia ošetrované chemickými jedmi, ktoré sa následne dostávajú aj do medu. Tak veľkú koncentráciu jedov totiž včielky nevedia odfiltrovať...

A určite ste už videli aj na pulloch našich kníhkupectiev množiace sa tituly o pestovaní v mestách na balkónoch. Veru, možnosti sú aj v mestách, treba ich len využiť :-).

Dostala sa mi tiež do uší informácia o vznikajúcich projektoch jedlých lesov v niektorých našich mestách. Teším sa, veľmi. Sú to prvé lastovičky.

◀▶ Rodové statky (rodinné gazdovstvá)

Pre tých, ktorí čítali svetovo populárnu knihu Anastázia od Vladimíra Megreho²⁰ nemusím vôbec pojem rodový statok predstavovať.

Autor, Vladimír Megre veľmi pekne opísal veľa faktických a praktických informácií, ktoré zabalil do zaujímavého príbehu.

Pre ostatných sa pokúsím v krátkosti vysvetliť, o čo ide.

Rodové hospodárstva sú pozemky s plochou najmenej jeden hektár, ktoré sú navrhnuté tak, aby slúžili na sebestačné udržiateľné žitie v súlade s prírodou pre niekoľko generácií rodín (rodov).

Plocha zakaždým vychádza z aktuálnej polohy konkrétneho pozemku.

Človek, ktorému priestor patrí, najskôr toto miesto nejaký čas pozoruje a naciťuje tak, aby vzniklo medzi pozemkom a ním spojenie.

Vďaka spojeniu, ktoré sa vytvorí medzi ľuďmi z toho miesta a rastlinami, zvieratami, pôdou, vzduchom, prírodnými elementálmi (bytosťami z iných úrovní, obývajúcich tiež daný priestor) sa vytvorí puto, ktoré pomáha ďalej priestor tvarovať tak, aby všetko prebiehalo v súlade s prírodnými zákonmi.

Tak človek podvedome vie, kam postaviť svoj rodový dom, rodový strom (rodový strom je strom, ktorý rastie, žije a obveseluje či ochraňuje niekoľko generácií rodu – napríklad *rodový strom Slovanov bola veku vekov lipa*), na ktorom mieste urobiť jazierko, kde pestovať.

²⁰ Anastázia je prvá zo série 10 na seba nadväzujúcich kníh „Zvoniaci cédre Ruska“ o udržiateľnom živote v súlade s prírodou.

Na pozemku veľkom viac ako jeden hektár je dosť miesta pre dom, hospodárske budovy, niekoľkoradový živý plot z jedlých, liečivých a inak užitočných stromov a kríkov (opeľovače, vtáky).

Ďalej ovocný sad, jedlý les tvorený jedlými stromami (gaštany, orechy, jedlé borovice – píniové jadierka, jedlé duby...), les na drevo, na kúrenie a na stavbu, veľké priestory na zmiešané pestovanie zeleniny, bobuloviny, huby, liečivé rastliny, bylinky, obilie.

Zmestí sa aj prírodné kúpacie samočistiace jazierko s jedlými vodnými rastlinami.

Ešte zostane miesto aj pre pestrú lúku pred domom a pár domácich menších úžitkových zvierat.

Nieкто môže vyhlbiť menší rybník a chovať ryby. Nieкто ryby spolu s vodnou hydinou. Nieкто včely. Nieкто ovce.

Samozrejme, v takomto priestore sa počíta s vlastnou studňou ako vodným zdrojom (nieкто má to šťastie a má aj prameň), odpad sa kompostuje a recykluje na pozemku (v modernejšom poňatí rodových statkov dnes už dostať kúpiť rôzne druhy kompostovacích záchodov).

Koreňová čistička prefiltruje sivú vodu na čistú a opäť použiteľnú (nesmie sa používať žiadna priemyselná chémia).

Žiadne vodárne a kanalizácie.

Ako zdroje energie dnes môžu slúžiť solárne panely, alebo iné dnes nie veľmi známe zdroje, ktoré neznečisťujú naše životné prostredie).

Možností je veľa, každý priestor poskytuje individuálne podmienky na vlastné a pestré stvárnenie sebestačného zdravého nažívania v súlade s prírodou.

Takto navrhnutý pozemok dokáže byť sebestačný, čo sa týka potravín (zdôrazňujem zdravých) pre jednu rodinu. A ešte dokáže poskytnúť prebytky, buď v surovom, alebo spracovanom stave. Alebo umožňuje vymeniť prebytky za niečo iné.

No takto by to mohlo fungovať. Rodové statky sú vlastne staré oprášené fungujúce spôsoby zmodifikované na dnešnú dobu.

Spôsoby, ktoré by mohli prinavrátiť zdravie do našich krajín.

Namiesto jedného 30-hektárového monokultúrneho prechemizovaného mŕtveho poľa s GMO kukuricou by mohlo byť 15 až 30 rodových (rodinných) hospodárstiev s pestrým rastlinstvom a produkciou zdravých pestrých plodín, potravín a výrobkov pre široké okolie.

Koľko hektárov s monokultúrnym pestovaním napríklad len kukurice a repky olejnej máme na Slovensku? Vedeli by ste si predstaviť premeniť všetky tie monokultúrne polia na pestré rodinné hospodárstva?

Lebo ja áno a nielen preto, že sa navrhovaním prírodných udržateľných systémov a rodových statkov zaoberám a študujem ich.

A nebolo by treba zaberať ani ďalšiu pôdu pre logistické centrá. Veď by neboli vôbec potrebné. Nebolo by už ani čo dovážať, keby bola vlastná domáca produkcia...

V Rusku začali v roku 2015 rozdávať záujemcom o pôdu spomínané dva hektáre na rodinné hospodárenie spojené s udržateľným životom.

◀▶ Sebestačné ostrovné systémy

Čo som si to zasa na vás vymyslela? Ja nie, ja len opíšem, čo som videla, ako to fungovalo a mohlo by fungovať.

Sebestačný ostrovný systém. Je to priestor, ktorý dokáže fungovať sám, nezávisle od „vonkajšieho“ sveta. Napríklad také hospodárstvo alebo rodový statok.

V rámci svojich možností dokáže byť sebestačný v potravinách, vode, energiách, stavebných materiáloch a iných prepotrebných veciach, ktoré nás robia závislými od okolia.

Ostrovné sa volajú preto, lebo pôsobia ako „sám vojak v poli“, teda osamelý ostrov medzi šírym morom závislého okolia.

V rámci výuky samostatných udržateľných hospodárstiev som videla viac zaujímavých miest.

Najkomplexnejšie rodinné hospodárstvo Krameterhof, rozkladajúce sa na ploche až 45 hektárov, som videla v susednom Rakúsku. Rodinná ekologická permakultúrna farma rodiny Holzerovcov v súlade s prírodou, vo veľkej miere úplne sebestačná.

Sepp Holzer farmu rozvíjal ako druhé pokolenie, je autorom niekoľkých kníh, v ktorých sa podelil o svoje skúsenosti. Úspešné knihy Zahrada k nakousnutí, Permanentní kultura podle Seppa Holzera a tiež titul Poušť, nebo ráj sa dá zakúpiť v českom preklade aj v našich kníhkupectvách.

Vlastné zdravé plodiny, ryby, huby, drevo, obilie, statok, ovce, ošípané, včely, hydina, množstvo pestrého ovocia, zeleniny, chov rakov, pstruhov... a veľa, veľa iných funkčných prírodných zdravých systémov.

Vlastné vodné hospodárstvo postavené na vybudovaní umelých rybníkov a nádrží. Zadržiavanie a využitie dažďovej vody, vlastné lesy. Recyklovanie odpadov.

Malé vodné a veterné elektrárne.

Jedinou „závislosťou“ od vonkajšieho sveta bolo doplnenie elektriny z oficiálnej elektrickej rozvodnej siete.

Najviac ma na statku Holzerovcov fascinovali umelé vodné nádrže, ktoré boli navzájom poprepávané a pôsobili tak prirodzene, ako keby boli súčasťou hornatého pozemku odjakživa (farma je v nadmorskej výške 1100 až 1400 metrov nad morom).

Aj v časoch najväčšieho sucha, ktoré zasiahli aj našu krajinu v posledných rokoch počas letných mesiacov, malo hospodárstvo Krameterhof dostatok vlhky pre rastlinstvo, živočíšstvo, pestovanie, chod a aj domácnosť.

No a to, ako dokázali zapojiť zvieratá a celú prírodu do systému tak, aby aj hospodárske zvieratá pomáhali a pracovali namiesto ľudí, je hodné nasledovania.

Žiadne vystresované zvieratá, ale zvierací pomocníci ako dobrovoľne spolupracujúce spokojné a šťastné bytosti. Áno, ide to, videla som na vlastné oči, že to funguje.

V susednom Česku žije zasa český priekopník myšlienky rodových statkov Jaroslav Svoboda. Jardu osobne poznám, je autorom vynikajúcej knihy Kom-pletní návod k vytvoření ekozahrady a rodového statku.

Sám hospodári na vyše dvadsiatich hektároch, ale za hranice svojho kráľovstva zvedavých návštevníkov nepúšťa.

V Česku som bola na niekoľkých väčších, či menších sebestačných hospodárstvach, opíšem.

Bola som u jedného šikovného človeka, ktorý je veľmi manuálne zručný a celé hospodárstvo funguje naozaj ako sebestačný ostrovný systém. Má niečo vyše dvoch hektárov. Polia, lúky, časť lesa, zvieratá a dom so záhonmi okolo.

Vodu zo studne mu vyťahuje čerpadlo, ktoré je poháňané malou veternou vetulou, ktorá vyrába menšie množstvo elektrickej energie.

Dom je napájaný elektrinou z dvoch solárnych panelov, ktoré mal uložené na zemi, opreté o prerobený fúrik, ktorý otáčal podľa slnečného svitu.

Takto vyrobená elektrina napájala svetlo v dome a elektrospotrebiče ako počítač a televízor (v tom čase žil sám, mal len príležitostné návštevy). Chladničku nemal, ale rozumne vybudovanú pivnicu, ktorá mu chladničku nahrádzala (vlastne bola lepšia, ani naši starí rodičia nemali elektrické chladničky).

Práčka bubnová, na ručné krútenie. Kúrenie dômyselnou pieckou s kozubom na drevo, s rozvodmi do ostatných miestností (inak domček bol malý, spratný a šikovný na vykurovanie).

Varenie na sporáku na dreve (sporák zároveň tiež aj vykuroval).

Záchod – príroda a „kadibudka“ (teda klasický drevený).

Celý dom bola veľmi útulná malá drevenica, ktorú si zmajstroval spolu s kamarátmi.

Žiadna kanalizácia, verejný vodovod, elektrická rozvodná verejná sieť. Áno, v takomto prevedení je to extrém, ale dá sa to.

Aj keď je to naozaj pre odolných otužilých ľudí, nie pre rozmazané padavky.

Gazda z tohto hospodárstva je schopný prežiť všetky hospodárske krízy bez straty desiatky, ako sa hovorí a ujmy na fyzickom a psychickom zdraví.

Ale je fakt, že každá krehká ženská duša mu z hospodárstva zutekala do mesta, kde je teplá voda, obchody poruke, svetlo aj teplo na vypínač a splachovací záchod...

A okolitým rodostatkárom takisto... nuž, my ženy sme predsa len kvetinky, ktoré občas potrebujú viac rozmaznávať. Ale ako alternatíva k matrixu je to zaujímavé a hlavne nezávislé riešenie.

To isté som zaznamenala aj v ďalšom sebestačnom projekte, tiež v susednom Česku. V hospodárstve plnom drevených zrubov v indiánskom štýle, indiánskych típí, voľne pusteného stáda westernových koní a amerických bizónov. Všetko v indiánskom štýle v spojení s divou prírodou. Na ploche vyše 60 hektárov.

V tomto skoro rozprávkovom priestore sme celá rodinka prežili týždeň. Bolo to veľmi poučné a pekné. Keď sme chceli jazdiť na koňoch, museli sme zobrať do rúk laso a milé koníky si najskôr chytiť.

Zruby drevené, tiež výroba domáceho gazdu. Použité vlastné drevo. Voda vlastný prameň, zvedený na napájanie a aj do drevených zrubov. Varili sme na otvorenom ohni vonku.

Očista – sauna a keď a s vodou na zohrievanie drevom (to bola teda romantika). Záchod – drevená latrína (to už bola menšia romantika, hlavne v noci s čelovkou na hlave a pocitom, či sa nezrazím s koňom).

Statok bol pripojený iba na elektrickú verejnú sieť. Kone a bizóny boli v častiach ohradených elektrickou ohradou. Sťahovali sa podľa toho, ako spásli lúku. Miesta na sťahovanie bolo na hospodárstve viac než dosť. Teraz som opísala miesta, ktoré potrebovali iba napojenie na elektrickú rozvodnú sieť.

Inak boli sebestačné. Aj čo sa týka jedla.

Ja verím, vnímam, cítim, že príde doba, kedy sa nám nad hlavami nebudú ťahať elektrické drôty na to, aby sme mohli využívať elektrickú energiu.

Verím v lepšie alternatívne zdroje, ktoré nemajú negatívny vplyv na ľudí a prírodu. Verím vo voľnú energiu, ktorá dúfam, bude v dohľadnej dobe uvoľnená pre širokú verejnosť.

Tak som sa teraz zamyslela... a prečo by celé naše krásne a kedysi veľmi plodné Slovensko nemohlo byť takým sebestačným ostrovným systémom?

Teda teraz som to nemyslela tak, že by sme používali drevenú latrínu (aj keď pán Zozej Banáš to trochu možno aj naznačoval v knihe Dementi).

Skôr som myslela, že by sme boli potravinovo a inak sebestační bez nutnosti plieniť svoje okolie.

◀▶ Voľná energia

V poslednom čase sa čoraz častejšie vynárajú z hĺbín informácie, že kedysi dávno malo ľudstvo prístup k čistej obnoviteľnej energii.

Energii, ktorá je všade okolo nás a je celkom zadarmo. Pretože všetko je energia, však áno...

Predstavme si situáciu, že je to pravda a tá energia tu stále je a sú aj spôsoby, ako ju používať.

Zadarmo.

Teraz si predstavte, že ste majiteľom spoločnosti, ktorá je výrobcom a distribútorom elektrickej energie. Takej tej bežne dostupnej, akú poznáme z našich domácností. S rozvodnou sieťou na konci ktorej sú zásuvky 220V na elektrospotrebiče.

Predstavte si, že ako majiteľ tejto spoločnosti desiatky rokov na elektrickej energii viac než slušne zarábate. Vďaka nadštandardnému zisku môžete sebe a svojej rodine dopriať nadštandardný život a pozlátka.

Teraz si predstavte, že niekde niekto objaví, že energia je všade, netreba ju vyrábať a že je pre všetkých zadarmo. A že keď bude zadarmo, tú vašu za peniaze už nikto nebude chcieť. Pochopiteľne, veď kto by platil za niečo, čo môže mať zadarmo.

A ešte navyše, že tá energia zadarmo ani nebude znečisťovať životné prostredie a ani inak negatívne vplývať na ľudské a iné telá.

No na porazenie, nie? Čo by ste v takom prípade urobili?

Väčšina ľudí by reagovala v tomto matrixe rovnako.

Snažila by sa akýmkoľvek spôsobom zabrániť šíreniu akýchkoľvek informácií o alternatívnej energii. Snažila by sa akýmkoľvek spôsobom zabrániť použitiu takej energie. Dementovala by, vymýšľala,

kládla rôzne prekážky, proste robila by ČOKOL'VEK, len aby zabránila šíreniu INEJ energie ako tej, z ktorej predaja roky pohodlne žije.

Pripomína vám to niečo?

Nebudem tu písať o tom, aké informácie o alternatívnych zdrojoch voľnej energie sa v posledných rokoch začali šíriť medzi ľuďmi.

V tomto prípade aj internet v skoro každej domácnosti prispel svojou troškou do mlyna, ako sa hovorí. V tomto prípade to bol nôž, ktorý natrel maslo na chleba a neporezal...

Každý si vie vyhľadať (ak má snahu a záujem niečo sa dozvedieť) informácie sám.

Ja viem, cítim, vnímam, že voľný zdroj energie existuje okolo nás už veki vekov.

Okrem toho, že vnímam energie okolo seba.

Nikola Tesla o tom tiež vedel svoje. Veľa ľudí ani netuší, čo znovuobjavil (objavil, čo v dávnych vekoch bolo známe a používané – napríklad aj v časoch Atlantídy). Veľa informácií o samotnom Teslovi sa zahmlieva a aj to, akým spôsobom ukončil svoju životnú púť.

Čo ak chce Nikola Tesla zdieľať s celým svetom, že energia je zadarmo a ešte k tomu všade a ľahko dostupná?

Bolo ho treba zastaviť? Kto ho potreboval zastaviť? Nebudem dávať odpovede, budem klásť otázky. Skúste odpovede nájsť sami. Tak ako ja.

Pred rokmi som „náhodou“ nad'abila na veľmi dobre spracovaný sci-fi seriál, ktorý sa volá Visitors, teda návštevníci (nemýľte si to s komediálnym seriálom rovnakého názvu v českom jazyku).

Okrem iných, veľmi verne spracovaných vecí (z môjho pohľadu), je tam od 9. časti jednou z tém modrá voľná energia. Scifisti, ktorí hľadáte niektoré odpovede, pozrite si seriál.

◀▶ Háj múdrosti

Pred niekoľkými rokmi som v rámci štúdia obnoviteľných prírodných systémov strávila niekoľko dní (a nocí) stanovaním v lone čistej (relatívne) prírody v Háji múdrosti.

Háj múdrosti sa nachádza v Česku v Přerove nad Labem a je to taký pozitívny experiment. Na hranici pozemku sa nachádza (alebo sa v lete 2012 nachádzala) tabuľka, na ktorej bolo napísané: Přerovská Hura, Háj moudrosti, Studijní plocha obnovy přírody, Registrováno: Evropská Unie č. 7507, Státní správa ochrancu přírody 07/03 a další.

Kým sa tabuľka dostala na hranicu pozemku, prešla veľmi dlhú cestu...

Čo to teda ten Háj moudrosti vlastne je? Čo skúma?

Skúma schopnosť prírody obnoviť sa skoro z ničoho, povstať ako bájnny vták Fénix z popola. Príroda túto schopnosť má. Našťastie.

Háj múdrosti kedysi patrila jednej veľmi múdrej pani Márii Švestkovej, ktorá ako som počula, zdedila kus poľnohospodárskeho poľa s rozlohou okolo 2 hektárov.

Pole, ktoré bolo chemicky ošetrované, orané, a inak prnžené bežnými poľnohospodárskymi postupmi.

Proste kus mŕtvej zeme, kedysi veľmi úrodnej, ležiacej v lokalite, ktorá je intenzívne priemyselne využívaná.

V roku 1993 sa pani Mária rozhodla, že sa pokúsi zdedenej pôde prinavrátiť život.

Začala teda s priateľmi sadiť stromy (Veľmi mi to pripomína krásny film Muž, ktorý sázel stromy), neusporiadane, skôr pocitovo. Posadili s dobrovoľníkmi rôzne druhy lesných aj jedlých stromov a nechali ich rásť. Čakali, čo sa bude diať.

Ja som bola v Háji múdrosti v roku 2012, čo bolo 19 rokov od zasadenia prvých stromov.

Na mieste, kde kedysi bola holá prázdna mŕtva pláň, bol živý háj s rôznorodou prírodou. Taká malá divá džungľa. Príroda si poradila.

Pani Mária chcela vytvoriť takú živú oázu v púšti a zovretí okolitej poľnohospodárskej pôdy. Prinavrátiť zničenej pôde nielen život, ale aj posvätné energetické miesta, stratené v monolitnom poľnohospodárstve.

Aj napriek veľkým prekážkam, ktoré jej majitelia okolitých monokultúrnych lánov hádzali pod nohy, sa jej zámer podaril. Živý ostrov im zavádzal v plošnom obhospodarovaní pozemkov. Bol to taký živý trň v oku a prekážka pre kombajny.

Všetky okolité pozemky fungovali na nútenom závlahovom systéme. Háj múdrosti prosperoval aj napriek tomu, že tam žiadna voda nikdy privedená nebola.

Keď som v háji nocovala pod stanom, začula som vedľa rozloženého stanu fučať nespokojného jeleňa. Zabrala som mu miesto na spanie.

Háj bol plný zvierat, rastlín a života aj napriek sterilnému prostrediu naokolo. Áno, pani Márii sa pokus vydaril. Aj keď je dnes nositeľka myšlienky na „výuke

v ďalších svetoch“, trvala na tom, že po svojom odchode z tohto sveta je treba háj zachovať so všetkým, čo k nemu patrí.

Háj je voľne prístupný ako výukový priestor pre nadšencov prírody. Je živou ukážkou, ako za niekoľko rokov dokáže príroda prerobiť holú betónovú sterilnú chemickú pôdu na živú divočinu plnú rôznorodosti, nádhery a výnimočných energií.

Len treba prírodu nechať na pokoji, aby povstala z toho popola ako Fénix.

*Príroda to dokáže. Dajme jej šancu.
Prenechajme jej aj v našej krajine miesta,
kde sama príroda vybuduje vlastné háje
múdrosti. Nech sa z nich môžeme všetci
poučiť. Nech v nich opäť môžeme aj my
načerpať nové sily. Nebráňme prírode
v regenerácii. Dokáže sa samoobnoviť.
Dajme jej (a tým aj nám) šancu.*

Na Slovensku je lesoochranské zoskupenie, ktoré má skratku VLK (www.wolf.sk). Okrem iného sa snažia presadiť, aby sa na **5 percentách nášho územia nerúbali stromy, nepoľovalo sa na zvieratá, nestriekali chemikálie**. To znamená, aby toto územie bolo bez zásahu – teda aby sa tam nerobilo **NIČ**.

Zároveň žiadajú umožniť voľný pohyb ľudí v chránených územiach.





◀▶ To, čo nás má spájať, nás oddeluje

O d nás samých aj od druhých...
O čom teraz píšem? O náboženstvách predsa. O rôznych svetonázoroch, pohľadoch na jeden a ten istý svet.

Kedysi som čítala veľmi pekné prirovnanie. Ak zhromaždíte na jednom mieste napríklad v lese šesť rôznych ľudí, necháte ich chvíľku pozorovať okolie a vyzvete ich, aby opísali, čo videli, cítili, vnímali, budete prekvapení výsledkom. Dostanete šesť rôznych opisov toho istého miesta v tom istom čase. Prečo je to tak? Pretože každý z nás má svoje vlastné vnímanie sveta okolo seba.



Náboženstvo

A tak to vnímam aj s rôznymi náboženstvami. Všetky opisujú jedno a to isté, ale pretransformované do vlastného vnímania a jazyka.

Stále nemôžem pochopiť, prečo vlastne medzi sebou veky vekov vedú kruté a veľmi krvavé boje, ktoré majú druhú stranu presvedčiť, ktoré náboženstvo je to pravdivé a lepšie. Ved' všetky hovoria o tom istom a sú vo svojej podstate rovnaké. Alebo lepšie povedané, vychádzajú z tej istej podstaty.

To len ľudia ich poprekrúcali, pomenili a prispôbili, pretože veľmi rýchlo zistili, že pomocou „donucovacích“ náboženských prostriedkov môžu veľmi ľahko manipulovať s masami.

Ja sama sa nepokladám za súčasť žiadneho náboženstva. Nie, nie som neveriačka, len vnímam podstatu, ktorá je nad všetkými náboženstvami. Podstatu a prírodné zákony, ktoré zastrešujú všetky náuky, ktoré sú neúplné (či už zámerne, alebo neznalosťou).

Je mi z toho smutno, ako sa náboženstvá zvrhli na politické a obchodné nástroje... a hlavne komu to všetko prospieva, kto má záujem o to, aby sa ľudia medzi sebou v mene toho „jediného“ bezhlavo tĺkli.

Určite to nemôže byť vo svojej podstate človek, keď potrebuje také krutosť (nemôžem napísať zverstvá, pretože by som tým urazila zvieratá, ktoré sa



tak nesprávajú)! V mene náboženských vojen sa udiali najväčšie krutosti, zakazdým pod vlajkou iného boha.

Tak KTO, alebo ČO má záujem, aby sme sa takto bezhlavo vytĺkali (veľ'akrát doslova a do písma)?

Všetko, naozaj všetko má viacero úrovní. Cibul'a. Už som ju spomínala. Veľ'a vrstiev jednej jedinej zeleniny. Alebo žeby nešlo o zeleninu?

Jedna úroveň je, že nie je boh ako boh a nie je všetko zlato, čo sa blyští...

Vojny v mene rôznych bohov sa viedli od nepamäti (myslím ľudskej). Teraz sa zastavím vo vysvetľovaní a posuniem radšej poznámku.

Zecharia Sitchin, známy autor viacerých kníh sa celý život zaoberal prekladmi a štúdiom starých sumerských textov, ktoré opísal vo viacerých svojich knihách. Odporúčam prečítať si napríklad jeho dielo Vojny bohov a ľudí...

Teraz si dovoľm posunúť vnímanie ešte ďalej a položím veľ'mi smelú otázku pre tých, ktorí sú ochotní pripustiť myšlienky a výsledky výskumov Zecharia Sitchina. Viete si predstaviť, že vojny bohov stále pokračujú, ale sú skryté pred pohľadmi ľudí?

Že je pred našimi zrakmi skrytých veľ'mi veľ'a vecí, o ktorých väčšina ani netuší?

Že aj starí sumerskí bohovia boli „len“ bytosti, ktorými zmietali (alebo zmietajú) rôzne vášne? Že nie sú len sumerskí bohovia, ale aj rôzni iní?

Veľ'mi veľ'a o vojne „bohov“ a aj o ich „ľudských vlastnostiach“ sa dočítate v Starom zákone v Biblii.

Teraz som vám naložila, nechám vás vydýchnuť a stráviť posledné riadky. V zmysle posledných riadkov dáva iný zmysel aj riadená invázia islamu do Európy... Všetko so všetkým súvisí. Na viacerých úrovniach. Ako šupky z cibule...

◀ Záhľadná cirkev

Nerozumiem, ako je to u nás s cirkvami. Teda s hlavnou katolíckou cirkvou, aby som sa zbytočne ešte viac nezamotávala do ďalších nepochopiteľných vecí pre mňa nepochopiteľných cirkví.

Idem zosumarizovať to, čo viem (ale určite sa môžem aj mýliť a veci sa možno majú inak). Každý zárobkovo činný občan SR odvádzať dane spolufinancuje cirkvám prevádzku biskupských úradov, platy duchovným, farárom v dôchodku, bez ohľadu na to, či je veriaci, alebo neverec.

- Rímskokatolícka cirkev dostáva (aj všetky ostatné cirkvi na Slovensku) od nášho štátu najväčší finančný príspevok na fungovanie. Dopátrala som sa k údajom za rok 2012. Na činnosť cirkví toho roku išlo asi 37 miliónov eur, z ktorých rímskokatolíci dostali asi 21 miliónov. Katolícka cirkev má veľ'mi veľ'a hnutel'ného aj nehnuteľ'ného majetku, za ktorý nemusí odvádzať dane tak, ako my všetci ostatní, pretože má rôzne daňové úľavy (Zákon č. 582/2004 Z. z V § 17 odsek 1 písmeno c). Vlastne sama presne nevie, čo všetko vlastní, súpis majetku samotnou cirkvou nikdy nebol zverejnený.
- Katolícka cirkev tvrdí, že je chudobná ako kostolná myš a preto ju okrem štátnych príspevkov a nezdaňovania treba podporovať aj vkladami rôznych bankoviek a mincí rôznych nominálnych hodnôt do zvončeka v kostole.
- Katolícka cirkev vlastne nemusí odvádzať dane ani z kostolných zbierok, ktoré má podľa Vatikánskej zmluvy (podpísaná Mikulášom Dzurindom v roku 2000) právo organizovať. Príjmy z hospodárenia takto získanými prostriedkami nepodliehajú zdaneniu ani povinnosti verejného vyúčtovania (na rozdiel od malých podnikateľov, ktorí musia odvádzať dane pomaly aj za to, že dýchajú vzduch).
- Katolícka cirkev napriek tomu, že káže svojim ovečkám o láske, porozumení a pomoci blížnemu svojmu, tak sama neukazuje názorný príklad. Takto, vlastne ovláda teóriu, ale ešte som ja sama nevidela praktické ukážky a tak vlastne ani neviem, či to naozaj aj ovládajú, keď sa hanbia to ukázať (možno ukazujú iné veci).

- Katolícka cirkev okrem vyberania prenájmov za budovy a pôdu, ktorú má vo vlastníctve, necháva inak túto svoju pôdu aj budovy chátrať, pretože ako tvrdí, vraj nemá peniaze na údržbu. Rekonštrukcie mnohých vzácnych cirkevných pamiatok hradí štát.
- Podľa údajov zverejnených z ministerstva kultúry (pod ktoré cirkvi spadajú), vlastnila rímskokatolícka cirkev v roku 2012 nasledovné nehnuteľnosti: bohoslužobné objekty 3 760 ks, farské budovy 1 230 ks, iné budovy 694 ks, cirkevné školy 196 ks... Údaje vraj zisťovali ministerskí úradníci (zdroj denník Pravda 15. 6. 2014).
- Katolícka cirkev je veľmi bohatá aj na rôznych šikovných rečníkov a spevákov, v podobe farárov v kostoloch.
- Katolícka cirkev má tú ohromnú moc, že dokáže z človeka sňať všetky hriechy pomocou foriem rôznych odpustkov. V súčasnosti už prešla od zastaraných odpustkov k modernejším spôsobom odpúšťania.
- Katolícka cirkev dokáže byť naším prostredníkom so samotným bohom. Teda. A ja som si vždy myslela, že človek sa sám dokáže spojiť so svojou božskou podstatou.
- Z katolíckej cirkvi sa nedá vystúpiť, (teda aspoň mne nie je známy nejaký štandardný postup na výstup) ani keď už máme svoj vlastný rozum a nie sme nesvojprávne malé deti. Teda našla som nejaký spôsob, ako vystúpiť (www.zbohom.net), ale podľa vyjadrení cirkevných hodnostárov je to aj tak neplatné, pretože byť kresťanom je záväzok a zväzok na celý život. Na veky vekov, amen...

*Vymenovala som pomerne veľa vecí
a skoro ničomu nerozumiem. Asi najviac však
nechápem, ako je možné, že cirkev, keď je
taká božská vo svojej podstate, je v podstate
súčasťou štátu ako takého.*

To je nejaké popletené v tej mojej makovici (alebo niekde inde?).

Ved' ako môže byť božská cirkev súčasťou štátu, to by potom aj štát mal božskú podstatu...

Ja viem, že celý život je o paradoxoch, ale toto je pre mňa naozaj veľké sústo. Vysvetlí mi to, prosím, niekto? Nechcem zomrieť neinformovaná a hlúpa.

◀▶ Veci verejné a veci skryté

Pred veľmi veľa rokmi, v časoch, keď masy štrngali na námestiach kl'účmi a radovali sa z demokratickej nežnej revolúcie a slobody (ilúzie), som niekoľko rokov pracovala v jednom z ústavov Slovenskej akadémie vied. Na kozmickom výskume. Aká náhoda, že áno.

Pracovala som na úlohe uzavretého ekosystému v rámci dlhodobého kozmického letu. Na Mars. Hm. Konečne bližšie domov. Aspoň v teoretickej rovine. Starší čitatelia si možno pamätajú na prepelicu japonskú v kozme v rámci letu nášho slovenského kozmonauta Ing. Ivana Bellu v roku 1999.

Keď som bola malá, chcela som byť astronómom. Aby som mala bližšie ku hviezdám. Poznala som naspamäť všetky súhvezdia, aj známejšie hviezdy.

Moja mama ma však rýchlo schladila. Nemôžeš byť astronómom, keď si dostala z matematiky päťorku... hm, to je fakt. Nemôžem. Aj keď na vysvedčení som si všetky známky opravila. Väčšinou som bola v tom čase vyznamenaná (tak sa vtedy hovorilo lepšiemu prospechu).

Ale k tým hviezdám ma to predsa len pritiahlo. Náhodou, akože náhody neexistujú. Program Interkozmos združoval členské štáty vtedajšieho RVHP (Rada vzájomnej hospodárskej pomoci).

A ešte som vždy chcela pracovať so zvieratami. Tiež som chcela robiť v laboratóriách v bielom plášti.

A tak sa mi to všetko spojilo do jedného. Pracovala som na kozmickom výskume, so zvieratami ako súčasťou ekosystému v laboratóriách. Keďže sme boli izotopové (rádioaktívne) pracovisko, musela som povinne chodiť v bielom plášti, bielej košeli, bielych nohaviciach, ponožkách a lekárskech drevákoch... Pekne som si to vymal'ovala, pravda?

Toto boli veci verejné. Každý výskum má v sebe aj veci neverejné, schované.

Jeden taký schovaný program som videla. Zaujímavý pokus. Nebudem uvádzať podrobnosti, ani názvy. Pre istotu. Aj keď to bolo pred vyše dvadsiatimi piatimi rokmi...

Bolo to ešte v časoch Československa. Odviezli ma spolu s niekoľkými kolegami do priestorov vojenských objektov v jednom nemenovanom českom meste.

V objektoch bol práve predčasne ukončený jeden zo psychologických pokusov v rámci kozmického programu. Boli sme sa tam pozrieť, pretože súčasťou pokusu boli naše uzavreté ekosystémy.

Veľká časť objektov bola schovaná pod zemou. V betónových protiatómových krytoch (alebo čo to bolo). Nad zemou boli postavené vojenské stany, v ktorých bolo veľa stolov so stoličkami. Na každom stole bol postavený monitor. Na sledovanie toho, čo sa dialo pod zemou.

Pri vchode do podzemných častí bolo menšie miesto pre jednu helikoptéru. Pristávacia plocha.

Pod zemou, v časti, v ktorej prebiehal aj „náš“ pokus, bolo niekoľko miestností. Každý kúsok priestoru monitorovali kamery. Tie, ktoré zosnímaný obraz posielali do monitorov v stanoch hore, na povrchu.

O čom bol hlavný pokus: Zistiť, ako sa budú správať dobrovoľníci, ktorí budú na obdobie troch týždňov zatvorení v podzemných priestoroch. Budú mať obmedzené podmienky približujúce stiesnené pomery kozmickej lode, budú mať denné úlohy, ktoré budú v rámci programu robiť. Okrem iných úloh sa dobrovoľníci mali starať o malý uzavretý ekosystém. Všetko bude zaznamenávať kamera, teda kamery. Kamery chýbali iba na jedinom mieste. Záchode.

Znie to ako sci-fi? Nie, bola to úplná realita, ako aj ďalší pokus, ktorý bol doplnený bez vedomia dobrovoľníkov...

Podstata druhého pokusu spočívala v tom, že dobrovoľníkom oznámili, že bola tretia svetová vojna, jadrová (bolo to v časoch studenej vojny a totality...). Dobrovoľníkom nahovorili, že ich prítomnosť hlboko pod zemou v protiatómovom kryte počas pokusu spôsobila, že sa zachránili ako jedni z mála na Zemi.

Chudáci dobrovoľníci si mali medzi sebou vylosovať niekoľko ľudí, ktorých vyzdvihne helikoptéra z heliportu nad ich hlavami (na umocnenie atmosféry im naozaj začala pristávať na pristávacom mieste vojenská helikoptéra).

Helikoptéra mala vylosovaných „šťastlivcov“ odviezť na raketoplán, ktorý ich mal odviezť na Mesiac, ktorý následne osídli.

Dobré psycho, pravda?

Znie to neuveriteľne, ale stiesnenými podmienkami zbičovaní dobrovoľníci (väčšinou z radov študentov) sa išli doslova pozabíjať v snahe získať miesto v helikoptére a následne v raketopláne.

A tak museli projekt predčasne urýchlene ukončiť a nešťastníkov rýchlo vypustiť na „slobodu“.

Možno ste niektorí videli film, kde bola v rámci pokusu nasimulovaná situácia vo väzení s dobrovoľníkmi, ktorí niektorí „hrali“ úlohu väzňov, druhí zas dozorcov... Človek pod tlakom sa veľmi rýchlo nechá vmanipulovať do rôznych situácií, v ktorých nakoniec už nevie rozoznať, čo je realita a čo nie...

Napísala som o tejto skúsenosti preto, aby sme neverili všetkému, čo sa okolo nás deje, alebo akú realitu nám niekto podsúva.

Naopak.

***Majme otvorené mysle pre možnosti,
z ktorých sú mnohé pred nami zatajované
a ukryté. Nech sa zdajú akokoľvek
neuveriteľné...***





Neobyčajné cesty a skúsenosti



◀▶ Tajomný Egypt

O d detstva ma to ťahalo do Egypta. V tom čase som nechápala prečo. Až keď som stála na pôde Egypta, pochopila som.

Priťahujú ma pyramídy. Veky vekov. Pripomínajú mi totiž niečo, čo som veľmi dobre poznala. Z iných čias.

Hlavne pyramídy v Egypte. Najskôr som si myslela, že samotný Egypt má pre mňa nejaké skryté čaro, ale časom som zistila (teda vlastne cítila), že to tak nie je. Samotný Egypt nie, ale pyramídy áno. Hlavne stará kultúra, ktorá ich tam postavila, k tej mám nejaký zvláštny vzťah, previazanie.

Atlantída. Síruius. Ako mi to krásne znie... ako domov.

Lietajúce stroje, medzihviezdne lety, voľná energia z vesmíru (to je tá, ktorú znovuobjavil Nikola Tesla, ale o tom sa veľa nepíše), kryštály namiesto počítačov, aj akumulátorov a žiaričov energie, biele tuniky, práca s energiami, chrámy s vysokými stĺpmi, liečenie, telepatia, telekinéza ako bežne používané schopnosti...

A tiež nekonečný boj svetla a tmy ako dôsledok duality – hybnej sily nášho vesmíru a najstaršej hry, ktorú všetci hráme.

Egypt som v hľadaní samej seba navštívila päťkrát. Podarilo sa mi navštíviť aj miesta, kam noha turistu bežne nevkráčí. A aj keď vkročí, tak niektoré dvere zostanú zatvorené. Pre nás sa otvorili.

Tak, ako pri našej poslednej ceste do Egypta. Keď som sa rozhodla navštíviť chrámy v Dendere.

◀▶ Chrám bohyně Hathor

Na jeseň v roku 2012 sme mali znovu naplánovanú cestu do Egypta. Trošku sa pošnorchlovať s dcérkou a manželom, obdivovať podvodný svet. A tiež pozrieť zasa niektoré egyptské (egyptské?) pamiatky.

Rok 2012 bol vo všeobecnosti veľmi zvláštny, pretože končil mayský kalendár a aj iné kalendáre. Každý očakával nejakú zmenu, alebo katastrofu. Koniec sveta, alebo koniec tej doby, ktorá panovala.

O tom napíšem neskôr. Možno v nejakej inej knihe :-).

Ja sama som ten rok pociťovala nejaké zvláštne tušenia, nepokoj, prichádzajúcu zmenu. Stále som však celkom nevedela, aká je moja úloha v celom procese.

Dúfala som, že cesta do Egypta mi dá odpoveď, alebo aspoň nejaké malé vodidlo.

Deň pred odchodom som sa pýtala samej seba. Čo mám ísť v Egypte pozrieť tentoraz?

Nevedela som. Väčšinu „štandardných“ egyptských pamiatok sme už predsa navštívili.

Aj Luxor, aj Karnak, aj Egyptské múzeum, aj sfingu (o ktorej som presvedčená, že ukrýva vchod do podzemných miestností) a aj pyramídy.

Podarilo sa nám prezrieť verejnú časť vnútra pyramídy. Aj napriek varovaniu našej turistickej delegátky, ktorá vyhlásila, že tam aj tak nič neuvidíme, že je to **iba zatuchnutá čierna diera...** Čudujem sa, že takého turistické sprievodkyne vôbec cestovná kancelária zamestnáva...

A tak som rozmýšľala, čo pozrieť teraz. Niečo špeciálne. Ale čo by to malo byť konkrétne? Povedala som si, že otvorím knihu o Egypte a kde sa mi otvorí, tam pôjdeme.

Kníh mám viac, ale najradšej Tajomstvo faraónov Starého Egypta od Štefi Brodňanovej. Veľmi dobrá kniha je aj Tajnosti egyptské od autora Paula Bruntona.

A tak som si otvorila práve túto. Od autorky Štefi Brodňanovej, ktorá iným spôsobom opísala svoje cesty po Egypte.

Stránka ukazovala Dendera, chrám bohyně Hathor. Čudovala som sa... Dendera, Dendera, kde to vlastne je? Len tak z rozmaru som vytiahla moje obľúbené tarotové karty. Ako inak, egyptské.

Taroty nevykladám, ale základy tejto prastarej kartovej hry a neskôr ako hovorím memotechnickej pomôcky na spojenie sa s podvedomím, som kedysi študovala v rámci „všeobecného prehľadu“. Mám teda niekoľko rôznych tarotových sád, ktoré som väčšinou dostala ako darček.

A tak som zamiešala a vytiahla jednu kartu. Hádajte akú... karta ukazovala bohyňu Hathor.

A tak boli kocky hodené. Pôjdeme pozrieť chrám bohyně Hathor do Dendery.

Oznámila som túto „radostnú novinu“ doma. Manžela skoro porazilo. Dendera! Ty si sa zbláznila! Vieš, kde sa to nachádza? V povstaleckej časti Egypta za riekou Níl!

Samozrejme, že som nemala ani bledomodrú šajnu, kde sa Dendera nachádza. Žeby niekde v Egypte?

„Hm, no dobre, dobre,“ zamumlala som. Ved' keď tam mám ísť, tak sa tam nejako dostaneme. „Nejako“ sa to vyvinie... ako obyčajne.

„A prečo tam potrebuješ ísť?“ opáčil manžel. Hm, pokrčila som plecami. Keby som ja vedela...

Začala som horúčkovo prezerať knihy a internet, aby som mu mohla nejako uspokojivo odpovedať. Našla som niečo, o čom som vedela, že ho bude veľmi zaujímať...

V podzemných neprístupných kryptách chrámu bohyně Hathor sa mali nachádzať reliéfy znázorňujúce a veľmi pripomínajúce elektrické žiarovky.

Z pohľadu súčasných vedcov niečo nemysliteľné na obdobie starovekého Egypta (nechápem prečo nemysliteľné...).

Dokonca o týchto reliéfoch a znázorneniach „žiaroviek“ píše vo svojich knihách známy bádateľ a autor Erich von Däniken.

Manžel je elektrotechnický inžinier, študoval jadrovú energetiku. Ukázala som mu z knihy obrázky reliéfov. Oči mu hneď zažiarili. Bolo mi hneď jasné, že ich chce vidieť na vlastné oči.

A tak sme teda odcestovali do nášho známeho menšieho rodinného rezortu, ktorý sme poznali z minulosti. Vracajúceho sa zákazníka si v Egypte veľmi považujú a tak sme si užívali zvýšenú pozornosť personálu.

Jeden deň sme opáčili „už známeho“ vedúceho na recepcii, že by sme sa radi išli pozrieť do Dendery, či nám s tým vie nejak pomôcť. Recepčný sa dovtedy milo usmieval, ale keď sme dohovorili našu prosbu, začal divoko šermovať rukami a s tragickým výrazom v tvári nás začal oduševnene odhovárať. „Nie, nie, tam nemôžete, tam s vami nikto nepôjde! Tam sa teraz nedá, je to nebezpečné!“ Na zdôraznenie vážnosti niekoľko krát pridal puf puf!

No pekne sa to teda vyvíja...

Manžel už bol úplne namotaný na reliéf so žiarovkami. V tej chvíli už sám iniciatívne hľadal spôsob, ako by ich mohol vidieť. Nielen v knihe. Miestami sa už aj mne zdali niektoré jeho verzie výletu poriadne nebezpečné...

Vtedy mi to došlo... Egypťan Marko nám pomôže! Keď on povie, že to nejde, tak nikam nepôjdeme...

Marko bol externý sprievodca, s ktorým sme sa už nejaký čas poznali. Bol veľmi milý, šikovný a vedel zabezpečiť aj nemožné. Hovoril lámanou češtinou, pretože chvíľu študoval v Čechách. Mal na starosti českých a slovenských hostí v „našom“ rezorte.

A tak sme išli za Markom. Marko sa zadumal a chvíľu nič nepovedal. Bolo mi to čudné, inokedy vykladal piate cez deviate. „Večer vám zavolám, či to pôjde.“ Prišiel večer a stále žiadna správa od Marka. Na našu SMS prišla od neho strohá odpoveď: „Riešim...“

Na Marka sa dalo spoľahnúť. Na ďalší deň sme mali pristavený malý mikrobús,

v ktorom nás čakal šofér a egyptológ Said, ktorý kvôli nám pricestoval z Káhiry. Marko zabezpečil aj ochranu, keď prekročíme hranice Nílu. Pre istotu... Dendera je totiž na území, kde má každý dospelý chlap a väčší chlapec vlastný samopal... taký egyptský divoký západ...

Said mal ukončenú egyptológiu na univerzite v Káhire a bol certifikovaný na individuálne cesty s turistami. Bol to veľmi snaživý chlapík. Cestou z Káhiry si našťudoval všetko dostupné o Dendere a celou cestou do Dendery nám mlel po anglicky, čo sa naučil.

Marko ho totiž upozornil, že o Egypte toho pomerne veľa vieme a tak si došťudoval viac informácií, aké bežne turisti dostávajú. Okrem toho, že do Dendery bežne turisti nechodia.

Prišli sme do Dendery, Said vybavil vstupy a začal zase mlieť, aby nás ohúril svojimi encyklopedickými znalosťami. Miestami som normálne hľadala vypínač, kde by som ho mohla aspoň na chvíľu vypnúť. Stále nechápal, že nepotrebujem, aby mi o tom mieste tol'ko rozprával. Naopak, potrebovala som chrám nacítiť a Saidovo horlivé vysvetľovanie ma len vyrušovalo.

Inak, len aby ste mali predstavu, v celom chrámovom komplexe sme boli v tom čase jediní turisti. Manžel, dcérka a moja maličkosť. A s nami početní strážcovia chrámu.

Samozrejme, náš sprievodca Said, ktorého som potrebovala aspoň na chvíľu nejak zabaviť, aby stíchol.

Poslala som ho opýtať sa strážcov chrámu, kde je miestnosť s reliéfmi. Vrátil sa s odpoveďou, že žiadna taká miestnosť sa v celom chráme bohyně Hathor nenachádza. Dokonca ani on sám netušil, že by sa niekde mali nachádzať reliéfy. Na univerzite ich takéto skryté veci neučili.

Strčila som milému Saidovi do ruky fotografiu reliéfov s tým, že v chráme MUSIA BYŤ tieto reliéfy, pretože fotografia pochádza z tohto miesta.

Nebudem teraz zachádzať do podrobného vysvetľovania, ako sme sa nakoniec dostali do tajných podzemných krýpt, kde sme reliéfy so žiarovkami našli. Ani ako strážcovia chrámu nakoniec zrolovali koberec, na ktorom sedeli a zdvihli padajúce dvere do podzemia.

Okrem „žiaroviek“ sme videli aj veľa ďalších zaujímavých artefaktov. Veľa vecí som si tam navnímal, ale tie si nechám pre seba... Said bol vo vytržení, prvýkrát videl pamiatky, o ktorých vôbec netušil, že existujú. Egyptan, egyptológ...

V roku 1982 Walter Garn, elektrotechnický inžinier z Viedne a pracovník medzinárodného elektrokoncernu Elin podľa reliéfov zostrojil funkčné výbojkové žiarovky, ktoré fungujú...

Na ďalší rok (2013) sme mali na jeseň naplánovanú opäť cestu do Egypta. Aj s našimi známymi. Tentoraz som vymyslela chrámy v Abydose.

Žiaľ, cestu do Egypta sme museli na poslednú chvíľu zrušiť, pretože v tom čase v Egypte zúrili veľké nepokoje, povstania a rabovania.

Vyrabovali dokonca Egyptské múzeum v Káhire, zničilo sa veľa starých pamiatok aj na iných miestach.

Nejako mám stále vnútorný pocit, že tam niekto niečo veľmi dôležité hľadal a preto v celej krajine vyvolal rozvrat...

Egypt sa odvtedy nespamätal, naopak začal sa rozvrat aj ostatných okolitých krajinách...

◀▶ Pyramídy po celom svete

Každý vie, že pyramídy sa nachádzajú v Egypte a stupňovité v Mexiku. Každý rok plynuli do týchto krajín obrovské prísuny peňazí z turistického ruchu. Veľká väčšina príjmov oboch krajín pochádzala od turistov pahnúcich na vlastné oči vidieť divy sveta – pyramídy.

O to skôr som bola prekvapená, keď nám Said (náš sprievodca v Egypte) povedal, že jeho rodičia, ktorí celý život prežili v Káhire, sa ešte nikdy na pyramídy (ktoré mimochodom sú už dnes skoro súčasťou sídlisk v Káhire) neboli pozrieť. A že väčšina Egyptanov o tie staré pamiatky, na ktoré sa chodí pozeráť celý svet, vlastne ani nemá záujem...

Najskôr ma to zarazilo, ale potom som si uvedomila súvislosť.

Ved' aj my, Slováci, chodíme kade-tade obdivovať druhé krajiny a veľa krát ani netušíme, aké skvosty máme hneď pod nosom. V našej vlastnej nádhernej krajine. Pretože ona JE NÁDHERNÁ. A mohla by byť ešte krajšia, ak by sme sa o ňu lepšie starali.

K Slovensku sa ešte vrátim neskôr, keď ho spoznám aspoň tak dobre ako Egypt. Hanbím sa a rozhodla som sa to napraviť. Nebudem utekať kade-tade a najlepšie do vesmíru, kým nespoznám a nepreskúmam, čo mám rovno pod nosom, doma. Tu a teraz.

Pyramídy, pyramídy... Sú postavené s neuveriteľnou presnosťou a polohou voči svetovým stranám, na energetických líniiach a uzloch Zeme. Veľa krát kopírujú hviezdne zoskupenia na oblohe...

*Nikdy som neverila, že slúžili ako hrobky
pre faraónov a ich rodinu. A nikdy som
neverila, že ich postavili masy otrokov,
prácne kotúlajúc po brvnách ťažké
kvádre na stavbu kolosov.*

Jednoducho som cítila, že to bolo celé úplne inak. Že pyramídy boli postavené vyspelými technológiami a sú to vlastne zariadenia na výrobu, akumuláciu a žiarenie energií a tiež komunikátory s ďalekými svetmi. Podrobné kalendáre, rituálne a zasväcovacie priestory, udržiavače frekvencií, nezničiteľné pamiatky dávneho pre naše generácie... majú mnoho ďalších funkcií na iných nám neznámych alebo neviditeľných úrovniach.

Pyramídy sú postavené a dodnes sa nachádzajú na celom svete (nielen tom našom) a nielen v Egypte a Mexiku. Sú všade. Som presvedčená, že aj na Slovensku a v Čechách máme svoje vlastné pyramídy, akurát sú zarastené vegetáciou. Príde čas, keď ich objavíme.

Aj vďaka internetu sa začali zverejňovať a šíriť správy, kde všade sa našli pyramídy. V Číne, Rusku, Taliansku, Rumunsku, Grécku, Indii, podzemské aj v Bermudskom trojuholníku, v Bosne, na Mesiáci, Marse...

Náhodou, ako že náhody neexistujú, sa ku mne dostali informácie o pripravovanej expedícii, ktorá sa konala v máji 2014 na pyramídy v Bosne za účasti samotného objaviteľa bosnianskych pyramíd bádateľa Sama Osmanagiča.

Dr. Sam Semir Osmanagič, PhD. sa narodil v Bosne v roku 1960, dlhodobo žil, pracoval a publikoval v Houstone (USA). Skúmaniu pyramíd po celom svete a starých civilizácií sa venuje celý svoj profesijný život. Je profesorom antropológie a členom Ruskej akadémie prírodných vied v Moskve.

Pyramídy v Bosne sa nachádzajú neďaleko mestečka Visoko (30 km od Sarajeva) a objavil ich Sam Osmanagič v roku 2005, keď si pri náhodnom prelete ponad mestečko Visoko všimol veľmi pravidelné tvary miestneho pohoria, ktoré bolo v tvare aj natočením jednotlivých strán podobné ako pyramídy. Sam začal výskum s dobrovoľníkmi, po odstránení vrchných vrstiev zeminy a uvoľnení podzemných chodieb sa potvrdil umelý pôvod časti pohoria. Výskum stále pokračuje aj napriek rôznym prekážkam, hlavne zo strany úradov a štátnych inštitúcií.

Rádiokarbónovou metódou z troch nezávislých pracovísk bol určený vek pyramíd na 30 až 34 tisíc rokov! Pyramídy v Bosne sú vyššie ako najväčšia egyptská pyramída, ktorá meria 174 metrov. Najvyššia pyramída v Bosne – pyramída Slnka meria 220 metrov, pyramída Mesiaca 190 metrov.

Podľa rôznych nezávislých výskumov pyramídy neslúžili ako hrobky, ale ako energetické zariadenia. Pyramídy v Bosne priťahujú pozornosť odborníkov z celého sveta, ktorí okrem iného urobili nezávislé merania. Tie ukázali, že z vrcholu pyramídy Slnka vystupuje „stĺp energie“ s priemerom 4,5 metra a s kmitočtom 28 kHz.

A tak sme sa teda stali „účastníkmi zájazdu“ alebo účastníkmi expedície (organizovala ju česká organizácia).

Od samého začiatku som si naozaj pripadala ako v románe Michala Viewega²¹. Celú expedíciu bola posádka autobusu jedna veľká zvláštna rodina. Ako na zájazdoch ROH (z časov minulých, starší pochopia)²². Autobusom kolovali ploskačky, smiali sme sa na úplných hlúpostiach...

²¹ Veľmi humorné čítanie, Michal Vieweg – Účastníci zájazdu.

²² Organizácia Robotnícke odborové hnutie ROH. Skoro každý bol povinne členom...

V Bosne pri hraniciach sme si urobili raňajkovú prestávku v dedinke u nášho bosnianskeho sprievodcu (nie Sama Osmanagiča, ten čakal vo Visokom). V záhrade prestretý stôl s bielym obrusom, na ktorom boli domáce dobroty a polovica miestnej dediny, ktorá si nás prišla „obzrieť“.

Posilnení domácimi raňajkami a alkoholickou rakijou sme pokračovali do údolia kamenných gulí. Bolo to zvláštne, pozdĺž malej riečky v lese boli ako rozsypané koráliky veľké, ťažké, pravidelné kamenné gule. Nikto nevie, ako sa tam dostali a ani na čo mali slúžiť.

V krátkosti napíšem, že sme boli na vrchole bosnianskych pyramíd Slnka a Mesiaca. Na prvý pohľad naozaj nevyzerali ako pyramídy, ale ako vrchy pokryté hustou vegetáciou.

Niektoré časti boli v tom čase ešte stále zamínované z bojov rokov nedávnych (naozaj bolo dobrodružné hľadať tam miestečko na vypustenie odfiltrovaných tekutín z ľadvín, v rámci pitného režimu).

Videli sme odkryté časti, ktoré nemohli byť dielom prírody. Nezávislé rozborý dokázali zloženie betónu v kvalite, aký sa ani dnes nedarí vyrobiť.

Boli sme, samozrejme, aj v odkopaných častiach podzemných chodieb, v ktorých sme okrem iného obdivovali veľké duté kamene s nápismi v runových a iných písmach (cítila som z týchto „zariadení“ vyžarovať silnú dávku energie – a nielen ja).

Oficiálni pyramidológovia, sa rozhodli, že oficiálne pyramídy v Bosne neuznajú, pretože podľa nich to pyramídy nie sú.

Podobne, ako farmaceutická mafia tvrdí, že liek na rakovinu neexistuje (veľmi dobre vieme, že existuje a niekoľko verzií) a že jediná cesta k vyliečeniu je chemoterapia. Podobne, ako oficiálne hlavy pomazané tvrdia, že Darwinova teória je jediná správna a vznikli sme z opice. Príkladov je veľa.

Ak by totiž priznali, že veci sa majú inak, museli by sme prinajmenšom prepisovať našu históriu a nielen históriu...

Celá expedícia bola veľmi poučná a zaujímavá, ale ako to už chodí, napriek tomu, že sme tam boli a videli sme, čo sme videli a boli tam stovky iných ľudí z rôznych krajín sveta, keď o tom doma rozprávame v rámci rodiny a známych, veľa ľudí nám neverí.

Ľudia neveria tomu, čo nie je v hlavných správach a keď sa to aj v hlavných správach objaví, neveria tomu, čo nemajú zopakované niekoľkokrát.

Na tejto „znalosti“ je postavené vymývanie mozgov prostredníctvom nekonečného opakovania reklám v rôznych podobách a obmenách, aby to ľudia prijali ako svoju súčasť.

Takto boli a sú tvorené naše oficiálne dejiny, naša oficiálna história.

Ako sa hovorí, neustále opakovaná lož sa stáva pravdou...

Takto sa nám stále vtíka do hláv, že pyramídy sú iba v Egypte a Mexiku, že sme vznikli z opice, a že nám všetci chcú iba dobre...

Viac a podrobnejší popis o Bosnianských pyramídach nájdete na internete, napríklad aj na stránke organizátora nášho zájazdu www.wmmagazin.cz. Nedávno vyšla dlho očakávaná kniha Semira Osmanagiča s názvom „Pyramídy sveta a bosenské údolí pyramid“.

❖ Byť či byť alebo keď sa hmota rozhodne byť

Veľakrát som v rôznych televíznych šou, ako fakír drží na holom tele rôzne kovové predmety, alebo ako ohýba a skrúca lyžičky a iné varietné čísla.

Keďže sa za skoro všetkým snažím nájsť aj logické vysvetlenie, zdalo sa mi, že kovové predmety sú jednoducho na tele prilepené spoteným telom fakíra a príbor ohýba silou (nie mentálnou, ale svalovou).

Veľakrát to asi aj tak bolo, kým som nenatrafila na video natočené v jednom zariadení v Česku.

Bol to vlastne amatérsky videozáznam z kurzu ako meniť konzistenciu okolitej reality, teda aj hmoty. Vrcholom bolo ohýbanie a krútenie príborových lyžíc a vidličiek.

Lektorom celého kurzu bol pán Jack Houck, inžinier letectva a astronautiky. Americký vedec z oblasti psychokinézy (kam sú tieto javy zaradované). Školiteľ v NASA, veľmi realisticky zameraný človek. <http://www.jackhouck.com/>

Zloženie ľudí na kurze bolo veľmi rôznorodé. Od malých detí, až po vekom starších dôchodcov. Muži aj ženy.

Niektoré časti kurzu sa mihli len chvíľu, iným bola venovaná podstatnejšia časť. Vrcholom programu (teda kurzu) bolo spomínané ohýbanie príborov. Táto časť bola natočená celá.

Pozrela som si video raz, druhýkrát aj s manželom.

Na tretíkrát sme už boli vyzbrojení najlacnejším príborom, ktorý sme zakúpili len za účelom krútenia a deformovania.

Pridala sa aj dcérka. Manžel s dcérkou neverili, že sa im to podarí. Snažili sa zneistiť aj mňa.

No v každom prípade sa im podarilo zneistiť samých seba, pretože sa im vidličky ohnúť nepodarilo. Mne áno, ale iba trochu. Bola som sklamaná, pretože som chcela s vidličkou zakrútiť. Nič, iba som ju ohla a aj to som si nebola istá, či sa neohla kvôli vynaloženému úsiliu, rozumej sile.

Prešiel nejaký čas a na ohýbanie príborov sme skoro zabudli.

Až raz.

Kamarátka sa chválila, že ohla železnú roxorovú stavebnú tyč, zapichnutú o krk. O nejaký čas ďalšia. Obe na záver celého podujatia behali bosými nohami po rozžeravených uhlíkoch. Keď sa mi s podobným zážitkom pochválila ďalšia známa, vedela som, že ako sa hovorí trikrát a dosť! Viac mi nebolo treba hovoriť. Čo som horšia? Skúsím to!

Sadla som za počítač a nechala som veľkého brata Google hladať. Firewalking

– behanie po uhlíkoch. Veľký brat mi našiel, čo som hľadala (keby vždy len pomáhal...).

Mohla som sa rozhodnúť, či si vyberiem hromadnú až masovú akciu, alebo akciu v menšom kruhu ľudí. Samozrejme, druhá možnosť sa mi páčila viac.

Nahovorila som aj manžela, aby si išiel so mnou urobiť reparát v ohýbaní kovových predmetov. Keď už doma sa nedarilo...

Nechcelo sa mu, vôbec tomu neveril (vyštudovaný jadrový fyzik, roky pracujúci v IT oblasti... skeptik).

No ale veď aj metafyzika (do ktorej tieto javy spadajú) je predsa tiež fyzika a vyštudovaný fyzik by predsa mal poznať podstatu fyzikálnych javov, no nie?

A tak sme sa v októbri 2014 ocitli cez víkend v útulnom meditačnom centre Ordějov, spolu s ďalšími asi dvadsiatimi piatimi ľuďmi.

Program bol rozdelený na dve časti, prvá mala byť šamanská časť od indiánskych Dakotov (dúfam, že si to dobre pamätám) v indiánskej potnej chyži.

To aby sme sa pomaly, ale isto pripravovali na pečenie na uhlíkoch... ale nie, žartujem.

Proste sa dali dokopy dvaja lektori, jeden šamanský s indiánskou potnou chajdou a druhý šamanský s ovládaním hmoty, seba samého a vyvrcholením v pahrebe (myslím behaním v pahrebe).²³

Indiánsku potnú chajdu som brala ako nevyhnutné zlo, ja totiž vôbec do sauny nechodievam. Do žiadnej. Ani do takej, z ktorej môžem za 5 minút utiecť. Nevydržím v nej totiž.

A teraz som mala dobrovoľne vydržať bez možnosti utiecť v maličknej provizórnej indiánskej saune s ďalšími skoro tridsiatimi uvarými ľuďmi a ešte k tomu v kuse 3 hodiny? Nemožné!

Nemohla som však cúvnuť, hlavne keď som do toho všetkého navliekla svojho protestujúceho muža.

A tak sme si najskôr postavili saunu (teda miniatúrny nízky stan). Vlastne torzo z konárov a v strede ohnisko už tam bolo, tak sme ho akurát pozakrývali plachtami, dekami a starými kobercami.

²³ www.firewalk.cz.

Zapálili sme veľkú vatru, v uhlíkoch ktorej sme žeravili veľké kamene do červena, ktoré následne veľkou lopatou dopravili do stredu ohniska v stane. Kamene sme počas obradu 3-krát menili za čerstvo rozžeravené.

Nasúkali sme sa štvornožky dnu, do priestoru, kde sa nedalo dýchať, horeli nám uši aj všetko a keď kamene trochu vychladli, bola úplná tma a tlačili sme sa ako haringy.

Obrad ako taký sa volá „sweatlodge“, ak by si to niekto chcel pozrieť na internete.

Miestami sme viacerí bojovali so sebou, či to vzdať, ale nikto nechcel vstať prvý. A tak sme tam teda sedeli a škvarili sme sa. Všetci. Muži aj ženy spolu. Už nikto neriešil, či má alebo nemá roztečený mejkap, alebo nedôstojne sedí, alebo leží s tvárou v blate.

Na zemi bolo totiž októbrové blato a tak sme sa niektorí na môj popud ponatierali. Zistila som totiž, že blato vytvorilo na tele pancier a na tom mieste dalo možnosť vyhnúť sa spáleninám.

Áno, dobre čítate, tiež by som si klepkala po čele, keby mi niekto niečo podobné rozprával.

No, ale keďže táto indiánska sauna je veľmi očistná záležitosť, tak sme sa teda čistili. Aj keď to na prvý pohľad tak nevyzeralo, keď sme zablatení po 3 hodinách štvornožky vyliezali von a niektorí dokonca zostali ležať v blate pred saunou. Skôr išlo o vnútornú očistu a vyplavenie vnútorných „smetí“.

Bolo nám povedané, že si siahneme na dno svojich možností, svojich najhlbších strachov (okrem iného aj strachov zo smrti – udusím sa, upečiem sa?), fóbii z uzavretých priestorov, z veľmi tesného kontaktu s neznámymi ľuďmi a tiež strachu zo skoro absolútnej tmy.

Veľmi poučné, čo všetko som musela absolvovať, kým som sa dopracovala (časovo) k tomu behaniu po uhlíkoch.

Ale to už oproti indiánskej saune boli samé príjemné veci. Ako napríklad be-

hanie po rozbitých fľašiach bosými nohami, lámanie drevených dosiek holou rukou, alebo lámanie šípov zapichnutých špičkou v krku.

Samozrejme, dostali sme sa aj k vytúženému krúteniu príborových lyžíc. Podarilo sa na prvý šup. Všetkým zúčastneným. Aj manželovi, dokonca lepšie ako mne. Skoro na tej svojej lyžici zaviazal uzol.

Nie, lyžica sa nedá zakrútiť silou (teda dá, ale nie tak natesno, iba ohnúť), v momente, keď uveríme, že hmota nie je hmotou, sa totiž pevná lyžica na niekoľko sekúnd (2 až 3 sekundy) zmení na tvárnu hmotu pripomínajúcu plastelínu.

Hmota sa zmení iba na niekoľko sekúnd, pretože potom znovu prevezme vládu náš pracovitý mozog a v ňom naše racio, ktoré nám našepkáva, že takéto niečo predsa nie je možné!

V tom momente, keď sa objavia pochybnosti o tom, čo je a čo nie je možné, realita a hmota sa vráti do takého stavu, aký bežne poznáme. Teda do takého, v ktorom je lyžička tuhá hmota.

Čo je vlastne podstatou všetkých týchto „zázrakov“? Ja to chápem tak, že je to zmena nastavenia vedomia. V stave, ako sa tomu hovorí „rozšíreného vedomia“ je ľudská bytosť schopná neuveriteľných vecí. Ale musí tým veciam najskôr uveriť, že sú možné a reálne.

Teda. Ak sa dostanem do stavu rozšíreného vedomia (sú rôzne praktiky, ako ho dosiahnuť), a uverím vnútorne tomu, že lyžičku ohnem, alebo sa prejdem po dočervena rozpálených uhlíkoch, tak tú lyžičku zašnurujem a po uhlíkoch budem hoci aj tancovať.

Na to zvyčajne potrebujeme „odblokovat“ na určitý čas náš „vše znalý“ rozum, teda ľavú mozgovú hemisféru. Alebo aspoň zosynchronizovať na jednu úroveň obe mozgové hemisféry, aby fungovali rovnocenne a súčasne.

Synchronizácia sa dá dosiahnuť rôznymi spôsobmi, my sme využívali rytmus bubnovania a nekoordinovaných pohybov (veľmi zjednodušene povedané, teda napísané).

Pokiaľ neuverím tomu, že je to možné, tak si v prípade uhlíkov vyslúžim akurát riadne spálené chodidlá a nechť skúšať podobné čertoviny.

Sú to stavy, keď človek uverí, že nemožné je možné a hmota nie je takou hmotou, akú ju vnímame bežne.

Ved' nakoniec aj fyzika dokázala, že hmota vlastne ani nie je pevná, ale že je to skoro prázdny priestor vyplnený energiou rôznej hustoty...

Nakoniec môj „neveriaci Tomáš“ teda manžel Michal behal sem a tam po uhlíkoch ako odrhnutý z reťaze a bol by tam krúžil možno aj dodnes, keby ho nezastavili, že už stačilo :-).

Stále sa totiž nevedel nabažiť stavu, keď sa dialo niečo, čomu by nebol nikdy uveril, že je to vôbec možné.

A opakovane a opakovane chcel vnímať, že to naozaj funguje... Potreboval si to štatisticky overiť.

Keby som ho vtedy neprehovorila, aby išiel so mnou, tak by môjmu rozprávaniu doma určite neuveril. Ako nám neuverila ani naša najbližšia rodina, keď sme sa vrátili. Celí a bez popálených alebo porezaných chodidiel, či prepichnutého krku.

Nuž, vlastné skúsenosti sú predsa len vlastné skúsenosti. Len treba uveriť, že všetko je možné. V tom sú naše obmedzenia. Sami si určujeme hranice nášho matrixu...

Ja osobne si myslím, že filipínski liečitelia (myslím naozaj liečitelia, nie tie cirkusové čísla s kuracími vnútornosťami), sú naozaj schopní na chvíľu prekonať hmotu ľudského tela, ktoré v tom okamihu liečia. A sú aj iné schopnosti, ktoré fungujú.

◀▶ Nebezpečný channeling

Channeling je vedomá komunikácia – telefónna linka s rôznymi bytosťami z iných svetov. Najčastejšie s blízkyimi, ktorí odišli na „druhú stranu“. V poslednom čase je čoraz populárnejšie zviditeľňovanie komunikácie so svetelnými anjelskými bytosťami. Veľakrát je prostredníkom médium, teda vnímavějšía a citlivejšía osoba.

Už som naznačovala, že nie je všetko zlato, čo sa blyští a komunikácia s anjelskými svetelnými bytosťami nie je všade, kde sa to vyhlasuje. Prečo?

Pretože vo vesmíre, vo svete, ktorého sme súčasťou, či chceme, alebo nechceme, či tomu veríme, alebo neveríme, fungujú určité zákony a zákonitosti. Ja tomu hovorím prírodné zákony, pretože celý vesmír vnímam ako prírodu. Ako veľkú jednotu.

Jedným z týchto zákonov alebo zákoností je, že rovnaké alebo podobné energie sa vyhl'adávajú a priťahujú a je to jedno, z akého „sveta“ pochádzajú.

Nie je možné, aby si človek, ktorý je egoisticky založený, pritiahol a komunikoval s bytosťou, ktorej nevelí ego, teda so svetelnou bytosťou (niekto im hovorí anjeli).

A už vôbec nie, ak si postaví svoje podnikanie na komunikácii s anjelskými bytosťami...

***Priatelía, nikto vám nepomôže viac,
ako môžete pomôcť vy sami sebe. Len tomu
treba uveriť a nehľadať pomoc veľakrát
na miestach, na ktorých nie je, aj keď
to navonok tak vyzerá.***

Áno, channeling funguje, je možný a aj bežný, ale obyčajne sa spája so snahou na tom niečo „zarobiť“ a teda na druhej strane „telefónnej linky“ sedí skôr nejaká nešťastná bytosť či energia, alebo naopak zlomysel'ník, ktorý sa vydáva za svetlušku. Alebo za niekoho iného. Dôvody môžu byť rôzne, nebudem to rozpisovať.

Ja sama sa neodvážim vedome si privolať „inú“ formu komunikácie. Viem, že nie som svätá a teda v súlade s prírodným zákonom by som si pritiahla niečo, čo by mi možno veľkú radosť nespravilo.

Veľa ľuďi však o tom nevie a skúša, experimentuje a vyvoláva... a otvára brány, ktoré potom nevie zatvoriť.

Čítala som o niekoľkých prípadoch, keď účastníci podobného rituálu náhle ošediveli od strachu, alebo prišli o zdravý rozum. Áno, je to možné. Môžete stretnúť esenciu zla (ja to tak volám, pretože tak koncentrované zlo si málokto vôbec dokáže predstaviť).

Áno, niekoľkokrát ma tá bytosť navštívila. Len tak, aby sa mi pripomenula, že existuje. Vôbec nevyzerala hrôzostrašne, naopak. Krásna bytosť, ale ľadová. Stelesnená esencia zla a strachu. Človek sa nedokáže ani nadýchnuť... Chcela mi pripomenúť, proti čomu bojujem... Nie, nebola to moja vlastná projekcia, tie dokážem rozlíšiť.

Áno, časť obrazov a vnemov sú naše vlastné projekcie a strachy, ale časť nie... Preto vás prosím, neskúšajte to, môže vám to iba ublížiť.

V minulosti boli niektoré znalosti prístupné iba špeciálne trénovanej skupine ľudí, ktorá sa učila roky, niekedy aj celý život, ako tieto postupy zvládnuť.

Je jeden z môjho pohľadu bezpečný spôsob, ale vyžaduje veľkú trpezlivosť, čas a prácu na sebe.

Potrebujete na sebe dlhodobo pracovať tak, aby ste boli človekom, ktorý je nositeľom pozitívnych myšlienok, človekom, ktorý neubližuje druhým ani prírode a má rád sám seba. To je totiž to najťažšie. Mať rád sám seba a dostatočne si sám seba vážiť a odpustiť si. Sebe aj ostatným. Všetkým.

Ak si dostatočne očistíte dušu aj telo (áno, aj to je veľmi potrebné) a začnete

si dvíhať svoje vibrácie na vyššie frekvencie, vtedy si pri vedomej komunikácii pritiahnete bytosti, ktoré sa s vami nebudú potrebovať pohrávať, pretože prídu z vyšších dokonalejších svetov. Pokiaľ vy budete v stave neubližovať, tak aj bytosti na rozhovor budú minimálne neutrálne.

Ale ak máte v sebe čo i len najmenšiu temnú stránku, potom pozor, ruky preč!!!

Tak a teraz konečne pripájam spomínanú príhodu.

◀▶ Netreba hladkať hada bosou nohou...

Pred mnohými rokmi som skúšala, skúmala, experimentovala a chodila na rôzne semináre, workshopy a kurzy, v snahe byť v prítomnosti ľudí, pre ktorých som nebola čudná. V rozhovoroch s inými čudnými ľuďmi som sa snažila pochopiť, prečo sme čudní. V tých časoch sa o mnohých veciach bežne nehovorilo a nemala som sa teda s kým porozprávať o mojej odlišnosti.

Zbierala som si kamienky do mozaiky, aby som si mohla vyskladať svoje vnímanie sveta. Čím viac kamienkov, tým podrobnejší obraz. Pretože všetko so všetkým súvisí.

A ja som taký vedátor, analytik. Snažím sa svoje nemerateľné skúsenosti podporiť ešte aj merateľnými teóriami, štatistikami, alebo ľuďmi, ktorí majú v niečom podobné skúsenosti ako ja.

Bolo to niekol'ko rokov po nežnej (naozaj nežnej?) revolúcii, keď sa na knižnom trhu uvoľnil predaj kníh s ezoterickým obsahom a tiež sa začali organizovať rôzne kurzy a stretnutia na podobné témy.

Bolo nás veľa hl'adajúcich. Často som bola medzi nimi ako pozorovateľ. Pozorovala som totiž iných ľudí, hlavne tých, čo o sebe vyhlasovali, že majú iné schopnosti.

Snažila som sa pochopiť ich a hlavne vyskúmať, v čom sa ich schopnosti odlišujú od mojich.

Nikdy som nevystupovala ako človek, ktorý má nejaké schopnosti a už vôbec nie ako guru. Skôr som skúmala iných „guru“ :-). Väčšinou sa mi za osobou

guru ukazovala bytosť s pomerne nafúknutým egom, ktorá v tom čase disponovala určitými schopnosťami. Veľ'akrát menšími, ako navonok deklarovala, ale predsa len disponovala.

Často som mala tú „smolu“, že daný guru vďaka svojim danostiam zistil/a, že ako sa hovorí – viem, že vieš, že viem..., v tomto prípade s malou obmenou... viem, že vieš, že neviem.

V mnohých prípadoch to skončilo „honom na čarodejnice“, v tomto prípade na mňa. V snahe zabrániť mi podeliť sa o výsledky môjho skúmania a pozorovania.

Nuž, ale aj to je riziko podnikania...

Takto to bolo aj v prípade týždňového sústredenia v rámci daného programu. Bolo to veľmi dávno, už si nepamätám podrobnosti, len viem, že sústredeniu predchádzali dve prednášky v bývalom dome kultúry ROH (neskôr Istropolis). Celé „učenie“ vychádzalo zo známej Silvovej metódy v modifikácii guru Jozefa.

Silvova metóda bola založená na vytváraní reality pomocou živých obrazov na vnútornej obrazovke v stave alfa hladiny (relax). Túto metódu používam od detstva, akurát som nevedela, že sa volá Silvova :-). Dnes sa jej už tak nehovorí, ale stále sa používa a je vysoko efektívna.

Guru Jozef (pamätám si aj jeho priezvisko, ale zámerne ho neuvádzam) sa priznal, že celé svoje učenie má od bytosti, ktorá mu ho nadiktovala prostredníctvom citlivého média. Médium bola mladá kočka vo veku okolo 20 rokov. Katka alebo Zuzka, už presne neviem, budem jej hovoriť jednoducho médium.

Celá skupina prežila celkom pekný týždeň v lone krásnej prírody na strednom Slovensku, na Králikoch. Neďaleko boli ustajnené kone, tak som si občas v rámci prestávky išla trochu zajazdiť. Proste dovolenka. Veľa sme sa rozprávali, učili sme sa pozorovať auru, bol to príjemný relaxačný týždeň. Teda aspoň pre mňa a na začiatku.

Na konci sústredenia sa Jozef chcel vytiahnuť a ako zlatý klínek celého programu sa rozhodol, že posledný večer pred nami uvedie médium do tranzu a môžeme sa sami pýtať, čo nás zaujíma...

V tom momente mi začali blikať všetky červené kontrolky!!! Nie, to nesmie urobiť!

Išla som za Jozefom vo chvíli, keď bol sám. Nechcela som mu povedať o svojich pochybnostiach pred ostatnými (aby som ho, nebodaj, nezhodila...). Povedala som mu, že to neskončí dobre, že to nesmie urobiť.

Ale pýcha je pýcha... Darmo. Guru Jozef si potreboval zlatým klincom pred všetkými utvrdiť svoju dôležitosť. Verejný channeling bude a hotovo!

Ufff! Tak to bude „prúser“... povedala som si, že sa nepotrebujem pozeráť na Jozefove nafúknuté ego a „odsabotovala“ som celý prednáškový deň. Povedala som si, že nebudem súčasťou toho, čo sa chystá. Nikto nevedel, čo ja v tej chvíli už áno...

A tak som ušla k nemým tváram. Ku koňom.

Na konskom chrbte som si vyvetrala hlavu aj myseľ a na večer som sa vrátila k ostatným, do košiara.

Všetci sedeli v napätom očakávaní, čo sa bude diať. Že konečne uvidia a vypočujú si zdroj, z ktorého má Jozef toľko múdrostí.

Ja som bola tiež v napätí a očakávaní. Riadneho problému...

Jozef teda uviedol médium do tranzu, ľudia sa začali pýtať. Prvé otázky úplne všeobecné, všeobecné odpovede. Zatiaľ sa nič nedialo.

A vtedy to prišlo... Jedno dievča sa opýtalo na svojho nezvestného brata. Odišiel s kamarátom na horolezeckú výpravu na nejakú známu osemtisícovku a nevrátil sa. Domov prišiel iba ten kamarát, ktorý povedal, že sa dotyčný brat stratil niekde v Himalájach.

Médium sa roztriaslo na celom tele... Nešťasná dievčina – médium začala kričať od hrôzy, oči vytreštené, neschopná zo seba vydať normálne slovo. „On je tu! On je tu! Zabil ho ten kamarát! Pomôžte mi, ja sa bojím!“

Telo jej kolabovalo, pot z nej stekal cícerkom po zlepených vlasoch... Dvaja ju držali v náručí na zemi, celú ju metalo. Pomedzi vzlykot sa nadychovala. Všetci

sa ju snažili upokojiť. Ju a aj seba. Zavraždený brat prítomnej účastníčky bol očividne nahnevaný, že kamarát mu ukončil život predčasne a svoj hnev chcel náležite tlmočiť svojej sestre.

Guru Jozef bol vydesený, vymklo sa mu to spod kontroly. Ak teda nejakú kontrolu vôbec mal...

Zlatý kliniec programu sa premenil na riadne hororovú scénu. Večer aj celá noc boli pre všetkých zúčastnených veľmi ťažké. Ráno, so svitaním, sa s príchodom svetla všetko trochu upokojilo, aj keď následky hazardovania viacerým zostali.

Takto to môže dopadnúť, keď niekto chce hladkať hada bosou nohou...

Tento príbeh som opísala pre vás ako výstrahu pred železničným priecestím.





Politika s ľudskou tvárou...?



V žiadnom prípade sa teraz nejdem rozpisovať o politike nejakých politických strán a ani konkrétnych ľudí.

Len nechám voľne plynúť všeobecné myšlienky.
Je vôbec možná „politika s ľudskou tvárou“?

Neverila som, že je to možné, až kým som nenatrafila na materiál o jednom veľkom človeku. Je ním uruguajský exprezident José Mujica, známy tiež ako najchudobnejší prezident na svete... prezývaný El Pepe. V rokoch 2010 až 2015 zastával funkciu prezidenta.

O tomto politikovi som našla tento článok, zdroj je z času jeho úradovania:

Sedmasaťdesiatý prezident žije na polorozpadlém statku se svojí ženou a pokud se zrovna nevěnuje státním záležitostem, rád tráví čas farmařením. Na bezpečnost dohlíží pouze dva policisté a jeho oblíbenkyně, třínohá fenka Manuela, která dělá bezdětným manželům na samotě společnost. „Nazývají mě nejchudším prezidentem světa, ale necítím se být chudým. Chudí lidé jsou ti, kteří pracují jen pro to, aby si udrželi svůj nákladný životní styl a stále chtějí víc a víc,“ svěřil se britskému serveru BBC Mujica.

Devadesát procent platu rozdá chudým

O tom, že uruguayský státník myslí svá slova naprosto vážně, svědčí to, že devadesát procent prezidentského platu dává na charitu. Měsíčně si ze svého platu ukrojí okolo dvanácti tisíc dolarů (v přepočtu asi 240 tisíc korun), které posílá chudým obyvatelům země či drobným podnikatelům. „Můžu žít dobře s tím, co mám,“ vysvětlil svoji velkorysost prezident. „Je to otázka soboty. Když toho moc nevlastníte, nemusíte celý život pracovat jako otrok, abyste si to udrželi. A proto máte víc času sami pro sebe,“ dodal.

Zdroj: http://zpravy.idnes.cz/nejchudsi-prezident-sveta-farmari-a-kaze-o-konzumu-f8i-/zahranicni.aspx?c=A121115_130157_zahranicni_im

Hm. Pekné. Začala som si hľadať o tomto mužovi viac informácií. Po sociálnych sieťach koluje video z rozhovoru s ním, aj s prekladom.

Myslím si, že tento veľký muž (nemyslím teraz v centimetroch), celkom vy-
stihol podstatu.

Vážim si ľudí, ktorí nielen rozprávajú, ako by sa mali veci robiť inak, ale sami
idú pre ostatných príkladom. Takých ľudí dokážem brať vážne a verím tomu,
čo hovoria.

Týka sa to, samozrejme, nielen politiky, ale pre politiku to platí obzvlášť.

**Milí naši politici, ako chcete, aby sme vám uverili, keď nám sami
nejdete príkladom???**

Keďže nám svojim životom nedávajú príklad a zrejme sa ani nezmenia, pre-
tože by tým prišli o svoje drahocennosti, zmeny smeru sa asi z tejto strany
nedočkáme (myslím svetovej, odkiaľ vietor fúka...).

*Jediná zmena, ktorú môžeme urobiť, je v nás.
Ak zmeníme svoje nastavenie sami za seba,
prestaneme podporovať nefunkčné veci,
štruktúry, ľudí, organizácie, systém... Každý
sám za seba. Každý od seba. Nie je výsledkom
vykrikovať na námestiach (riadená masa),
zmena je v nás. My sme ZMENA.*





Kontrola



◀▶ Čistenie našich hláv

Vymývanie mozgov – kontrola mysle

Ako sa hovorí, veľa krát opakovaná lož sa stáva pravdou. Ako je to možné? Nuž, jednoducho. Náš milý mozog totiž pracuje veľmi obmedzene, je doslova obmedzený.

Nemyslím to v hanlivom zmysle slova.

Jednoducho v štandardnom režime nám pracuje iba 10 percent (a to tiež nie vždy) nášho múdreho mozgu. Zvyšok pekne spí. Veľa oblastí skoro vôbec nepoužívame.

Je to naozaj ako taký počítač, kde väčšia časť procesora – teda riadiacej jednotky (skoro celá) je v spiacom alebo šetriacom režime a na našej obrazovke beží akurát šetrič obrazovky... (dýchanie, trávenie, bezduché pozeranie na televíziu...).

Dennodenne, v každej chvíli sme vystavení novým a novým informáciám. Kvantu nových informácií. Valia sa na nás zo všetkých strán.

Náš mozog, aby z množstva informácií úplne nezblbol a neprišiel tým o posledné zvyšky zdravého rozumu, preberá, ktorú informáciu zachytí, ktorú si aj prečíta, ktorú zachytí, prečíta si ju a ešte aj uloží a preloží pre nás, aby sme jej rozumeli.

Ako keď na nás niekto na tenisovom kurte naraz hodí 20 tenisových loptičiek, ale my dokážeme s jednou raketou v jednom momente spracovať akurát tak jednu, v lepšom prípade dve loptičky. Ostatné okolo nás preletia bez povšimnutia.

Tak je to aj s informáciami okolo nás. Zvukovými, zrakovými, pachovými, chuťovými, hmatovými... päť základných zmyslov na zachytenie množstva informácií.

Niekoľko má k dispozícii ešte šiesty zmysel, teda intuíciu a vnútorné pocity.

No jeden aby sa z toho nezbláznil... A informácie sa valia a valia a valia. Niekedy do nás doslova až vrážajú, pretože sme už z toľkých informácií pomerne dosť otupení.

Jednoducho ich nestihneme zachytiť všetky. Na vedomej úrovni. Na podvedomej ich registrujeme všetky. Aj tie, o ktorých vedome nevieme.

Veľakrát si my sami spôsobujeme preťaženie našej „palice rozumovej“, pretože si neprečisťujeme svoju hlavu...

Ešteže sú tu inštitúcie, ktoré to roky robia za nás. Prečistia a premyjú nám naše mozgy a ani ich o to nemusíme žiadať.

Robia to pravidelne (nepíšem zadarmo, pretože za to platíme premrštenú cenu) a robia to dôkladne.

Pekne nám robia údržbu našich mozgov, aby sa nám náhodou nepreťažili nejakými nevhodnými informáciami.

Dané inštitúcie s pomocou našich milých médií nám pekne povyberajú a pokladajú informácie, ktoré sú pre nás najvhodnejšie.

A pre istotu nám ich niekoľkokrát denne zopakujú, aby sa uistili, že ich máme dobre uložené.

Robia to rôznymi nevťeravými spôsobmi, ako je napríklad pásmo reklám prerušované filmami (kým ide film, môžeme si vybaviť dôležité veci, ako napríklad ísť na WC).

Bilbordy popri ceste nám spríjemňujú monotónne cestovanie (inak by sme sa sústredili viac na nudné šoférovanie), noviny, časopisy a televízia nám stále aktualizujú šokujúce informácie, bez ktorých by sme už asi ani nezaspali.

O tom to presne je. Na to, aby si naša hlava dobre zapamätala informáciu, potrebuje ju mať niekoľkokrát zopakovanú. Ako v škole. Preto nám musia toľkokrát za deň opakovať také dôležité veci.

Ako napríklad už od konca leta nám treba pripomínať, že o pol roka neskôr budú Vianoce. Aby sme náhodou nezabudli.

A keďže sme naozaj hlavy zábudlivé, pre istotu nám treba ešte niekoľko mesiacov po Vianociach pripomínať, že boli Vianoce. To aby sme nezabudli. Zlatí sú, ako na nás myslia...

Aby nás niektoré opakovanie príliš nezaťažovalo a nevyrušovalo, tak veľa opakovaní a programov nám podávajú na podprahovej úrovni.

Čo je to tá podprahová úroveň? Je to niečo, čo na vedomej úrovni naše zmysly nedokážu zaregistrovať, ale na podvedomej si ich napália na cédečko.

Napríklad naše oči dokážu zachytiť v rámci filmu len určitú frekvenciu zmeny obrázkov. Nedokážu postrehnúť vsunutie akéhokoľvek políčka s inou informáciou, ktorá je ukázaná na veľmi krátky čas.

Alebo zvuk pod alebo nad prahom našej počuteľnosti. Príkladov je veľa a naši programátori ich vo veľkej miere využívajú, aby nás nevyrušovali. Filmový priemysel o tom vie svoje...

O selekciu a upevnenie vhodných informácií a programov v našej hlave sa pekne za nás starajú programátori nášho matrixu, za čo im vyjadrujem hlboký obdiv (či údiv?).

Majú s nami toľko práce...

Ja navrhujem trošku ich odbremeniť od toľkej starostlivosti o naše mysle. Skúsme byť trošku samostatnejší, nech nemajú s nami toľko starostí :-).

Alebo budú mať s nami viac starostí, keď budeme samostatnejší?

Nejako to už mám možno popletené. To bude asi tým, že sa ich snažím odbremeniť minimálne o starostlivosť o moju hlavu.

A nejako nestíham popri mojich iných starostiach a radoostiach sledovať tie ich dobre mienené pripomienky.

Hm, asi ich programy nemám v mojej hlave usporiadané tak pekne po poriadku. A možno ich nemám vo svojej hlave vôbec.

Ale mne to vôbec, ale vôbec nevadí.

A čo vy???

◀▶ **Kontrola všeobecne**

Veľmi ma teší, že sa o nás všetci tak pekne starajú.

Cítim sa potom tak bezpečne.

Máme veľa policajtov. Vidno to hlavne vtedy, keď začne teplejšie počasie a dávajú na nás pozor na cestách. Kontrolujú našu rýchlosť, svetlá, lekárnicky, reflexné vesty, diaľničné známky, preskúšajú nás z dopravného značenia.

To je veľmi dobre a dobre je aj to, keď sa schovávajú, aby sme ich nevideli. Ved' aká by to bola kontrola, ak by sme o nej vedeli? Takto, keď sú inkognito, majú predsa lepší prehľad o tom, ako a kto dodržiava predpisy.

A tiež sa lepšie vyberá na pokutách za priestupky. Ved' naše ministerstvo vnútra potrebuje predsa naše finančné príjmy, určite ich má nedostatok. Ako všetky ministerstvá, pretože spoločným znakom našich ministerstiev je predsa nedostatok financií.

Keď sa nad tým tak zamýšľam, tak nejako nechápem... kam sa potom strácajú všetky tie naše navyberané pokuty? Asi má ministerstvo vnútra zaplateného nejakého kúzelníka, ktorý vybrané pokuty v klobúku premieňa na ďalších striehnuvších policajtov.

Je mi potom ľúto tých príslušníkov, ktorí naozaj v nepriazni počasia riadia na križovatkách zamotanú a hlavne zapchatú dopravnú situáciu (nebýva to často, teda to riadenie dopravy, nie zapchatá dopravná situácia, tá je naopak pravidelne).

A tiež u nás máme veľmi veľa iných rôznych kontrolórov poriadku. Kontroluje sa všetko.

Dane, odvody, platby do bezodných jám, registračné pokladnice, hygiena, kontrola školskej dochádzky, úradná kontrola, kontrola zlodejov v supermarketoch, kontrola pasov, občianskych preukazov, kontrola lístkov vo vlakoch, autobusoch, električkách, letiskové kontroly...

Niekedy mám pocit, že je viac kontrolórov ako kontrolovaných. Všetci sa vyznačujú spoločným znakom, podľa čoho ich vieme spoznať a identifikovať. Tvária sa veľmi dôležite a prísne.

A keďže v mestách, dedinách, uliciach, a vôbec kade-tade vídam veľmi veľa ľudí, ktorí sa tvária dôležite a prísne, môžem sa domnievať, že nás všetci kontrolujú a chránia. Najviac nás asi treba ochrániť pred nami samými, pretože čo ak by sme si v návale nekoordinovanosti mohli sami nejako ublížiť?

Pekné od nich, naozaj sa cítim bezpečne pri predstave toľkej ochrany.

Napadlo mi, a čo ak bude časom toľko kontrolórov (alebo sa všetci tak naučíme poslúchať), že nás nebude treba toľko strážiť a kontrolovať, čo potom budú všetci prebytoční kontrolóri robiť? A navyše, veľkú časť kontroly už v posledné roky preberá technika, ktorá je všade okolo nás (niekedy aj v nás).

Ale to by som nebola ja, aby som nenašla riešenie...

*Naše ulice, lesy a vody sú plné odpadkov.
Čo keby išli prebytoční kontrolóri pozbierať
tú špinu okolo nás?
Ved' keď sú naučení na poriadok, tak by to
nemal byť problém, robili by presne to,
čo majú v povahe.*

Robili by poriadok :-).

Čo hovoríte na môj nápad? Nebolo by to krásne?

◀▶ O strachu...

Každý z nás sa niekedy niečoho bojí, alebo bál. Niektorí sa bojí pavúkov, niektorí myši, iní rôznych bubákov. Niektorí majú strach o svoj život, o rodinu, najbližších.

Sú rôzne formy strachu. Všetky sú deštruktívne a zhubné.

Pamätáte si pocit úplného strachu?

Čo sa vtedy s nami deje? Strach dokáže ochromiť našu vôľu aj telo. Určite sme všetci počuli slová „ochromil nás strach“. Áno, doslova nás vie spútať, ako keby sme boli chromí. Nevládzeme sa pohnúť, nevládzeme kričať, nevieme zo seba vydať ani hláska, iba ak také divné síkanie.

Dlho som študovala strach. Hľadala som spôsoby, ako ho prekabátiť. Ako ho pochopiť.

Pretože som sa tiež bála, aj ja som mala strach.

Pretože som sa bála, snažila som sa pochopiť, čoho sa vlastne bojím. Z čoho mám ten strach. A tak som si predmet svojho strachu pekne rozpitvala na drobné. Dala som ho pod pomyselný mikroskop a študovala som ho. Zaskvietila som si naň svetlo, aby som ho dobre videla.

Aby som zistila, čo je to v ňom, ktorá látka, ktorá časť, ktorej sa bojím.

Zistila som zaujímavú vec:

Najviac som sa bála niečoho, čo bolo pre mňa neznáme. V momente, keď som bližšie spoznala predmet môjho strachu, strach sa začal zmenšovať, až sa celkom rozplynul.

Ako sa hovorí, strach dokáže urobiť z komára somára. Teda predmet strachu sa zväčšuje priamo úmerne podľa toho, ako sa ho bojíme.

Ak sa prestaneme báť, prestane existovať a my sa čudujeme, čoho sme sa to vlastne báli.

Svojho vlastného preludu v našej mysli? Áno, veľakrát si my sami vyrábame preludy, ktorých sa bojíme.

Inokedy nám tieto preludy vyrábajú iní. Niekedy neúmyselne, inokedy celkom úmyselne. Aby nás držali v stave strnulosti a apatie.

Ved' si zoberme, akými informáciami nás krmia naše milé médiá (a nielen médiá) každý deň. Tragédie, katastrofy, nešťastia, úmrtia, nehody, imigrácia, boje, vojny... nekonečný zoznam. To robia asi preto, aby sme sa potom vedeli tešiť aj z maličkostí, však?

Človek aby mal pocit, že sa musíme všetkého báť. Aj svojho vlastného obrazu v zrkadle.

Je to zámer, aby sme boli poslušnejší. Ustráchaní poslušní občania tohto matrixu.

Dobrá správa je, že so strachom sa dá dohodnúť (zámerne som nenapísala bojovať, boj to nevyrieši).

Dohoda znie: Ja ťa, milý strach nebudem kŕmiť, nebudem ťa vyhľadávať a ty ma na oplátku necháš na pokoji. A keď sa náhodou stretneme, tak sa spolu porozprávame ako starí známi, bez strachu. Platí?

Strach má veľké oči. Dokáže urobiť z komára somára. Strach je odozva nášho organizmu na nepoznané. Strach sa dá ovládnuť tak, že lepšie spoznáme, čoho sa bojíme. Vtedy sa rozplynie...





O dcérkiných zvláštnych návštevách



Deti sa na svet pozerajú očami, ktoré ešte tak veľmi nefiltrujú informácie cez rozum a teda im nepripadá nemožné, ak vidia veci, ktoré dospelí už nevnímajú (teda väčšina dospelých).

Optika malých detí je ešte nepokrútená tým, čo by malo byť a čo nie je možné.

V žiadnom prípade to nie je možné!

Keďže ja sama som vnímala veci, ktoré nie sú v žiadnom prípade možné, tak ma ani neprekvapilo, že aj naša malá dcérka mala rôzne neobyčajné vidiny a hlavne neobyčajných kamarátov. Skôr by ma prekvapilo, ak by ich nevidela...

Začalo sa to, keď sme sa presťahovali z bratislavského paneláka do rodinného domu neďaleko Bratislavy. Miška mala vtedy okolo dvoch rokov a začala intenzívne komunikovať s vonkajším svetom. Vtedy k nej začali chodiť na návštevu malí panáčikovia.

Panáčikov dokázala podrobne opísať, keď už bola o niečo staršia. Prichádzali zo skrine večer, keď išla dcérka spať a chceli sa s ňou hrať.

Podľa dcérkiných vtedajších opisov (opis štvoročného dievčatka), boli vysokí asi 20 centimetrov. Aby sa dcérka nebála, zobrali na seba čiastočne podobu chlpatých plyšákov s farbami postavičiek z populárneho detského seriálu Teletubbies. Väčšinou boli štyria. Modrý, žltý, červený a zelený. Na rozdiel od postavičiek Teletubbies však boli chlpacejší, mali ňufáčik a rôzne typy postavy. Vyšší, štíhlejší, menší, gul'atejší.

Neskôr sa panáčikovia (tak sme ich volali) priznali, že v skutočnosti majú sivohnedú farbu, ale chceli, aby sa ich Miška nebála, tak chodili vo farebnom prevedení.

Miška sa panáčikov striedavo bála, striedavo sa s nimi pred spaním hrávala. Podľa toho, či u nej v tej chvíli prevládlo logické myslenie (že to nie je v žiadnom prípade možné) nad intuitívnym.

Dokonca sme s nimi raz spoločne hrali hru Človeče, nehnevaj sa. Za „našich“ panáčikov hádzala kocku a aj postavičky na hracej doske posúvala Miška.

Za odmenu, že panáčikovia Mišku strážili (o to som ich poprosila), sme im nechávali v skrini, odkiaľ prichádzali, drobné maškrtky. Najradšej mali piškóty (ešte neboli vyrábané v Poľsku a až také plné chémie).

Piškové postupne mizli, niekedy rýchlejšie, inokedy pomalšie. Niekedy sme našli z piškóty iba odhryznutý kúsok. Bez omrvínok.

Miška rástla a panáčikovia chodili stále menej a menej.

Až mi to bolo ľúto. Ale boli to kamaráti našej Mišky.

Jedného dňa som sa rozhodla, že dcérke poriadne upraceme izbu, vrátane neporiadku v skrini.

Panáčikovia od toho dňa už nikdy viac zo skrine neprišli...

Naša Miška má dnes 14 rokov a je v puberte. Za panáčikov sa hanbí a nechce sa k nim verejne vôbec priznávať.

Pred chvíľou prišla ku mne a začala si čítať, čo som napísala.

Po prvom nesúhlasnom prejave nad tým, že ju vykreslujem (teda, že vôbec o nej píšem) ako autistického psychopata (tak sa sama nazvala), mi článok opravila slovami:

„Mami, ale oni boli väčší ako 20 centimetrov. Boli takí vysokí, ako som vtedy bola ja sama. Neviem, ako sa do tej skrine pomestili...“

Takže asi tak... oprava po autorizácii. Panáčikovia boli väčší.

... viete o tom, že keď Kolumbus objavil nové pobrežie (či to bola Amerika sa vedú stále spory) s indiánmi, pre indiánov boli lode také nepochopiteľné a neznáme, že ich hlava to vyhodnotila tak, že tam vôbec nie sú? Teda indiáni vlastne lode vôbec nevideli? Až miestny šaman vraj videl sčerenú vodu na viacerých miestach, tak sa pozrel rozostreným zrakom, otvoril myseľ, vytesnil rozum a až vtedy zazrel lode...

Veru, to, čo nepoznáme, náš mozog vyhodnocuje ako neznáme a teda to existuje nad alebo pod prahovou úrovňou, kde sme schopní zaregistrovať to svojimi bežnými zmyslami.





Zhromaždenie víl



Ja viem a chápem, na prvé prečítanie to môže znieť veľmi pračudesne... chlpatí panáčikovia v skrini, víly na záhrade. Ako v rozprávke pre deti.

*Nikdy ste nerozmýšľali nad tým,
že v rozprávkach môže byť veľa pravdivého?
Že iné svety a bytosti môžu existovať?*

Dnes už veľa ľudí nespochybňuje nejakú existenciu bytostí, ktorým hovoríme anjeli. Mnoho ľudí nespochybňuje a verí v ďalší život po skončení fyzického úseku.

Veľa ľudí behalo po žeravých uhlíkoch, zázračne sa vyzdravelo zo smrteľných ochorení a inak prekonalo zaužívané štandardy.

Napriek tomu, keď niekomu povieť, že máte na záhrade víly a v skrini chlpatých panáčikov (naozaj nemyslím tých z vtipov o neverných manželkách), bude si väčšina „normálne uvažujúcich“ ľudí ťukať po čele. Minimálne.

A to som ešte nenapísala veľa vecí, to by už asi pre mňa prišli so zvieracou kazajkou.

Prečo majú ľudia tak radi pekne spracované rozprávky? Pretože podvedome v hĺbke duše cítia, že na tom je niečo pravdivé. Minule som niekde čítala, že rozprávky sú také staré ako ľudstvo samo. Že sú oveľa staršie, ako sa pôvodne predpokladalo.

Tiež som nedávno čítala, že na Islande vraj pozastavili v jednej lokalite výstavbu diaľnice kvôli tomu, že na tom území senzitívni ľudia videli elfov.

Prečo ľudia tak priťahuje žáner sci-fi? Pretože daná skupina ľudí tiež vníma, že im to niečo pripomína.

Svetov okolo nás je veľmi veľa. Prelínajú sa navzájom ako rádiové alebo televízne stanice. Jednotlivé programy sa navzájom nerušia, iba ak v prípade poruchy, alebo veľmi jemne nastaveného prijímača.

A o tom to je. Jemne nastavený prijímač. Nie zvieracia kazajka, vážení.

A tak sme istý čas nosili maškrtky vo forme piškót, orieškov, keksíkov a iných sladkostí nielen doma do skrine (odkiaľ mizli, ale myši v skrini naozaj nemáme) a tiež do našej prírodnej, divo vyzerajúcej záhrady pri dome. Pod vrbu, k záhradnému jazierku. Na tom mieste podľ a Mišky žijú víly.

Priznám sa, že energie (aj iné) cítim, ale nevidím. Dcéрка ich bola dlho schopná vidieť. Tak som miesto víl nespochybňovala.

Faktom je, že záhrada vždy veľmi prosperovala, ako keby sa o ňu niekto staral aj okrem nás.

Jeden rok som do záhradky s miestnym včelárom priniesla včelí roj. Teda celú včeliu rodinku.

Včelár ju priniesol v prenosnom úli a mne veľmi záležalo na tom, aby sa rodinka udomácnila v poriadku a bez problémov.

Zavolala som Mišku a poprosila som ju, aby poprosila víly, nech pomôžu so sťahovaním a usadením včiel.

Miška sa rozostrene zadívala do záhrady a chvíľu bola ticho. Až veľmi ticho.

Na moju otázku, čo sa deje, mi ticho odpovedala. „Mami, už sú tu. Je ich veľa. Veľmi veľa. Sú tu nielen naše víly, ale prišli sem pomôcť všetky víly z celého okolia. Je ich úplne plná záhrada...“

A tak som vedela, že sa o včielky nemusím báť.

Dnes už Miška nevidí ani víly, ani chlpáčov, vytesnila ich, pretože sa to „nenosí“ a už je „veľká“.

Ja však verím, že raz, keď ich bude potrebovať a spomenie si, tak sa jej nevšedná schopnosť vráti. A že sa raz za túto schopnosť nebude hanbiť tak, ako teraz.





Môj namaľovaný obraz – realita



Podelím sa teraz s vami všetkými, na akom obraze – budúcej realite práve pracujem, teda čo si práve plasticky maľujem.

Pokiaľ sa vám moja budúca predstava reality zapáči, budem veľmi rada, ak sa v maľovaní pridáte.

Budeme ju maľovať spoločne a tým jej dáme viac energie a duše na to, aby sa pre nás vytvorila.

Začínam práve plasticky písať a teda začínam práve tvoriť svoj/náš budúci svet:

Prestali sme znečisťovať našu planétu. Naopak, podarilo sa nám vyčistiť znečistené vodné plochy ako rieky, jazerá, moria. Obnovili sme lesy, pralesy, aj tie dažďové.

Obnovili sme flóru a faunu na celej planéte.

Tým, že nevypúšťame do ovzdušia žiadne znečistenie, vyčistila sa aj naša atmosféra. Konečne sa nám totiž sprístupnili technológie, ktoré roky ležali v zásuvkách.

Začala sa používať a využívať voľná energia, ktorá je dostupná všade okolo nás a neznečisťuje prostredie. Namiesto klasických elektrární, ktoré teraz slúžia ako skanzen a na výučbu dejín. Ako príklad na odstránenie. Už nie sú potrebné ani elektrické vedenia, ktoré sme mohli zrecyklovať na rôzne užitočné veci. Bolo toho veľa, veď vedenia sa ťahali celou planétou ako pavučina.

Každé obydlie má svoj vlastný generátor voľnej elektriny v podobe malej škatulky. Sú aj prenosné verzie a tie sú zabudované v dopravných zariadeniach.

Počasie na planéte Zem sa stabilizovalo. Tým, že sme obnovili rovnováhu v prírode, pomohli sme tým aj stabilizácii celého nášho ekosystému.

Zariadenie HAARP, ktoré pôvodne slúžilo hlavne na vojenské účely, na ovplyvňovanie počasia a kontrolu mysle dnes tiež slúži ako múzeum na výstrahu.

Práca je dobrovoľná, každý sa rozvíja podľa svojej vnútornej potreby a pracuje na tom, čo mu prináša radosť. Jemu aj iným.

Stačí to, pretože nie je potrebné vyrábať na sklady, ani na zvyšovanie spotreby.

Nie sú ani peniaze a teda ani žiadne hypotéky, ani iná forma finančného vazalstva.

Všetko je voľne dostupné, pretože každý si zoberie iba to, a toľko, koľko v tej chvíli potrebuje. Každý to vie, nikto nepotrebuje zhromažďovať na svoju kôpku. Aj bez kôpky je každý človek pre druhých hodnotný, rešpektovaný a cenný.

Každý má možnosť sa individuálne rozvíjať podľa svojich schopností.

Niektoré pracuje pre celok, pretože mu to prináša uspokojenie.

Nie sú politici, je rada starších, s najväčšími skúsenosťami, morálnymi a vôľovými vlastnosťami.

Prestali podvody, kriminalita a klamstvá. Nemá to zmysel, nie je na to žiaden dôvod. Aj tak každý vidí, čo si ten druhý myslí.

Nezavrhlí sme technológie, akurát ich používame s rozvahou. Život sa vrátil tam, kde je jeho miesto. Nie sú potrebné počítačové virtuality na to, aby sme boli spokojnejší. Nie je potrebné utekať do umelého sveta počítačov.

Svet, z ktorého sa tešíme, je všade okolo nás.

Zmizli choroby, hlad a bieda. Zistili sme, že v minulosti bol tento stav umelo udržiavaný. Dnes o tom učíme naše deti. Ako výstrahu, kam až človek dokáže padnúť.

Deti vyučujeme rôznymi spôsobmi. Každé dieťa si vyberie školu a spôsob výučby individuálne, podľa svojich schopností a daností.

Máme k dispozícii holografické knižnice s obrovským množstvom informácií. O Zemi, o ľuďoch, histórii planéty, vesmíru aj o druhých rasách. Všetko je voľne dostupné.

Človek žije 180 až 250 rokov. Život sa stále predlžuje, ale planéta nie je preľudnená.

Mestá sú plné zelene, s jedlými, liečivými rastlinami a plodmi. Všetko je dostupné pre všetkých. Pestuje sa všade, na balkónoch, v parkoch, na sídliskách. Všade to bzučí a šteboce, píska a džavoce životom.

Zmenil sa spôsob života aj mimo miest. Zmizli betónové cesty z minulosti. Zmizli aj monokultúrne polia z minulosti. Niekde sú ponechané malé miesta ako skanzen na výučbu detí.

Krajina sa zmenila. Časti krajiny sa nechali prirodzene zarásť ako divočina. Pre divo žijúce zvieratá.

Zvieratá žijú všade, aj v blízkosti ľudí. Nemajú dôvod sa báť, človek ich prestal loviť a chovať na mäso. Žijú s nami v symbióze a bez strachu.

Zvyšok krajiny je rozdelený na väčšie a menšie usadlosti. Najčastejšie sú rodinné usadlosti vo veľkosti okolo 2 hektárov.

Každá rodinná usadlosť si ten svoj priestor vytvára podľa seba, ale vždy v súlade s prírodou. Súčasťou usadlostí sú obydlia z prírodných materiálov, sady, lesy, jazerá (aj na kúpanie), políčka na zmiešané pestovanie, zvieratá. Niektorí si vybudujú dielne, podľa toho, čo je jeho koníčkom.

Iný tanečnú lúku.

Susedia sa často navštevujú. Najbližší susedia a rodiny vytvárajú komunity, ktoré si navzájom pomáhajú a travia spolu veľa času.

Krajina sa premenila na pestrú mozaiku, pretože každá usadlosť v sebe nesie pečat svojich usadlíkov. Všade naokolo bujnie čistá príroda.

Živíme sa zdravými plodmi z našich záhrad a rodových statkov. Je veľa prebytkov, ktoré radi a pyšne darujeme druhým. Jedla je dosť.

Ak má niektorý chuť na mäsovú bielkovinu, môže si ju vytlačiť na replikátore. Nie, nie je zo zvierat.

Vzdialenosti nie sú žiaden problém. Presúvame sa rôznym spôsobom. Buď si v mysli predstavíme, kde by sme chceli byť a naraz sa tam ocitneme, alebo použijeme niektorý z voľne dostupných dopravných prostriedkov.

Najbežnejšie sú malé jedno- až štvormiestne vznášadlá. Nepotrebuje teda cesty. Vznášadlá majú v sebe zabudovaného autopilota, ale koho to baví, môže vznášadlo riadiť aj sám.

Vznášadlá sú voľne zaparkované na plochách pri každej usadlosti. O všetku techniku, ako aj o záhrady, lesné divočiny, zber, či spracovanie plodov, výrobu látok a šiat sa starajú dobrovoľníci, ktorých táto práca baví.

Robia ju z čistej radosti. Tak, ako aj ostatné profesie.

V rámci nášho vesmíru dávno komunikujeme s obyvateľmi iných svetov. vymieňame si poznatky a spoločne riešime rôzne úlohy. Študujeme vzdialené kúty našej galaxie, ako aj celého vesmíru. Niekde je veľká rôznorodosť, inde je zasa všetko monotónne. Cestovania v čase a priestore sú bežné.

Občas strávime nejaký čas na inej planéte v rámci dovolenky, výučby, alebo pomoci.

Ale som sa rozpísala... jedným dychom.

Ja to totiž vidím svojím vnútorným zrakom. Alebo si to pamätám? Je to minulosť alebo budúcnosť? Je to prienik do iného sveta alebo sme to my? To nechám na vás...

*V každom prípade, táto realita je možná
pre každého z nás...*





Ak niečomu veríte, nenechajte sa odradiť druhými!



◀ Nevieť písať príbehy – alebo viem?

Túto knihu som pôvodne začala písať ešte v roku 2009. Videla som pred svojím vnútorným zrakom skoro celú knihu. Aj s obálkou

Niečo ma jeden deň zdvihlo z postele a musela som si sadnúť za počítač. Písala som ako v tranze. Vlastne som iba pohybovala prstami po klávesnici, ako keby som hrala na klavíri.

Písala som, písala a tešila som sa, ako počet strán utešenie rastie a moje myšlienky, ktoré som mala vo svojom vnútri, dostávajú hmotnejšiu podobu. Tešila som sa, ako kniha niekoho možno nabudí, druhého zobudí, tretieho namotivuje a ďalšieho zamotá.

A tak som písala. Až do momentu, kým ma jedna moja známa nenahovorila, aby som sa zúčastnila seminára, ktorý spoluorganizovala.

Seminár bol na tému naučiť sa, ako správne napísať príbeh, knihu. Lektorka kurzu je zároveň uznávaná novinárka, autorka viacerých scenárov rôznych reality šou, zábavných programov a metodických kníh na tému ako písať.

Tešila som sa. S rozšírenými očami som čakala, ako ma pochváli za moju rozpísanú knihu. Ani sa do nej nepozrela.

Naopak, celý seminár (teda víkend), sa do nás snažila dostať metodiku a myšlienky, že príbehy si treba vymýšľať a podrobne rozpitvala, akým spôsobom.

Na moju otázku, že ja si nechcem vymýšľať, ja chcem ľudí informovať tak, ako to vnútorne cítim, mi odpovedala, že to mi nikto nebude čítať. Ľudia to vraj nechcú.

A následne nás informovala, ako sú aj reality šou riadené scenárom s vymyslenými životnými príbehmi jednotlivých protagonistov. A ako to dobre zarába.

Všetko sa v mojom vnútri búrilo. Ved' ja nechcem písať prostoduché vymyslené príbehy do rôznych reality šou! Ani anonymné romány na pokračovanie.

Veľa čítam knihy. Knihy, ktoré majú pre mňa výpovednú hodnotu. Vyhl'adávam autorov, ktorí mali odvahu napísať o vlastných skúsenostiach...

Tak je to aj v našom živote... prostoduché scenáre nám píšú iní a ešte sa na tom a na nás aj zabávajú a zarábajú.

Prestala som písať. Ak si mám vymýšľať, tak nebudem písať vôbec. Prestala som písať na dlhých 6 rokov...

Vnútorne som necítila, že chcem niekedy napísať o niečo inom ako o tom, s čím mám skúsenosti a s čím vnútorne súhlasím. Ja tiež neverím sprostredkovaným informáciám.

Ku knihe som sa vrátila až teraz, po rokoch. Teraz, keď som dospela. Keď viac verím svojmu vnútornému pocitu a presvedčeniu, ako názoru niekoho iného. Tak je to najsprávnejšie. Vnútorný pocit nás vedie, len ho potrebujeme počúvať a nie prehlušiť niekým iným.

Ďakujem všetkým mojim dobrým kamarátkam, ktoré ma roky nabádali napísať knihu. Hlavne vždy po tom, čo som sa s nimi podelila o najnovšie zážitky z môjho života.

Ďakujem všetkým, ktorí boli a sú súčasťou môjho života a dovolili mi prežiť s nimi spoločné skúsenosti.

Ďakujem aj môjmu silnému anjelovi strážnemu, ktorý ma veky vekov stráži a ochraňuje. Aj v tomto živote mi niekoľkokrát zachránil život. Nemá to so mnou vôbec ľahké. Nie vždy ho počúvam, ale sú chvíle, keď vnímam veľmi silne, čo sa mi snaží povedať aj napriek bariére postavenej na odlišnosti našich svetov.

Aj teraz, aj pred rokmi, keď ma nenútene vmanévroval k stolu pri počítači a v mysli sa mi začali vynárať celé úryvky z knihy, o ktorých som ešte pred polhodinou ani netušila, že ich budem písať. Jemne, ale dôrazne som vnímala „píš... píš... píš...“

Zasa píšem a písmená, slová, vety, kapitoly sa mi opäť samé ukladajú na hárok. Ale asi to tak malo byť. Bola to pre mňa škola, že treba viac veriť vnútornému vedeniu. Treba veriť sám sebe.

Táto kniha je mojou v poradí treťou knihou, ktorú som napísala. Knihy Darujme si zdravie z vlastnej záhrady a Darujme si srdce z vlastnej záhrady opisujú, ako si vypestovať zdravé plody v prírodnej jedlej liečivej permakultúrnej záhrade.

***Nenechajte sa nikým odradiť v tom, čo robíte.
Počúvajte, čo hovorí váš vnútorný hlas
a intuícia.***

Tak je to so všetkým. Mám známu, ktorá sa vo veku vyše 70 rokov rozhodla, že sa naučí hrať na klavíri. Alebo poznám pána, ktorý sa v takom veku začal učiť pracovať na počítači.

Ja píšem, aby som si niekedy nevyčítala, že som sa s vami nepodelila o iný pohľad na svet. A začala som chodiť na hodiny huslí. Túžila som po tom už od detstva. Nikdy nie je neskoro plniť si detské sny... naopak. Ak to aspoň ne-skúsime, bude nás to mrzieť, že sme mohli, ale nechali sme sa odradiť. Prečo nie?

***Neexistujú limity, všetky hranice sú len veľká
ilúzia. V skutočnosti neexistujú.***



Kto som, čo som a prečo som tu a teraz



O d detstva som si kládla túto otázku, vlastne tento súbor otázok. Nevedela som totiž pochopiť a hlavne sa s tým zmieriť, čo tu vlastne hľadá, alebo prečo som sa tu ocitla.

Na takom nepriateľskom bojisku s lokalizáciou Zem. Najskôr som váhala, či sa vôbec chcem do tohto sveta narodiť. Moja mama ma „prenášala“ až tri týždne, kým ma skoro doslova „nevykopli“ na svet.

Stále som však plakala a nikto nevedel, prečo. Snažila som sa z tohto bojiska utiecť. Keď som bola väčšia (teda v dojčenskom a škôlkarskom veku), rozhodla som sa z môjho pohľadu pre bezpečný únik z tohto sveta – odmietaním potrav. Tento pokus mi nevyšiel. Zachránili ma aj s pomocou silných dávok B12 injekcií, jedlo do mňa doslova „štopali“ ako do krmnej husi... (napriek tomu mám dnes jedlo rada :-)).

Keď som bola zas o niekoľko rokov staršia, podvedome som cítila, že útekem by som aj tak nič nevyriešila, naopak by som celú svoju situáciu iba nepekne sama sebe (aj druhým), skomplikovala.

A tak som to teda nechala tak, ale hľadala som nejaké „rozumné“ vysvetlenie, prečo som sa tu ocitla.

*Rokmi som si vyskúšala rôzne metódy,
pomocou ktorých som hľadala odpoveď stále
na tie isté základné otázky: Kto som,
čo som a prečo som tu a teraz.*

Tým, že čítate túto knihu, a dočítali ste sa až sem, ste tu predpokladám viacerí, ktorí si roky kladiete podobné otázky, aké som si kedysi kládla ja.

*Je veľa ľudí, ktorí by chceli poznať svoje
poslanie, zmysel, podstatu
a dôvod svojho bytia...*

Ja som sa svojich odpovedí dočkala. Odpovede prišli vtedy, keď už som ich prestala hľadať. Začali sa mi vynárať samy, ako z hlbín oceánu.

Bolo to v roku 2012, keď som začala mať pocit, že svet okolo mňa sa začal intenzívne meniť, že asi naozaj v našom svete niečo staré končilo, aby sa začalo pomaly rozvidnievať na nový dlhý deň. Zachytila som okolo seba iné energie.

V tom čase som začala mať okrem iného aj veľmi intenzívny pocit, že spoločnosť sa začala viac polarizovať a extrémny viac prehlbovať.

*Noc začala byť černejšia a deň svetlejší.
Vtedy som konečne po dlhých rokoch
pochopila, prečo som tu a teraz...*

*Možno teraz sa začalo rozvidnievať aj nie-
ktorým z vás, ktorí čítate tieto riadky...*

*Preto ich píšem, aby ste si
spomenuli, prečo ste tu.*

Kvôli čomu sme tu...

Vitajte v klube...

*Možno môj príbeh dodá odvahu aj iným podeliť sa so svojím pohľadom na túto
našu realitu, matrix, v ktorom hráme v simulovanej hre.*

Skutočná trojrozmerná reality šou...



▲ Chrám bohyně Hathor (Egypt – Dendera), iba strážcovia chrámu a my...
▼ Dolu vchod do tajnej krypty.





▼ V krypte bol aj reliéf so žiarovkami (dolu).

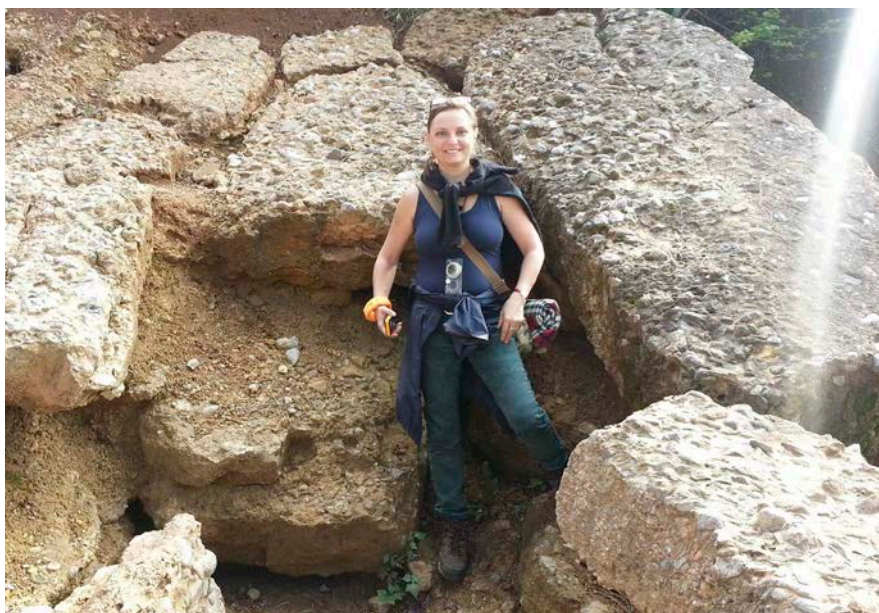


▲ Kamenné gule v Bosne v Zavidoviči. Bolo ich plné celé riečne údolie.
▼ V Bosne na pyramídach s objaviteľom Samom Osmanagičom.





▲ Terasy na Pyramíde Mesiaca v Bosne s chodníkom, ktorý vraj vytvorila príroda.
▼ Odkryté vrstvy pyramíd v Bosne. Pyramída Slnka.



▲ Na druhý deň po „behaní po uhlíkoch“. Vpredu vyhasnutá pahreba (chodili sme pozdĺžne), na pozadí indiánska potná sauna... ▼ Takto sme si poskrúcali lyžičky...





Umelé vodné nádrže na prírodnom statku Krameterhof, dolu Háj múdrosti.



Hanka Sekulová (1964) pochádza z Bratislavy.

Po absolvovaní Agronomickej fakulty na Vysokej škole poľnohospodárskej v Nitre pôsobila niekoľko rokov na ústave Fyziológie hospodárskych zvierat SAV, na oddelení fyziológie výživy na úlohách kozmického programu Interkozmos. Tri roky ako interný vedecký aspirant, vedný odbor poľnohospodársko-lesníckej vedy, špecializácia špeciálna zootechnika.

Po ukončení programu Interkozmos pracovala 13 rokov v IT sektore, z toho 10 rokov v najväčších nadnárodných IT korporáciách, kde zabezpečovala a riadila obchodné projekty u veľkých korporátnych zákazníkov.

Po skončení materskej dovolenky s dcérou Miškou odišla zo zamestnania a začala podnikáť z domu, aby sa mohla naplno venovať výchove dcéry.

Založila prvú zážitkovú agentúru na zážitkové a neobyčajné darčeky, ktorá začala časom veľmi dobre prosperovať a začala priťahovať ďalšie oblasti podnikania. Za svoje výsledky bola ocenená v súťaži Podnikateľka Slovenska 2009.

V tom istom roku bola spoluzakladateľkou združenia E-ženy, ktoré bolo určené na podporu žien v podnikaní cez internet.

Od roku 2012 sa rozhodla zredukovať svoje aktivity a začala sa plne venovať iba tomu, čo cítila, že má zmysel – udržateľnému spôsobu života v súlade s prírodou. Niekoľko rokov sa intenzívne venuje prírodným systémom, prírodným jedlým liečivým záhradám a permakultúre (udržateľnému životu). Svoje znalosti a skúsenosti zdieľa prostredníctvom poradenstva, článkov, kníh, workshopov a kurzov.

Propaguje zdravý životný štýl bez chemických jedov, v súlade s prírodou. Poznatky a skúsenosti uplatňuje v rámci svojej rodiny, ktorá ju v uvedených aktivitách plne podporuje.

Hanka je vydatá, má syna Tomáša (30) a dcéru Mišku (14).

Vo chvíľach voľna sa venuje liečivým rastlinám, zvieratám, jazdectvu, lukostrelbe a vlastnému rozvoju.

Od roku 2016 pravidelne prispieva formou článkov do časopisov *Dieťa a Balans*. Je autorkou kníh *Darujme si zdravie z vlastnej záhrady* a *Darujme si srdce z vlastnej záhrady*.



Darujme si zdravie z vlastnej záhrady. Prostredníctvom tejto knihy sa môžete naučiť, ako napodobnením prírodných ekosystémov, s použitím jedlých, liečivých a inak užitočných rastlín vytvoríte z vašej záhrady prirodzenú jedlú, liečivú, udržateľnú džungľu s množstvom živočíchov. V knihe tak postupne nájdete nielen bližšie vysvetlenie toho, čo to je prírodná jedlá liečivá permakultúrna záhrada, ale Hanka Sekulová v nej predstavuje aj vlastnú, jedinečnú záhradku so všetkými jej špecifikami.

V druhej knihe **Darujme si srdce z vlastnej záhrady** sa autorka viac zamerala na praktickú stránku vytvárania prírodnej záhrady, obsahuje množstvo návodov a opisov rôznych záhradných konštrukcií. Autorka ľahkým, pútavým spôsobom zaznamenáva vlastné skúsenosti s chovom okrasno-užitkovej hydiny a včiel, uvádza ďalšie netradičné spôsoby pestovania liečivých rastlín, ovocia a zeleniny a ponúka aj nápadité a užitočné recepty na ich spracovanie.

Obe knihy sú popretkávané vlastnými príbehmi, zážitkami, postupmi a skúsenosťami s vytváraním a spolunažívaním s prírodnou zdravou záhradou. Samozrejmosťou sú rôzne zdravé recepty a opis autorkiných najobľúbenejších rastlín. Knihy *Darujme si zdravie z vlastnej záhrady* a *Darujme si srdce z vlastnej záhrady* sa ako jin a jang dopĺňajú – každá je napísaná z trochu iného uhla a obsahuje cenné informácie.

Viac informácií na stránke www.prirodne-zahrady.sk.